
Evangeliske principper

*De [skal] komme til kundskab om deres forløser
og hver enkelt detalje af hans lære, så de kan vide,
hvordan de kan komme til ham og blive frelst. 1 Ne 15:14*



Evangeliske principper

Udgivet af
Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige
Salt Lake City, Utah

Forslag og kommentarer til denne bog er velkomne. Send dem venligst til Curriculum Development, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, Utah 84150-0024, USA. E-mail: cur-development@ldschurch.org. Opgiv navn, adresse, menighed og stav. Sørg for at angive titlen på hæftet. Skriv dernæst dine kommentarer og forslag vedrørende bogens styrke og områder, der eventuelt kan forbedres.

Indhold

<i>Indledning</i>	1
<i>Kapitel 1</i> Vor himmelske Fader	5
<i>Kapitel 2</i> Vores himmelske familie	9
<i>Kapitel 3</i> Jesus Kristus, vores udvalgte leder og Frelser	13
<i>Kapitel 4</i> Frihed til at vælge	17
<i>Kapitel 5</i> Skabelsen	23
<i>Kapitel 6</i> Adams og Evas fald	27
<i>Kapitel 7</i> Helligånden	30
<i>Kapitel 8</i> Bøn til vor himmelske Fader	33
<i>Kapitel 9</i> Guds profeter	39
<i>Kapitel 10</i> Skrifterne	43
<i>Kapitel 11</i> Kristi liv	49
<i>Kapitel 12</i> Forsoningen	59
<i>Kapitel 13</i> Præstedømmet	67
<i>Kapitel 14</i> Præstedømmeorganisationen	71
<i>Kapitel 15</i> Herrens pagtsfolk	81
<i>Kapitel 16</i> Jesu Kristi Kirke i fordums tider	85
<i>Kapitel 17</i> Jesu Kristi Kirke i dag	93
<i>Kapitel 18</i> Tro på Jesus Kristus	99
<i>Kapitel 19</i> Omvendelse	105
<i>Kapitel 20</i> Dåb	113
<i>Kapitel 21</i> Helligåndsgaven	119
<i>Kapitel 22</i> Åndens gaver	123

<i>Kapitel 23</i>	Nadveren.....	131
<i>Kapitel 24</i>	Sabbatsdagen.....	135
<i>Kapitel 25</i>	Faste.....	141
<i>Kapitel 26</i>	Ofre.....	147
<i>Kapitel 27</i>	Arbejde og personligt ansvar.....	153
<i>Kapitel 28</i>	Tjeneste.....	159
<i>Kapitel 29</i>	Herrens sundhedslov.....	165
<i>Kapitel 30</i>	Næstekærlighed.....	169
<i>Kapitel 31</i>	Ærlighed.....	177
<i>Kapitel 32</i>	Tiende og offerydelser.....	181
<i>Kapitel 33</i>	Missionering.....	187
<i>Kapitel 34</i>	Udvikling af vore talenter.....	193
<i>Kapitel 35</i>	Lydighed.....	197
<i>Kapitel 36</i>	Familien kan være evig.....	205
<i>Kapitel 37</i>	Familieansvar.....	209
<i>Kapitel 38</i>	Evigt ægteskab.....	215
<i>Kapitel 39</i>	Kyskhedsloven.....	221
<i>Kapitel 40</i>	Tempeltjeneste og slægtshistorie.....	231
<i>Kapitel 41</i>	Åndeverdenen.....	237
<i>Kapitel 42</i>	Indsamlingen af Israels hus.....	243
<i>Kapitel 43</i>	Tegn på det andet komme.....	249
<i>Kapitel 44</i>	Jesu Kristi andet komme.....	255
<i>Kapitel 45</i>	Tusindårsriget.....	261
<i>Kapitel 46</i>	Den endelige dom.....	265
<i>Kapitel 47</i>	Ophøjelse.....	271
<i>Billedfortegnelse</i>	277
<i>Indeks</i>	279

Indledning

En studievejledning og lærerens hæfte

Evangeliske principper er udarbejdet både som en personlig studievejledning og som lærerens hæfte. Når du studerer den og søger Herrens Ånd, kan din forståelse og dit vidnesbyrd om Gud Faderen, Jesus Kristus og hans forsoning samt evangeliets gengivelse vokse. Du kan finde svar på livets spørgsmål, få vished om dit livs formål, få en forsikring om dit værd samt imødegå personlige og familiemæssige udfordringer med tro.

Anvisninger til undervisning i Kirken og hjemmet

At være underviser er et stort ansvar, som indeholder mange muligheder for at styrke andre og sørge for, at de får »næring ved Guds gode ord« (Moro 6:4). Du vil være en effektiv underviser, når du følger disse principper:

- Elsk dem, du underviser.
- Undervis ved Ånden.
- Undervis i lærdommene.
- Anspor til at lære flittigt.

Elsk dem, du underviser

Når du viser kærlighed til dem, du underviser, bliver de mere modtagelige for Herrens Ånd. De bliver mere begejstrede for at lære og mere åbne over for dig og andre. Stræb efter at lære dem, du underviser, at kende, og lad dem vide, at du er oprigtigt interesseret i dem. Vær opmærksom på udfordringerne hos dem, der har særlige behov. Skab et rart miljø i din klasse, så deltagerne føler sig trygge ved at henvende sig til dig og bede om hjælp med et

hvilket som helst spørgsmål, de har om evangeliske principper, og hvordan man kan anvende dem.

Herrens Ånd vil være til stede, når der findes kærlighed og enighed. Herren sagde: »Et nyt bud giver jeg jer: I skal elske hinanden. Som jeg har elsket jer, skal også I elske hinanden« (Joh 13:34).

For yderligere oplysninger om dette emne, se da *Undervisning, den største kaldelse*, s. 31-39.

Undervis ved Ånden

Det vigtigste, du nogensinde kommer til at undervise i, er Kristi lærdomme, som de er åbenbaret i skrifterne og via nutidige profeter, og som de bliver bekræftet gennem Helligånden. For at gøre det effektivt må du opnå Herrens ånd. »Og Ånden skal gives jer ved troens bøn,« sagde Herren, »og hvis I ikke modtager Ånden, skal I ikke undervise« (L&P 42:14; se også L&P 50:13-22). Helligånden er den virkelige underviser, så det er vigtigt at skabe et miljø, hvori Herrens ånd kan være til stede.

For yderligere oplysninger om dette emne, se da *Undervisning, den største kaldelse*, s. 41-48.

Undervis i lærdommene

Studér et kapitel grundigt, før du underviser i det, så du er sikker på, at du forstår lærdommen. Studér også de yderligere skriftsteder, der står i slutningen af kapitlet. Du underviser med større oprigtighed og kraft, når lærdommene i kapitlet har påvirket dig personligt. Gør dig aldrig spekulationer over Kirkens lærdomme. Undervis kun i, hvad der understøttes af skrifterne, sidste dages profeters og apostles ord samt Helligånden (se L&P 42:12-14; 52:9).

Hvis du er blevet kaldet til at undervise et kvorum eller en klasse i denne bog, skal du ikke erstatte den med andre materialer, uanset hvor interessante de måtte være. Forbliv trofast mod skriftstederne og teksten i bogen. Hvor det er passende, kan du anvende personlige oplevelser og artikler fra Kirkens tidsskrifter som supplement til lektionerne.

Se *Undervisning, den største kaldelse*, s. 50-59 for yderligere oplysninger om dette emne.

Anspor til at lære flittigt

Hjælp andre til at se, hvordan evangeliets principper anvendes i hverdagen, når du underviser. Drøft hvordan disse principper kan påvirke vore følelser for Gud, os selv, vores familie og naboer. Giv deltagerne en opmuntring til at leve i overensstemmelse med principperne.

Prøv at inddrage så mange mennesker som muligt i lektionerne. Det kan du gøre ved at indbyde dem til at læse højt, besvare spørgsmål eller fortælle om oplevelser, men gør det kun, når du er sikker på, at det ikke gør dem forlegne. Du kan måske give bestemte opgaver til deltagerne, mens du forbereder lektionerne. Vær opmærksom over for andres behov og følelser. Måske foretrækker du at tale alene med en person før en lektion for at spørge, hvordan vedkommende har det med at deltage.

Se *Undervisning, den største kaldelse*, s. 61-74 for yderligere oplysninger om dette emne.

Yderligere hjælp til undervisere

Hvert kapitel i dette hæfte indeholder en bemærkning eller to til undervisere. Disse bemærkninger indeholder forslag, der kan hjælpe dig i dine bestræbelser på at elske dem, du underviser, undervise ved Ånden, undervise i lærdommen og indbyde til at lære flittigt blandt dem, du underviser.

Vor himmelske Fader

Kapitel 1

Der er en Gud

- Hvilke ting vidner for dig om, at der er en Gud?

Alma, en profet i Mormons Bog skrev: »Alting viser, at der er en Gud, ja, selve jorden og alt, der er på dens overflade, ja, og dens bevægelse, ja, og også alle planeterne, som bevæger sig i deres regelmæssige bane, vidner om, at der er en allerhøjeste skaber« (Alma 30:44). Vi kan se op på himlen en aften og få en ide om, hvad Alma mente. Der er millioner af stjerner og planeter, alle sammen i en fuldkommen orden. De kom der ikke ved en tilfældighed. Vi kan se Guds værk i himlene og på jorden. De mange smukke planter, de mange slags dyr, bjergene, floderne og skyerne, som giver os regn og sne – alle disse vidner for os om, at der er en Gud.

Profeterne har lært os, at Gud er universets almægtige hersker. Gud bor i himlen (se L&P 20:17). Gennem sin søn, Jesus Kristus, skabte han himlene og jorden og alt, hvad der findes i dem (se 3 Ne 9:15; Moses 2:1). Han skabte solen, månen og stjernerne. Han organiserede denne verden og gav den form, bevægelse og liv. Han fyldte luften og vandet med levende væsener. Han forsynede bjergene og sletterne med al slags dyreliv. Han gav os dag og nat, sommer og vinter, såtid og høst. Han skabte mennesket i sit eget billede til at herske over sine andre skabninger (se 1 Mos 1:26-27).

Gud er det allerhøjeste og fuldstændige væsen, som vi tror på, og som vi tilbeder. Han er »universets store forælder«, og han »ser ... på hele den menneskelige familie med faderlig omsorg og opmærksomhed« (*Kirkens præsidenters lærdomme: Joseph Smith 2007*, s. 40).

Til undervisere: Anvend spørgsmål ved begyndelsen af et afsnit for at indlede en samtale og henvis klassedeltagerne eller familien til teksten for at finde yderligere oplysninger. Anvend spørgsmål ved slutningen af et afsnit for at hjælpe klassedeltagere eller familien til at tænke over og drøfte betydningen af det, de har læst, og anvende det i deres liv.

Guds natur

- Kan I nævne nogle af Guds egenskaber?

Eftersom vi er skabt i hans billede (se Moses 2:26; 6:9), ved vi, at vores legeme er ligesom hans legeme. Hans evige ånd har bolig i et håndgribeligt legeme af kød og knogler (se L&P 130:22). Guds legeme er imidlertid fuldkommengjort og herliggjort med en herlighed, der trodser enhver beskrivelse.

Gud er fuldkommen. Han er en retfærdighedens Gud med egenskaber som fx kærlighed, nåde, barmhjertighed, sandhed, magt, tro, kundskab og dom. Han besidder al magt. Han kender alt. Han er fyldt med godhed.

Alt godt kommer fra Gud. Alt, hvad han gør, gør han for at hjælpe sine børn til at blive ligesom sig. Han sagde: »For se, dette er min gerning og herlighed: At tilvejebringe udødelighed og evigt liv for mennesket« (Moses 1:39).

- Hvorfor er det vigtigt for os at forstå Guds natur?

Lær Gud at kende

- Hvordan kan vi lære Gud at kende?

At kende Gud er så vigtigt, at Frelseren sagde: »Og dette er det evige liv, at de kender dig, den eneste sande Gud, og ham, du har udsendt, Jesus Kristus« (Joh 17:3).

Det første og største bud er, at »Du skal elske Herren din Gud af hele dit hjerte« (Matt 22:37).

Jo mere vi kender Gud, des højere elsker vi ham og holder hans befalinger (se 1 Joh 2:3-5). Ved at holde hans befalinger kan vi blive ligesom ham.

Vi kan lære Gud at kende, hvis vi vil –

1. tro på, at han eksisterer, og at han elsker os (se Mosi 4:9).
2. studere skrifterne (se 2 Tim 3:14-17).
3. bede til ham (se Jak 1:5).
4. adlyde alle hans befalinger, så godt vi kan (se Joh 14:21-23).

Når vi gør alt det, vil vi lære Gud at kende og til sidst få evigt liv.

- Tænk over, hvad du kan gøre for at komme Gud nærmere.

Yderligere skriftsteder

- ApG 7:55-56 (Sønnen ved Faderens højre side)
- L&P 88:41-44 (Guds egenskaber)
- Sl 24:1 (jorden tilhører Herren)
- Moses 1:30-39 (skabelsen)
- Alma 7:20 (Gud kan ikke gøre noget forkert)
- JS-H 1:17 (Faderen og Sønnen er særskilte væsener)
- Alma 5:40 (det gode kommer fra Gud)
- Joh 14:6-9 (Sønnen og Faderen ligner hinanden)
- Morm 9:15-20 (miraklernes Gud)
- Am 3:7 (åbenbaringens Gud)
- Joh 3:16 (kærlighedens Gud)



Vores himmelske familie

Kapitel 2

Vi er vor himmelske Faders børn

- Hvad lærer skrifterne og sidste dages profeter os om vores forhold til Gud?

Gud er ikke kun vor Hersker og Skaber, han er også vor himmelske Fader. Alle mænd og kvinder er bogstaveligt talt Guds sønner og døtre. »Mennesket som ånd blev avlet og født af himmelske forældre og opfostret til modenhed i Faderens evige boliger, før det kom til jorden i et jordisk [fysisk] legeme« (*Kirkens præsidenters lærdomme: Joseph F. Smith, 1999, s. 335*).

Enhver, der nogensinde er blevet født på jorden, er vores åndelige bror eller søster. Eftersom vi er Guds åndelige børn, har vi arvet potentialet for at udvikle hans guddommelige egenskaber. Gennem Jesu Kristi forsoning kan vi blive ligesom vor himmelske Fader og få en fylde af glæde.

- Hvilken indflydelse har det på dine tanker, ord og handlinger at vide, at du er Guds barn?

Vi udviklede personlighed og talenter, mens vi boede i himlen

- Tænk på nogle talenter og gaver, du er blevet velsignet med.

Skrifterne lærer os, at profeter forberedte sig på at blive ledere på jorden, mens de stadig var ånder i himlen (se Alma 13:1-3. Før de blev født i jordiske legemer, forudordinerede (valgte) Gud dem til at være ledere på jorden. Jesus, Adam og Abraham var nogle af disse ledere (se Abr 3:22-23). Joseph Smith sagde, at »hver eneste mand, som har et kald til at betjene verdens indbyggere, blev

Til underviseren: Du behøver ikke at undervise i alt i hvert kapitel. Når du bønsumt forbereder dig til at undervise, så søg Åndens vejledning for at vide, hvilke dele af kapitlet du skal dække, samt hvilke spørgsmål du skal stille.

ordineret til selve denne opgave« (*Kirkens præsidenters lærdomme: Joseph Smith*, 2007, s. 505). Imidlertid er alle på jorden frie til at tage imod eller afvise enhver mulighed for at tjene.

Vi var ikke alle ens i himlen. Vi ved fx, at vi var sønner og døtre af himmelske forældre – mænd og kvinder (se »Familien: En proklamation til verden«, *Stjernen*, jan. 1996, s. 101. Vi besad forskellige evner og talenter, og vi blev kaldet til at udrette forskellige ting på jorden. Vi kan lære mere om vore »evige muligheder«, når vi får vore patriarkalske velsignelser (se Thomas S. Monson, *Stjernen*, jan. 1987, s. 55).

Et slør dækker vores hukommelse om vores førjordiske liv, men vor Fader i himlen ved, hvem vi er, og hvad vi gjorde, før vi kom her. Han har valgt tidspunktet og stedet for hver af os at blive født på, så vi kan lære de lektier, vi personligt har brug for og bedst udnytte vore individuelle talenter og personligheder.

- Hvordan har andre folks talenter velsignet dig? Hvordan kan dine talenter og gaver velsigne andre?

Vor himmelske Fader forelagde en plan for os om at blive ligesom han er

- Hvordan hjælper jordelivet os med at blive ligesom vor himmelske Fader?

Vor himmelske Fader vidste, at vi ikke kunne udvikle os videre udover et vist punkt, medmindre vi forlod ham for en tid. Han ønskede, at vi skulle udvikle de gudelignende egenskaber, som han har. For at gøre det, var vi nødt til at forlade vores førjordiske hjem for at blive prøvet og opnå erfaring. Vores ånd var nødt til at blive iklædt et fysisk legeme. Vi ville være nødt til at efterlade vores fysiske legeme ved døden og blive genforenet med det i opstandelsen. Dernæst ville vi modtage et udødeligt legeme magen til vor himmelske Faders. Hvis vi bestod vore prøver, ville vi modtage den fylde af glæde, som vor himmelske Fader har modtaget (se L&P 93:30-34).

Til underviseren: Klassedeltagere eller familien er mere tilbøjelige til at komme med et eftertænksomt svar på et spørgsmål, hvis de får tid til at overveje deres svar. Fx kan du efter at have stillet et spørgsmål sige: »Tag jer et minuts tid til at tænke over jeres svar, så spørger jeg jer igen.« Giv dem så tid til overvejelse.

Vor himmelske Fader indkaldte til et stort råd for at fremlægge sin plan for vores udvikling (se *Kirkens præsidenters lærdomme: Joseph Smith*, s. 207, 505). Vi lærte, at hvis vi fulgte hans plan, ville vi blive ligesom ham. Vi ville opstå, vi ville få al magt i himlen og på jorden, og vi ville blive himmelske forældre og få åndelige børn, nøjagtig som han gør (se L&P 132:19-20).

Vi lærte, at han ville sørge for en jord til os, hvor vi kunne vise vores værd (se Abr 3:24-26). Et slør ville dække vores hukommelse, og vi ville glemme vores himmelske hjem. Det ville være nødvendigt, så vi kunne udøve vores handlefrihed til at vælge godt eller dårligt uden at være under indflydelse af mindet om at have levet hos vor himmelske Fader. Således kunne vi adlyde ham på grund af vores tro på ham, ikke på grund af vores kundskab eller hukommelse om ham. Han ville hjælpe os med at genkende sandheden, når vi hørte den igen på jorden (se Joh 18:37).

Ved det store råd lærte vi også om formålet med vores udvikling: At få en fylde af glæde. Dog lærte vi også, at nogle ville blive bedraget, vælge andre veje og fare vild. Vi lærte, at vi alle ville få prøvelser i livet: Sygdom, skuffelse, smerte, sorg og død. Men vi forstod, at vi ville få dem til vores eget gavn og bedste (se L&P 122:7). Hvis vi tillod det, ville disse prøvelser rense os frem for at overvinde os. De ville lære os udholdenhed, tålmodighed og næstekærlighed (se *Kirkens præsidenters lærdomme: Spencer W. Kimball*, 2006, s. 15-16).

Ved dette råd lærte vi også, at vi alle ville synde på grund af vores svaghed, bortset fra små børn (se L&P 29:46-47). Vi lærte, at der ville blive tilvejebragt en Frelser for os, så vi kunne overvinde vore synder og overvinde døden ved opstandelsen. Vi lærte, at hvis vi satte vores lid til ham, adlød hans ord og fulgte hans eksempel, ville vi blive ophøjet og blive ligesom vor himmelske Fader. Vi ville modtage en fylde af glæde.

- Skriv nogle af vor himmelske Faders egenskaber ned. Hvordan hjælper frelsesplanen os med at udvikle disse egenskaber?

Yderligere skriftsteder

- Hebr 12:9 (Gud er vores ånds Fader)
- Job 38:4-7 (antydning om det førjordiske liv)
- Abr 3:22-28 (syn om førjordisk liv)
- Jer 1:5 (syn om førjordisk liv)
- L&P 29:31-38 (syn om førjordisk liv)
- Moses 3:4-7 (åndelig og timelig skabelse)
- 1 Kor 15:44 (åndelig og timelig skabelse)
- L&P 76:23-24 (født som Guds sønner og døtre)
- L&P 132:11-26 (plan for udvikling)

Jesus Kristus, vor udvalgte leder og Frelser

Kapitel 3

Der var brug for en leder og en Frelser

- Hvorfor havde vi brug for at forlade vor himmelske Faders nærhed? Hvorfor har vi behov for en Frelser?

Da frelsesplanen blev forelagt os i den førjordiske tilværelse, var vi så lykkelige, at vi råbte af glæde (se Job 38:7).

Vi forstod, at vi ville være nødt til at forlade vores himmelske hjem for en tid. Vi kom ikke til at bo i vor himmelske Faders nærhed. Mens vi var væk fra ham, ville vi alle synde, og nogle af os ville fare vild. Vor himmelske Fader kendte og elskede os hver især. Han vidste, vi ville få brug for hjælp, så han planlagde en måde at hjælpe os på.

Vi havde behov for en Frelser, der kunne betale for vore synder og undervise os i, hvordan vi kunne vende tilbage til vor himmelske Fader. Vor Fader sagde: »Hvem skal jeg sende?« (Abr 3:27). Jesus Kristus, som blev kaldt Jahve, sagde: »Her er jeg, send mig« (Abr 3:27; se også Moses 4:1-4).

Jesus var villig til at komme til jorden, give sit liv for os og påtage sig vore synder. Han ønskede, ligesom vor himmelske Fader, at vi selv skulle vælge, om vi ville adlyde vor himmelske Faders befallinger. Han vidste, at vi er nødt til at have vores frie vilje til at vælge, så vi kan gøre os værdige til ophøjelse. Jesus sagde: »Fader, din vilje ske, og æren være din for evigt« (Moses 4:2).

Satan, som blev kaldt Lucifer, kom også og sagde: »Se, her er jeg, send mig, jeg vil være din søn, og jeg vil forløse hele menneskeheden, så ikke en eneste sjæl skal fortabes, og jeg vil visselig gøre



det; giv mig derfor din ære« (Moses 4:1). Satan ønskede at tvinge os alle til at gøre sin vilje. Ifølge hans plan ville vi ikke have lov til at vælge. Han ville tage friheden til at vælge fra os, som vor Fader havde givet os. Satan ønskede at få al æren for vores frelse. Ifølge hans forslag ville vores formål med at komme til jorden være blevet modarbejdet (se *Kirkens præsidenters lærdomme: David O. McKay*, 2003, s. 207).

Jesus Kristus blev vores udvalgte leder og Frelser

- Når du læser dette afsnit, så tænk på de følelser, du har for Frelseren.

Efter at have hørt begge sønner tale sagde vor himmelske Fader: »Jeg vil sende den første« (Abr 3:27).

Jesus Kristus var udpeget og forudordineret til at være vores Frelser. Mange skriftsteder fortæller om det (se fx 1 Pet 1:19-20; Moses 4:1-2). Et skriftsted fortæller os, at længe før Jesus blev født, viste han sig for en profet, kendt som Jereds bror i Mormons Bog, og sagde: »Se, jeg er ham, som fra verdens grundlæggelse var beredt til at forløse mit folk. Se, jeg er Jesus Kristus. I mig skal hele menneskeslægten have liv, og det for evigt, ja, de som vil tro på mit navn« (Eter 3:14).

Da Jesus levede på jorden, sagde han: »Jeg er kommet ned fra himlen, ikke for at gøre min egen vilje, men hans vilje, som har sendt mig ... For min faders vilje er, at enhver, som ser Sønnen og tror på ham, skal have evigt liv, og jeg skal oprejse ham på den yderste dag« (Joh 6:38, 40).

Krigen i himlen

Eftersom vor himmelske Fader valgte Jesus Kristus til at være vores Frelser, blev Satan vred og gjorde oprør. Der blev krig i himlen. Satan og hans tilhængere stred mod Jesus Kristus og hans tilhængere. Frelserens tilhængere »har besejret [Satan] ved Lammets blod og ved deres vidnesbyrds ord« (Åb 12:11).

I dette store oprør blev Satan og alle de ånder, der fulgte ham, forvist fra Guds nærhed og kastet ud fra himlen. En tredjedel

af himlens hære blev straffet for at følge Satan (se L&P 29:36). De blev nægtet retten til at modtage et jordisk legeme.

Eftersom vi er her på jorden og har et jordisk legeme, ved vi, at vi valgte at følge Jesus Kristus og vor himmelske Fader. Satan og hans tilhængere er også på jorden, men som ånder. De har ikke glemt, hvem vi er, og de er omkring os dagligt, frister os og tilskynder os til at gøre ting, der ikke er vor himmelske Fader velbehageligt. I vores førjordiske liv valgte vi at følge Jesus Kristus og acceptere Guds plan. Vi må fortsætte med at følge Jesus Kristus her på jorden. Kun ved at følge ham kan vi vende tilbage til vores himmelske hjem.

- Hvordan fortsætter krigen i himlen i dag?

Vi har Frelserens lære, vi kan følge

- Tænk over, hvordan Frelserens lærdomme har påvirket dig.

Fra begyndelsen har Jesus Kristus åbenbaret evangeliet, som fortæller os, hvad vi skal gøre for at vende tilbage til vor himmelske Fader. På det fastsatte tidspunkt kom han selv ned til jorden. Han underviste i planen for frelse og ophøjelse gennem sit ord og sin levevis. Han oprettede sin kirke og sit præstedømme på jorden. Han tog vore synder på sig.

Ved at følge hans lærdomme kan vi arve en plads i det celestiale rige. Han gjorde sin del for at hjælpe os til at vende tilbage til vores himmelske hjem. Det er nu op til os hver især at gøre vores del og blive værdige til ophøjelse.

Yderligere skriftsteder

- Moses 4:1-4; Abr 3:22-28 (Frelseren valgt i den førjordiske tilværelse)
- L&P 76:25-29 (krigen i himlen)
- Åb 12:7-9, 11 (Frelserens tilhængere i krigen i himlen overvandt Satan ved Lammets blod og ved deres vidnesbyrds ord)
- Es 14:12-15 (hvorfors Lucifer blev kastet ud)

Til underviseren: Du kan bede klassedeltagerne eller familien om at studere de »Yderligere skriftsteder« som enkeltpersoner, parvis eller som en hel gruppe.

Frihed til at vælge

Kapitel 4

Handlefrihed er et evigt princip

- Hvis nogen spurgte dig om, hvorfor det er så vigtigt at have handlefrihed, hvad ville du så sige?

»Dog må du selv vælge, for det er givet dig« (Moses 3:17).

Gud har gennem sine profeter fortalt os, at vi er frie til at vælge mellem godt og ondt. Vi kan vælge frihed og evigt liv ved at følge Jesus Kristus. Vi er også frie til at vælge fangenskab og død ved at følge Satan (se 2 Ne 2:27). Retten til at vælge mellem godt og ondt og til at handle for os selv bliver kaldt handlefrihed.

I vores førjordiske liv havde vi handlefrihed. Et af livets formål er, at vi viser, hvilke valg vi vil foretage (se 2 Ne 2:15-16). Hvis vi blev tvunget til at vælge det rigtige, ville vi ikke være i stand til at vise, hvad vi selv ville vælge. Vi bliver også gladere af at gøre ting, når vi har foretaget vore egne valg.

Handlefrihed var et af de vigtigste spørgsmål, der blev rejst i det førjordiske råd i himlen. Det var en af hovedårsagerne til konflikten mellem Kristi og Satans tilhængere. Satan sagde: »Se, her er jeg, send mig, jeg vil være din søn, og jeg vil forløse hele menneskeheden, så ikke en eneste sjæl skal fortabes, og jeg vil visselig gøre det; giv mig derfor din ære« (Moses 4:1). Ved at sige det »satte [Satan] sig op mod [Gud] og stræbte efter at tilintetgøre menneskets handlefrihed« (Moses 4:3). Hans tilbud blev afvist, og han blev kastet ud af himlen sammen med sine tilhængere (se L&P 29:36-37).

Handlefrihed er en nødvendig del af frelsesplanen

Handlefrihed gør jordelivet til en prøveperiode. Da Gud planlagde den jordiske skabelse af sine børn, sagde han: »Vi vil prøve dem hermed for at se, om de vil gøre alt, hvad Herren deres Gud vil



befale dem« (Abr 3:25). Uden handlefrihedens gave ville vi ikke have været i stand til at vise vor himmelske Fader, om vi ville gøre alt, hvad han befalede os. Eftersom vi er i stand til at vælge, er vi ansvarlige for vore handlinger (se Hel 14:30-31).

Når vi vælger at leve ifølge Guds plan for os, bliver vores handlefrihed styrket. Rigtige valg øger vores magt til at foretage flere rigtige valg.

Når vi adlyder hver af vor himmelske Faders befalinger, vokser vi i visdom og karakterstyrke. Vores tro øges. Vi finder det lettere at foretage rette valg.

Vi begyndte at træffe valg som åndelige børn i vor himmelske Faders nærhed. Vore valg dér gjorde os værdige til at komme ned på jorden. Vor himmelske Fader ønsker, at vi skal vokse i tro, kraft, kundskab, visdom og alle andre gode ting. Hvis vi holder hans befalinger og træffer rette valg, lærer og forstår vi. Vi bliver ligesom ham (se L&P 93:28).

- Når vi foretager rette valg, hvordan hjælper det os så med at træffe flere rette valg?

Handlefrihed kræver, at der er et valg

- Hvorfor er modsætning nødvendig?

Vi kan ikke vælge retfærdighed, medmindre det modsatte af godt og ondt bliver stillet foran os. Lehi, en stor profet i Mormons Bog, fortalte sin søn Jakob, at for at udføre Guds evige formål, skal der være »en modsætning i alt. Hvis det ikke var således ... kunne retfærdighed ikke tilvejebringes, ej heller ugudelighed, hverken helighed eller elendighed, hverken godt eller ondt« (2 Ne 2:11).

Gud tillader Satan at gøre modstand mod det gode. Gud sagde til Satan:

»[Jeg] foranledigede ... at han skulle styrtes ned.

Og han blev Satan, ja, djævelen, faderen til alle løgne, så han kunne bedrage og forblinde menneskene og føre dem fangne efter sin vilje, endog så mange, som ikke vil lytte til min røst« (Moses 4:3-4).

Satan gør alt, hvad han kan for at ødelægge Guds værk. Han stræber efter at »gøre hele menneskeslægten elendig ... Han stræber efter at gøre alle mennesker elendige, ligesom han selv er« (2 Ne 2:18, 27). Han elsker os ikke. Han ønsker ikke noget godt for os (se Moro 7:17). Han ønsker ikke, vi skal være lykkelige. Han ønsker at gøre os til sine slaver. Han bruger mange forklædninger for at gøre os til slaver.

Når vi følger Satans fristelser, begrænser vi vore valg. Følgende eksempel angiver, hvordan det virker: Forestil dig et skilt på stranden, hvor der står: »Fare – stærk understrøm. Svømning forbudt.« Vi tænker måske, det er en begrænsning. Men er det det? Vi har stadig mange valg. Vi har frihed til at svømme et andet sted. Vi har frihed til at gå langs stranden og samle muslingeskaller. Vi har frihed til at se solnedgangen. Vi har frihed til at gå hjem. Vi har også frihed til at ignorere skiltet og svømme ud på det farlige sted. Men når vi bliver trukket ned, og vi er fanget af strømmen, har vi meget få valg. Vi kan prøve at undslippe, eller vi kan råbe om hjælp, men måske drukner vi.

Selv om vi har frihed til at vælge vore handlinger, har vi ikke frihed til at vælge konsekvenserne af vore handlinger. Konsekvenserne, hvad enten de er gode eller dårlige, følger som et naturligt udfald af ethvert valg, vi måtte træffe (se Gal 6:7; Åb 22:12).

Vor himmelske Fader har fortalt os, hvordan vi kan undgå Satans fangenskab. Vi må våge og altid henvende os i bøn til Gud og bede ham om at hjælpe os med at modstå Satans fristelser (se 3 Ne 18:15). Vor himmelske Fader vil ikke tillade os at blive fristet ud over vores evne til at modstå (se 1 Kor 10:13; Alma 13:28).

Guds befalinger leder os væk fra fare og mod evigt liv. Ved at vælge klogt opnår vi ophøjelse, udvikler os for evigt og nyder fuldkommen glæde (se 2 Ne 2:27-28).

- Hvilke eksempler er der på handlinger, som begrænser vore valg? Hvilke eksempler er der på handlinger, der giver os større frihed?

Til underviseren: Et enkelt billede kan hjælpe med at fange deres opmærksomhed. Hvis du drøfter sammenligningen med skiltet som nævnt i dette kapitel, er det måske en god ide at tegne et billede af et sådant skilt på tavlen eller på et stort stykke papir.

Yderligere skriftsteder

- Moses 7:32 (frihed til at vælge)
- Abr 3:24-25 (jordelivet en prøve)
- Alma 41:3; Moro 7:5-6 (dømmes på gerninger)
- 2 Ne 2:11-16 (modsætning er nødvendig)
- Moro 7:12-17 (vælge godt og ondt)
- 2 Pet 2:19; Joh 8:34 (synd er fangenskab)
- 2 Ne 2:28-29; Alma 40:12-13 (belønning alt efter gerninger)



Skabelsen

Kapitel 5

Guds plan for os

- Hvorfor havde vi behov for at komme ned på jorden?

Da vi levede som åndelige børn sammen med vore himmelske forældre, fortalte vor himmelske Fader os om sin plan for os om at blive mere ligesom ham. Vi råbte af glæde, da vi hørte hans plan (se Job 38:7). Vi var ivrige efter nye oplevelser. For at disse ting kunne ske, var vi nødt til at forlade vor Faders nærhed og få et jordisk legeme. Vi var nødt til at leve et andet sted, hvor vi kunne forberede os på at blive ligesom ham. Vores nye hjem hed jorden.

- Hvorfor tror du, vi råbte af glæde, da vi lærte om frelsesplanen?

Jesus skabte jorden

Jesus Kristus skabte denne verden og alt, hvad der er i den. Han skabte også mange andre verdener. Det gjorde han gennem præstedømmets kraft under ledelse af vor himmelske Fader. Gud Faderen sagde: »Og utallige verdener har jeg skabt ... og ved Sønnen, som er min Enbårne, har jeg skabt dem« (Moses 1:33). Vi har andre vidnesbyrd om denne sandhed. Joseph Smith og Sidney Rigdon så Jesus Kristus i et syn. De vidnede, »at ved ham og gennem ham og af ham, bliver og blev verdenerne skabt, og deres indbyggere er født som Guds sønner og døtre« (L&P 76:24).

Udførelsen af skabelsen

- Hvad er formålet med skabelsen?

Jorden og alt på den blev skabt åndeligt, før de blev skabt fysisk (se Moses 3:5). Under forberedelserne med at skabe den fysiske

Til underviseren: Visse klassedeltagere eller nogle i familien føler sig måske ikke godt tilpas ved at læse højt. Før du beder dem om at læse højt, kan du måske spørge: »Hvem vil gerne læse?« Bed dernæst nogle personer, der har meldt sig frivilligt, om at gøre det.

jord, sagde Kristus til dem, der var med ham: »Vi vil stige ned, for der er rum der ... og vi vil danne en jord, hvorpå disse [vor himmelske Faders åndelige børn] kan bo« (Abr 3:24).

Under ledelse af Faderen dannede og organiserede Kristus jorden. Han adskilte lyset fra mørket for at skabe dag og nat. Han dannede solen, månen og stjernerne. Han skilte vandene fra det tørre land for at skabe have, floder og søer. Han gjorde jorden smuk og frugtbar. Han skabte græs, træer, blomster og andre planter af alle slags. Disse planter indeholdt frø, hvorfra nye planter kunne vokse. Derpå skabte han dyrene – fisk, kvæg, insekter og fugle af alle slags. Disse dyr havde evnen til at forplante sig efter egen art.

Nu var jorden klar til den største af alle skabelser – mennesket. Vores ånd ville få et legeme af kød og blod, så den kunne leve på jorden. »Og jeg, Gud, sagde til min Enbårne, som var hos mig fra begyndelsen: Lad os danne mennesket i vort billede, så de ligner os; og sådan skete det« (Moses 2:26). Og således blev den første mand, Adam, og den første kvinde, Eva, dannet og fik legemer, som lignede vor himmelske forældres. »I Guds billede skabte han det, som mand og kvinde skabte han dem« (1 Mos 1:27). Da Herren afsluttede sit skaberværk, var han tilfreds og vidste, at hans værk var godt, og han hvilede et stykke tid.

Guds skaberværk viser hans kærlighed

- Hvordan viser Guds skaberværk, at han elsker os?

Vi lever nu i denne smukke verden. Tænk på solen, som giver os varme og lys. Tænk på regnen, som får planterne til at gro og får verden til at føles ren og frisk. Tænk på, hvor dejligt det er at høre en fugl synge eller en ven le. Tænk på, hvor forunderligt vores legeme er – hvordan vi kan arbejde og lege og hvile. Når vi ser på alle disse skabninger, begynder vi at forstå, hvor kloge, magtfulde og kærlige væsener Jesus Kristus og vor himmelske Fader er. De har vist os stor kærlighed ved at sørge for alle vore behov.

Planterne og dyrelivet blev også skabt for at bringe os glæde. Herren sagde: »Ja, alle de ting, der kommer af jorden i deres årstid, er blevet skabt til menneskets nytte og brug, både til at behage øjet

og glæde hjertet; ja, til føde og til klæder, til smag og til lugt, til at styrke legemet og til at give sjælen nyt liv« (L&P 59:18-19). Selv om Guds skabelser er mange, kender og elsker han dem alle. Han sagde: »Alle ting er talt for mig, for de er mine, og jeg kender dem« (Moses 1:35).

- Hvilke ting værdsætter du ved Guds skaberværk?

Yderligere skriftsteder

- 1 Mos 1; 2:1-7; Abr 3:22-23; 4-5; Moses 1:27-42; 2-3 (beretninger om skabelsen)
- Hebr 1:1-3; Kol 1:12-17; L&P 38:1-3 (Skaberen Jesus)
- L&P 59:18-20; Moses 2:26-31; L&P 104:13-17; Matt 6:25-26 (skabelsen viser Guds kærlighed)



Adams og Evas fald

Kapitel 6

Adam og Eva var de første, der kom til jorden

- Hvad viser os, at Adam og Eva var nogle tapre ånder?

Gud beredte denne jord som et hjem for sine børn. Adam og Eva blev udvalgt til at være de første mennesker, der skulle bo på jorden (se Moses 1:34; 4:26). Deres del i vor himmelske Faders plan var at bringe dødeligheden til verden. De skulle være de første forældre (se L&P 107:54-56).

Adam og Eva var blandt vor Faders ædleste børn. I forudtilværelsen blev Adam kaldt ærkeenglen Mikael (se L&P 27:11; Jud 1:9). Han blev udvalgt af vor himmelske Fader til at lede de retfærdige i slaget mod Satan (se Åb 12:7-9). Adam og Eva blev forudordineret til at blive vore første forældre. Herren lovede Adam storslåede velsignelser: »Jeg har sat dig til at stå i spidsen – en mængde folkeslag skal nedstamme fra dig, og du skal for evigt være fyrste over dem« (L&P 107:55).

Eva var »moder til alle levende« (Moses 4:26). Gud bragte Adam og Eva sammen i ægteskabet, fordi »det ikke var godt, at manden skulle være alene« (Moses 3:18; se også 1 Kor 11:11). Hun delte ansvaret med Adam og vil også dele de evige velsignelser med ham.

- Hvad kan vi lære af Adams og Evas eksempel?

Edens have

- Hvilke betingelser levede Adam og Eva under i Edens have?

Til underviseren: Anvend spørgsmål ved begyndelsen af et afsnit for at indlede en samtale og henvis klassedeltagerne eller familien til teksten for at finde yderligere oplysninger. Anvend spørgsmål ved slutningen af et afsnit for at hjælpe klassedeltagere eller familien til at tænke over og drøfte betydningen af det, de har læst, og anvende det i deres liv.

Da Adam og Eva blev anbragt i Edens have, var de endnu ikke dødelige. I den tilstand »ville [de] ingen børn have fået« (2 Ne 2:23). Der var ingen død. De havde en *fysisk* tilværelse, fordi deres ånd var ikklædt et fysisk legeme lavet af jordens støv (se Moses 6:59; Abr 5:7). De havde en *åndelig* tilværelse, fordi de var i Guds nærhed. De havde endnu ikke truffet et valg mellem godt og ondt.

Gud befalede dem, at de skulle få børn. Han sagde: »Vær frugtbare, og mangfoldiggør jer, og opfyld jorden, og underlæg jer den, og hav herredømme over ... hvert levende dyr, som rører sig på jorden« (Moses 2:28). Gud fortalte dem, at de frit kunne spise af alle træerne i haven undtagen et, træet til kundskab om godt og ondt. Om det træ sagde Gud: »Den dag du spiser deraf, skal du visselig dø« (Moses 3:17).

Satan, der ikke kendte Guds vilje, men søgte at ødelægge Guds plan, kom til Eva i Edens have. Han fristede hende til at spise af frugten fra træet til kundskab om godt og ondt. Han forsikrede hende, at hun og Adam ikke ville dø, men at de ville »blive som guder og kende godt og ondt« (Moses 4:11). Eva gav efter for fristelsen og spiste frugten. Da Adam erfarede, hvad der var sket, valgte han at spise af den også. De forandringer, der skete for Adam og Eva, fordi de spiste af frugten, bliver kaldt faldet.

Adams og Evas adskillelse fra Gud

- Hvilke fysiske og åndelige forandringer skete der hos Adam og Eva som følge af deres overtrædelse?

Eftersom Adam og Eva havde spist af frugten fra træet til kundskab om godt og ondt, sendte Herren dem ud af Edens have og ud i verden. Deres fysiske tilstand forandrede sig som følge af at have spist af den forbudne frugt. Som Gud lovede, blev de dødelige. De og deres børn ville opleve sygdom, smerte og fysisk død.

På grund af Adams og Evas overtrædelse måtte de også lide en åndelig død. Det betød, at de og deres børn kunne ikke tale med Gud ansigt til ansigt. Adam og Eva og deres børn blev adskilt fra Gud både fysisk og åndeligt.

Storslåede velsignelser som følge af overtrædelsen

- Hvordan tilvejebringer faldet muligheder for os, så vi kan blive ligesom vor himmelske Fader?

Nogle mennesker tror, at Adam og Eva begik en alvorlig synd, da de spiste af træet til kundskab om godt og ondt. Imidlertid hjælper sidste dages skrifter os til at forstå, at deres fald var et nødvendigt skridt i livets plan og en stor velsignelse for os alle. På grund af faldet er vi velsignet med fysiske legemer, retten til at vælge mellem godt og ondt samt muligheden for at opnå evigt liv. Ingen af disse privilegier ville have været vore, hvis Adam og Eva var forblevet i Edens have.

Efter faldet sagde Eva: »Var det ikke for vor overtrædelse, ville vi aldrig have fået efterkommere og ville aldrig have kendt godt og ondt og glæden over vor forløsning og det evige liv, som Gud giver alle de lydige« (Moses 5:11).

Profeten Lehi forklarede:

»Og se nu, hvis Adam ikke havde overtrådt, ville han ikke være faldet [være afskåret fra Guds nærhed], men han ville være forblevet i Edens have. Og alt, der var blevet skabt, måtte være forblevet i den samme tilstand, som det var i, efter at det var blevet skabt ...

Og de ville ingen børn have fået; derfor ville de være forblevet i en tilstand af uskyld uden at have glæde, for de kendte ikke til elendighed; uden at gøre noget godt, for de kendte ikke til synd.

Men se, alt er blevet gjort i hans visdom, han som ved alt.

Adam faldt, for at menneskene kunne blive til, og menneskene er til for at kunne nyde glæde« (2 Ne 2:22-25).

- Hvorfor tror du, det er vigtigt at kende til faldet, og hvordan det påvirker os?

Yderligere skriftsteder

- 1 Ne 5:11; 2 Ne 2:20 (Adam og Eva de første forældre, første familie)
- 2 Ne 2:14-21 (modsatning og faldet; livets prøve)
- 2 Ne 2:22-26 (faldet en del af frelseplanen)

Helligånden

Kapitel 7

Helligånden kom til Adam og Eva

- Hvorfor havde Adam og Eva brug for Helligåndens vejledning?

Efter Adam og Eva forlod Edens have, begyndte de at dyrke jorden og arbejde med andre opgaver for deres underhold. De fik mange børn, og deres sønner og døtre blev også gift og fik børn (se Moses 5:1-3). Således begyndte vor himmelske Faders åndelige børn at forlade hans nærhed for at komme ned på jorden, som de var blevet det lovet (se Abraham 3:24-25). Da de kom ned på jorden, blev deres erindring om det himmelske hjem taget fra dem. Men vor Fader udelukkede dem ikke fra sin påvirkning. Han sendte Helligånden til at trøste, hjælpe og vejlede alle sine åndelige børn.

Adam og Eva påkaldte vor himmelske Fader i bøn. Han talte til dem og gav dem befalinger, som de adlød. En Herrens engel kom og underviste Adam og Eva i frelsesplanen. Herren sendte Helligånden til at vidne om Faderen og Sønnen og til at undervise Adam og Eva i evangeliet (se Moses 5:4-9).

Gennem Helligåndens kraft begyndte Adam »at profetere om alle jordens slægter og sagde: Priset være Guds navn, for på grund af min overtrædelse er mine øjne blevet åbnet, og i dette liv skal jeg nyde glæde, og atter i kødet skal jeg se Gud« (Moses 5:10). På grund af, at Helligånden vidnede for Eva, sagde hun: »Var det ikke for vor overtrædelse, ville vi aldrig have fået efterkommere og ville aldrig have kendt godt og ondt og glæden over vor forløsning og det evige liv, som Gud giver alle de lydige« (Moses 5:11).

Til underviseren: Når du kalder klassedeltagerne ved navn, ved de, at de er betydningsfulde for dig, og at du bekymrer dig om dem. Lær deres navne og kald dem ved navn under hver lektion. Hjælp dem med at lære hinandens navne.

- Hvordan kan vores behov for vejledning fra Helligånden sammenlignes med Adams og Evas behov?

Helligåndens egenskaber

- Hvordan adskiller Helligånden sig fra Faderen og Sønnen? Hvorfor er den forskel vigtig for os?

Helligånden er et medlem af Guddommen (se 1 Joh 5:7; L&P 20:28). Han er »en person, der består af ånd« (D&C 130:22). Han kan kun være ét sted ad gangen, men hans påvirkning kan være overalt på samme tid.

Vor himmelske Fader, Jesus Kristus og Helligånden bliver kaldt Guddommen. De er forenede i hensigt. Hver især har en vigtig opgave i frelsesplanen. Vor himmelske Fader er vor Fader og hersker. Jesus Kristus er vor Frelser. Helligånden er åbenbareren og vidner om al sandhed.

Helligånden er vor himmelske Faders sendebud og er en særlig gave til os (se kap. 21 i denne bog).

Helligåndens mission

- Hvilke sandheder åbenbarer Helligånden for os?

Helligåndens mission er at bære vidnesbyrd om Faderen og Sønnen og sandheden af alle ting.

Helligånden vil vidne for os om, at Jesus er vor Frelser og Forløser (se 3 Ne 28:11; L&P 20:27). Han vil åbenbare for os, at vor himmelske Fader er Faderen til vores ånd. Han vil hjælpe os med at forstå, at vi kan blive ophøjet ligesom vor himmelske Fader (se Rom 8:16-17). Herrens profeter har lovet: »Ved Helligåndens kraft kan I kende sandheden af alt« (Moro 10:5).

Uden Helligånden kunne vi ikke vide, at Jesus er Kristus. Apostlen Paulus skrev: »Ingen kan sige: Jesus er Herre! undtagen ved Helligånden« (1 Kor 12:3). Frelseren selv sagde: »Og dette er det evige liv, at de kender dig, den eneste sande Gud, og ham, du har udsendt, Jesus Kristus« (Joh 17:3). Det er ved Helligåndens kraft, vi bliver ledt til at forstå og efterleve Jesu Kristi evangelium.

Helligåndens overbevisende kraft er så stor, at der ikke efterlades nogen tvivl om, at det, som han åbenbarer til os, er sandt. Præsident Joseph Fielding Smith har sagt:

»Når et menneske får tilkendegivelse fra Helligånden, efterlader den et uudsletteligt indtryk hos denne sjæl, et indtryk som ikke slettes så let. Det er Ånden, der taler til ånd, og den kommer med en overbevisende kraft. En tilkendegivelse fra en engel eller endog fra selve Guds Søn ville gøre indtryk på øje og sind, men til sidst blive udvisket, hvorimod indtryk fra Helligånden synker dybere ned i sjælen og er vanskeligere at slette« (*Answers to Gospel Questions*, saml. Joseph Fielding Smith jun., 5 bd., 1957-1966, 2:151).

Præsident Smith sagde også: »Gennem Helligånden væves sandheden ind i hver fiber og sene af legemet, således at man aldrig glemmer den« (*Lærdomme om frelse*, 1977, bind 1, s. 51)

Som medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige bør vi gøre os værdige til at modtage dette særlige sendebud og vidne om vor himmelske Fader og Jesus Kristus.

- Tænk på tidspunkter, hvor Helligånden har hjulpet dig med at styrke dit vidnesbyrd. Hvis det er passende, kan du fortælle nogle af disse oplevelser til klassedeltagerne eller familien.

Yderligere skriftsteder

- Moses 5 (beretningen om Adams familie)
- L&P 130:22 (Helligånden identificeres)
- Joh 14:26; 15:26; 16:13; Luk 12:12; 2 Ne 31:18; 32:5, 8; 33:1; Alma 14:11; 3 Ne 27:20; 4 Ne 1:48; Moro 10:6-7; L&P 8:2-3; 11:12-13; 20:26 (Helligåndens roller)

Bøn til vor himmelske Fader

Kapitel 8

Hvad er bøn?

Jesus lærte os: »Derfor skal I altid bede til Faderen i mit navn« (3 Ne 18:19).

Bøn er en af de største velsignelser, som vi modtager, mens vi er her på jorden. Vi kan gennem bøn kommunikere med vor himmelske Fader og dagligt søge hans vejledning.

Bøn er en oprigtig, dybfølt samtale med vor himmelske Fader. Vi bør bede til Gud og ikke til nogen anden. Vi beder ikke til noget andet væsen eller noget som helst, der er lavet af mennesket eller af Gud (se 2 Mos 20:3-5).

Hvorfor beder vi?

Bøn har været en væsentlig del af evangeliet siden verdens begyndelse. En Herrens engel befalede Adam og Eva at omvende sig og påkalde Gud i Sønnens navn« (se Moses 5:8). Denne befaling er aldrig blevet ophævet. Bøn vil hjælpe os med at komme Herren nærmere. Alle vore tanker, vore ord og handlinger er under påvirkning af vore bønner.

Vi bør bede om styrke til at modstå Satans og hans tilhængeres fristelser (se 3 Ne 18:15; L&P 10:5). Vi bør bede for at bekende vore synder for Gud og bede ham om tilgivelse (se Alma 38:14).

Til underviseren: Dette kapitel er inddelt i fem underordnede afsnit med overskrifter. Hver overskrift er et spørgsmål om bøn. Du kan anvende disse spørgsmål som en vejledning til din lektion. Hvis klasseværelsets indretning muliggør en lille gruppediskussion, kan du overveje at opdele klasedeltagerne i grupper på to til fire. Giv hver gruppe et af afsnittene i kapitlet. Lad hver gruppe læse og drøfte deres tildelte afsnit og fortælle om relevante personlige oplevelser. Drøft dernæst de fem afsnit som klasse og fokuser på de spørgsmål, der er af størst interesse for klasedeltagerne.



Vi bør bede om Herrens vejledning og hjælp i vores daglige liv. Vi har behov for at bede for vores familie og venner, vore naboer, vores høst og vore dyr, vores daglige arbejde samt vore øvrige aktiviteter. Vi bør bede om beskyttelse mod vore fjender (se Alma 34:17-27).

Vi bør bede for at udtrykke kærlighed til vor himmelske Fader og for at føle os nærmere ham. Vi bør bede til vor Fader og takke ham for vores velfærd og velbefindende og for alt, hvad han giver os hver dag (se 1 Thess 5:18). Vi har behov for at bede vor himmelske Fader om styrke til at efterleve evangeliet.

Vi bør bede, så vi kan blive på den lige og snævre vej, der fører til evig lykke. Vi er nødt til at bede til Gud, ophavet til al retfærdighed, så vi kan være retskafne i vore tanker, ord og handlinger.

- Hvordan har bøn hjulpet dig med at komme nærmere til vor himmelske Fader?

Hvornår skal vi bede?

Vi kan bede, når som helst vi føler et behov for at kommunikere med vor himmelske Fader, hvad enten det er lydløst eller højtlydt. Sommetider har vi brug for at være alene, hvor vi kan udøse vores sjæl til ham (se Matt 6:6). Derudover kan vi bede i løbet af vore daglige aktiviteter. Vi kan bede, mens vi sidder til et kirkemøde, er hjemme, går på gaden, arbejder, forbereder et måltid, eller hvor som helst vi måtte befinde os, eller hvad som helst vi laver. Vi kan bede når som helst dag eller nat. Vi kan bede, når vi er alene, eller når vi er sammen med andre mennesker. Vi kan have vor himmelske Fader i vore tanker til alle tider (se Alma 34:27). Vi kan »bed[e] altid« (L&P 10:5).

Til tider føler vi måske ikke, at vi har lyst til at bede. Vi kan være vrede eller mismodige eller ophidsede. På sådanne tidspunkter bør vi gøre en særlig indsats for at bede (se 2 Ne 32:8-9).

Vi bør hver især bede personligt mindst hver aften og hver morgen. Skrifterne taler om at bede morgen, middag og aften (se Alma 34:21).

Vi bliver befalet at bede familiebøn, så vores familie kan blive velsignet (se 3 Ne 18:21). Vore kirkeledere har rådet os til at bede som familie hver morgen og hver aften.

Det er også et privilegium for os, at vi kan udtrykke tak for og bede om at få velsignet vores mad før hvert måltid.

Vi indleder og afslutter alle vore kirkemøder med bøn. Vi takker Herren for hans velsignelser og beder om hans hjælp, så vi kan tilbede på en måde, der behager ham.

Hvordan skal vi bede?

Uanset hvor vi er, om vi står op eller knæler, om vi beder lydløst eller højlydt, om vi beder personligt eller på vegne af en gruppe, skal vi altid bede i tro »af et oprigtigt hjerte, med oprigtig hensigt« (Moro 10:4).

Når vi beder til vor himmelske Fader, bør vi fortælle ham, hvad vi virkelig føler i vores hjerte, betro os til ham, bede ham om tilgivelse, bønfalde ham, takke ham og udtrykke vores kærlighed til ham. Vi skal ikke gentage meningsløse ord og sætninger (se Matt 6:7-8). Vi bør altid bede om, at hans vilje må ske og huske, at det, vi ønsker, måske ikke er det bedste for os (se 3 Ne 18:20). Ved slutningen af vores bøn, afslutter vi i Jesu Kristi navn (se 3 Ne 18:19).

Hvordan besvares bønner?

- Hvorfor tror du, at svar på bønner ikke altid er så umiddelbart indlysende? Hvorfor tror du, at svar på bønner ikke altid kommer, når vi ønsker det, eller på den måde vi ønsker det?

Vore oprigtige bønner bliver altid besvaret. Sommetider er svaret måske nej, fordi det, vi har bedt om, ikke ville være det bedste for os. Sommetider er svaret ja, og vi får en varm, dejlig følelse af, hvad vi skal gøre (se L&P 9:8-9). Sommetider er svaret »vent lidt«. Vore bønner bliver altid besvaret på et tidspunkt og på en måde, som Herren ved, vil hjælpe os bedst.

Sommetider besvarer Herren vore bønner gennem andre mennesker. En god ven, en ægtefælle, en forælder eller et andet familiemedlem, en kirkeleder, en missionær – hvem som helst af

disse personer kan være inspirerede til at udføre handlinger, der besvarer vore bønner. Et eksempel på det er en ung mors oplevelse, hvor hendes baby kom til skade ved et uheld i hjemmet. Hun havde ingen mulighed for at få babyen til en læge. Hun var ny i nabolaget og kendte ikke sine naboer. Den unge mor bad om hjælp. Efter nogle få minutter kom en nabo til hendes dør og sagde: »Jeg havde en fornemmelse af, at jeg skulle komme hen til dig for at se, om du havde brug for hjælp.« Naboen hjalp den unge mor med at få babyen til en læge.

Ofte giver Gud os kraften til at besvare vore egne bønner. Når vi beder om hjælp, bør vi gøre alt, hvad vi kan, for at fremme de ting, vi ønsker.

Når vi efterlever Jesu Kristi evangelium og altid beder, får vi glæde og lykke. »Vær du ydmyg, så skal Herren din Gud lede dig ved hånden og give dig svar på dine bønner« (L&P 112:10).

- Hvordan har vor himmelske Fader besvaret dine bønner?

Yderligere skriftsteder og andre kilder

- Ja 1:5 (hvad vi skal bede om)
- 1 Thess 5:17; Sl 55:17; 2 Ne 32:9 (hvornår vi skal bede)
- Alma 34:26 (hvor vi kan bede)
- 3 Ne 19:6, 24 (hvordan vi skal bede)
- L&P 88:63-65 (hvordan bønner besvares)
- Moro 10:3-5; Alma 37:37 (løfter om bøn)
- Jak 5:16 (bønnens kraft hos en retskaffen person)
- Guide til Skrifterne, »Bøn«, s. 20



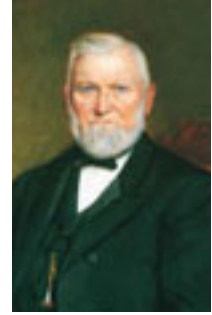
Joseph Smith



Brigham Young



John Taylor



Wilford Woodruff



Lorenzo Snow



Joseph F. Smith



Heber J. Grant



George Albert Smith



David O. McKay



Joseph Fielding Smith



Harold B. Lee



Spencer W. Kimball



Ezra Taft Benson



Howard W. Hunter



Gordon B. Hinckley



Thomas S. Monson

Guds profeter

Kapitel 9

Profeter er Guds repræsentanter på jorden

• Hvilken magt og gaver har en profet?

»Nej, Gud Herren gør ikke noget, førend han har åbenbaret sine planer for sine tjenere, profeterne« (Amos 3:7).

Mange mennesker lever i mørke, usikre på Guds vilje. De tror, at himlene er lukkede, og at mennesker skal stå over for verdens farer alene. Hvor er de sidste dages hellige heldige! Vi ved, at Gud kommunikerer med Kirken gennem sin profet. Med taknemlige hjerter synger hellige verden over salmen: »Hav tak for profeten, du sendte, o Herre, på denne vor dag« (*Salmer og sange*, nr. 13).

En profet er en mand, der er kaldet af Gud til at være hans repræsentant her på jorden. Når en profet taler på vegne af Gud, er det som om, at Gud talte (se L&P 1:38). En profet er også et særligt vidne om Kristus, der vidner om hans guddommelighed og underviser i hans evangelium. En profet underviser i sandheden og udlægger Guds ord. Han kalder de uretfærdige til omvendelse. Han modtager åbenbaringer og anvisninger fra Herren til vores gavn. Han kan se ind i fremtiden og forudsige kommende begivenheder, så verden kan blive advaret.

En profet kan komme fra forskellige samfundslag. Han kan være yngre eller ældre, veluddannet eller ulærd. Han kan være landmand, jurist eller lærer. Fordums profeter gik med tunika og stav. Nutidige profeter går i jakkesæt og med mappe. Hvad er det så, der kendetegner en sand profet? En sand profet udvælges altid af Gud og bliver kaldet gennem den rette præstedømmemyndighed (se TA 1:5).

De sidste dages hellige opretholder Det Første Præsidentskab og De Tolv Apostle som profeter. Men når vi taler om »Kirkens profet«,

mener vi præsidenten for Kirken, som er præsident for det høje præstedømme.

Gennem tiderne har Gud kaldet profeter til at lede menneskene

- Hvordan har profeter vejledt Guds børn førhen?

Der har været profeter på jorden siden Adams dage. Disse stor-slåede mænds oplevelser opmuntrer og inspirerer os. Moses, en profet i Det Gamle Testamente, ledte tusindvis af sit folk ud af Egypten og slaveri til det forjættede land. Han skrev de fem første bøger i Det Gamle Testamente og skrev de ti bud. Nefi, en profet i Mormons Bog, rejste fra Jerusalem til det amerikanske fastland 600 år før Kristi fødsel. Denne store leder og kolonisateur gav os mange vigtige skrivelser i Mormons Bog. Johannes Døber blev udvalgt til at berede verden på Herren Jesu Kristi komme. Gennem Joseph Smith, en sidste dages profet, genoprettede Herren Kirken. Joseph Smith oversatte også Mormons Bog som ung mand.

- Hvad har du lært af profeternes liv og lærdomme?

Vi har en levende profet på jorden i dag

- Hvorfor har vi brug for en levende profet i dag?

Vi har en levende profet på jorden i dag. Denne profet er præsidenten for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Han har retten til åbenbaring for hele Kirken. Han bærer »nøglerne til Himmeriget«, hvilket betyder, at han har myndighed til at lede hele Kirken og Guds rige på jorden, deriblandt forrettelsen af præstedømmets ordinancer (se Matt 16:19). Ingen person bortset fra den udvalgte profet og præsident kan modtage Guds vilje for alle medlemmer af Kirken. Herren sagde: »Der er aldrig mere end én på jorden på samme tid, til hvem denne magt og dette præstedømmes nøgler er overdraget« (L&P 132:7). Kirkens præsident bliver hjulpet af sine rådgivere i Det Første Præsidentskab og medlemmerne af De Tolv Apostles Kvorum, som også er profeter, seere og åbenbarere.

Vi bør gøre de ting, profeterne beder os om at gøre. Præsident Wilford Woodruff sagde, at en profet aldrig vil blive tilladt at lede Kirken på afveje:

»Herren vil aldrig tillade mig eller nogen anden, som står som præsident for denne kirke, at lede jer på afveje. Det ligger ikke i programmet. Det er ikke, hvad Gud har i tankerne. Hvis jeg forsøgte på det, ville Herren fjerne mig fra min plads« (*Kirkens præsidenters lærdomme: Wilford Woodruff, 2004, s. 194*).

- Hvordan har den levende profet påvirket Kirken?

Vi bør opretholde Herrens profet

- Hvad kan vi gøre for at følge og opretholde profeten?

Mange mennesker finder det let at tro på fortidens profeter. Men det er meget større at tro på og følge den levende profet. Vi løfter vores hånd for at opretholde Kirkens præsident som profet, seer og åbenbarer.

Hvordan kan vi opretholde profeten? Vi bør bede for ham. Hans byrder er tunge, og han har brug for at blive styrket gennem de helliges bønner.

Vi bør studere hans ord. Vi kan lytte til hans konferencetaler.

Vi kan også abonnere på *Liahona*, så vi kan læse hans konference-taler samt andre budskaber, han kommer med.

Vi bør følge hans inspirerede lærdomme fuldstændig. Vi bør ikke vælge delvist at følge hans inspirerede råd og forkaste det, som er ubehageligt eller vanskeligt. Herren befaler os at følge sin profets inspirerede lærdomme:

»I [skal] ... give agt på alle de ord og befalinger, som han [profeten] giver jer, efterhånden som han modtager dem, idet han vandrer i al hellighed over for mig;

for hans ord skal I tage imod i al tålmodighed og tro, som kom det fra min egen mund« (L&P 21:4-5).

Herren vil aldrig tillade Kirkens præsident at lede os på afveje.

- Hvad har Kirkens præsident lært os eller fremhævet for nylig?

Store velsignelser kommer som følge af lydighed mod profeten

Hvis vi adlyder, lover Herren: »Hovedes porte [skal] ikke få overhånd over jer; ja, og Gud Herren vil sprede mørkets magter foran jer og få himlene til at ryste til jeres gavn og til sit navns ære« (L&P 21:6). Når vi gør, som vores profet anviser, udøses velsignelser fra himlen.

For at kunne bestå må den sande kirke være »bygget på apostlenes og profeternes grundvold med Kristus Jesus selv som hovedhjørnen« (Ef 2:20). Vi er velsignede ved i denne usikre verden at have en profet, hvorigennem Herren åbenbarer sin vilje.

- Hvilke oplevelser har du haft, når du har adlydt profetens råd?

Yderligere skriftsteder

- 4 Mos 12:6 (Gud taler gennem profeter)
- 1 Sam 9:9 (en profet blev før i tiden kaldt en seer)
- Am 3:7 (Gud åbenbarer sine planer for profeterne)
- Mosi 8:16-18 (en seer kan kende til det forgangne og til det, der skal komme)
- Luk 1:70 (Gud forkynder ved profeter)
- L&P 45:10, 15 (Gud taler i dag såvel som i fordums tid)
- 1 Ne 22:2 (tingene bliver tilkendegivet for profeterne ved Ånden)
- L&P 68:3-5 (når Herrens tjenere taler som tilskyndet af Helligånden, er det Herrens sind, vilje og røst)
- L&P 107:65-67, 91-92 (Kirkens præsidents pligter)
- L&P 43:1-7 (kun profeten er bemyndiget til at modtage åbenbaringer på Kirkens vegne)

Til underviseren: At fortælle om oplevelser og bære vidnesbyrd indbyder Ånden. Når du afslutter denne lektion, kan du overveje at fortælle om en oplevelse, du har haft, hvor du fulgte Kirkens præsidents råd. Bær dit vidnesbyrd om den levende profet.

Skrifterne

Kapitel 10

Skrifterne er tilgængelige for os i dag

- Hvilke velsignelser nyder vi i dag, fordi skrifterne er så let tilgængelige?

Når Herrens tjenere taler eller skriver under Helligåndens indflydelse, bliver deres ord hellig skrift (se L&P 68:4). Siden begyndelsen har Herren befalet sine profeter at føre en optegnelse over sine åbenbaringer og sin handlemåde med sine børn. Han sagde: »Jeg befaler alle mennesker, både i øst og i vest og i nord og i syd og på øerne i havet, at de skal skrive de ord, som jeg taler til dem; for ud fra bøgerne, som skal blive skrevet, vil jeg dømme verden, enhver efter deres gerninger, i henhold til det, der er skrevet« (2 Ne 29:11).

Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige anerkender fire bøger som hellig skrift: Bibelen, Mormons Bog, Lære og Pagter samt Den Kostelige Perle. Disse bøger bliver kaldt Kirkens standardværker. Vore levende profeters inspirerede ord er også anerkendt som hellig skrift.

Bibelen

Bibelen er en samling af hellige skrivelser, der indeholder Guds åbenbaringer til mennesket. Disse skrivelser dækker mange århundreder, fra Adams dage helt til den tid, hvor Jesu Kristi apostle levede. De blev skrevet af mange profeter, som levede på forskellige tidspunkter i verdenshistorien.

Til underviseren: For at opmuntre til samtale om de fire standardværker kan du tildele hver deltager eller person i familien et tal mellem 1 og 4. Bed dem med nr. 1 at læse, hvad dette kapitel lærer os om Bibelen, dem med nr. 2 at læse, hvad dette kapitel lærer os om Mormons Bog, dem med nr. 3 at læse, hvad dette kapitel lærer os om Lære og Pagter og dem med nr. 4 at læse, hvad dette kapitel lærer os om Den Kostelige Perle. Bed dem dernæst om at fortælle, hvad de har lært.



Bibelen er delt op i to dele: Det Gamle Testamente og Det Nye Testamente. Mange profetier i Det Gamle Testamente forudsiger en Frelasers og Forløasers komme. Det Nye Testamente fortæller om denne Frelasers og Forløasers liv, han som er Jesus Kristus. Det fortæller også om oprettelsen af hans kirke på den tid. »Vi tror, at Bibelen er Guds ord, for så vidt som den er rigtigt oversat« (TA 1:8).

Gennem profeten Joseph Smith har Herren udvidet vores forståelse af visse skriftsteder i Bibelen. Herren inspirerede profeten Joseph til at gengive sandheder i teksten i Bibelen, der var gået tabt eller var blevet forandret, efter den oprindelige tekst blev skrevet. Disse inspirerede rettelser kaldes Joseph Smiths oversættelse af Bibelen. Udvalgte skriftsteder fra Joseph Smiths oversættelse findes i Guide til Skrifterne s. 208-229.

Mormons Bog

Mormons Bog er en hellig optegnelse af nogle af de mennesker, der levede på de amerikanske kontinenter mellem ca. 2000 f.Kr. og 400 e.Kr. Den indeholder Jesu Kristi evangeliums fylde (se L&P 20:9; 42:12; 135:3). Mormons Bog fortæller om Jesu Kristi besøg hos folket på det amerikanske fastland kort efter hans opstandelse.

Joseph Smith oversatte Mormons Bog til engelsk ved Guds gave og kraft. Han sagde, at det er »den mest korrekte bog på jorden og vor religions slutsten, og at et menneske ville komme Gud nærmere ved at efterleve forskrifterne i den end i nogen anden bog« (Mormons Bogs indledning).

Præsident Ezra Taft Benson hjalp os med at forstå, hvordan Mormons Bog er vor religions slutsten. Han sagde:

»Der er tre måder, hvorpå Mormons Bog er vores religions slutsten. Den er slutstenen, når vi vidner om Kristus. Den er slutstenen i vores lære. Den er vidnesbyrdets slutsten.

Mormons Bog er slutstenen, når vi vidner om Jesus Kristus, der i sig selv er hovedhjørnestenen i alt, hvad vi foretager os. Med kraft og tydelighed bærer den vidnesbyrd om, at han er lever ...

Den udvider vores forståelse for lærdommene om frelse ...

Mormons Bog er skrevet for vor tid ... I den finder vi en fremgangsmåde for forberedelsen af det andet komme ...

... Mormons Bog lærer os sandheden og bærer vidnesbyrd om Kristus. ... Men der er mere end som så. Der er i den bog en kraft, der vil begynde at strømme ind i jeres liv i det øjeblik, I indleder et seriøst studium af bogen. I vil finde større styrke til at stå imod fristelser. I vil finde styrke, så I kan undgå at blive bedraget. I vil finde styrke til at blive på den lige og snævre vej. Skrifterne betegnes som livets ord, og intetsteds er det mere sandt, end det er for Mormons Bog ... Enhver sidste dages hellig bør hele sit liv beskæftige sig med studiet af denne bog« (*Stjernen*, jan. 1987, s. 3-4, 5; se også *Den danske Stjerne*, okt. 1980, s. 115).

Lære og Pagter

Lære og Pagter er en samling af nutidige åbenbaringer. I afsnit 1 i Lære og Pagter åbenbarer Herren, at bogen er udgivet til jordens indbyggere for at berede dem på hans komme:

»Derfor lyder Herrens røst til jordens ender, så alle, som vil høre, kan høre:

Bered jer, bered jer på det, som skal komme, for Herren er nær« (L&P 1:11-12).

Denne bog indeholder åbenbaringer angående Jesu Kristi Kirke, sådan som den er blevet genoprettet i disse sidste dage. Adskillige afsnit i bogen forklarer organiseringen af Kirken og definerer præstedømmets embeder og deres funktioner. Andre afsnit, som fx afsnit 76 og 88, indeholder herlige sandheder, som gik tabt for verden for århundreder siden. Atter andre, som fx afsnit 29 og 93, kastede lys over Bibelens lærdomme. Derudover indeholder nogle afsnit, som fx afsnit 133, profetier om kommende begivenheder.

Gud har befalet os at studere hans åbenbaringer i denne bog:

»Gransk disse befalinger, for de er sande og troværdige, og de profetier og løfter, som er i dem, skal alle blive opfyldt« (L&P 1:37).

Den Kostelige Perle

Den Kostelige Perle indeholder Moses' Bog, Abrahams bog og nogle af Joseph Smiths inspirerede skrivelser. Moses' bog indeholder en beretning om nogle af Moses' syn og skrivelser, der blev åbenbaret til profeten Joseph Smith. Den præciserer lærdomme og lære, der gik tabt i Bibelen og giver yderligere oplysninger om jordens skabelse.

Abrahams Bog blev oversat af profeten Joseph Smith fra en papyrusrulle fra de egyptiske katakomber. Denne bog indeholder værdifuld information om skabelsen, evangeliet, Guds natur og præstedømmet.

Joseph Smiths skrivelser indbefatter en del af Joseph Smiths inspirerede oversættelse af Bibelen, uddrag fra hans *History of the Church*, (Kirkens historie) samt trosartiklerne.

- Hvilke beretninger fra skrifterne har inspireret dig? Hvilke lærdomme fra disse skrifter har hjulpet dig?

Vore levende profeters ord

Udover disse fire hellige skrifter bliver vore levende profeters inspirerede ord hellig skrift for os. Deres ord kommer til os via konferencer, *Liahona* og instruktioner til lokale præstedømmeledere.

»Vi tror på alt, hvad Gud har åbenbaret, alt, hvad han nu åbenbarer, og vi tror, at han endnu vil åbenbare mange store og vigtige ting angående Guds rige« (TA 1:9).

- Hvor kan vi finde vore levende profeters ord?

Studér skrifterne

- Hvilke velsignelser kan vi få, når vi studerer skrifterne?

Vi bør hver især studere skrifterne hver dag. Vi bør fortælle om disse sandheder til vore børn. Vi bør læse standardværkerne med vore børn, så de vil lære at elske dem og anvende dem og få gavn af de sandheder, de indeholder.

Hvis vi ønsker at undgå denne verdens ondt, må vi være vores sind med den sandhed og retskaffenhed, der findes i skrifterne.

Vi kommer Gud og hinanden nærmere, når vi læser og tænker over skrifterne sammen.

Når vi læser, tænker over og beder om skrifterne og beder Gud om forståelse, bærer Helligånden vidnesbyrd for os om sandheden af disse ting. Vi vil hver især vide for os selv, at disse ting er sande. Vi vil ikke blive bedraget (se JS-M 1:37). Vi kan modtage de samme følelser, som Nefi udtrykte, da han sagde: »Se, min sjæl fryder sig ved det, der hører Herren til; og mit hjerte grunder bestandig over det, som jeg har set og hørt« (2 Ne 4:16).

- Hvordan kan vi overholde forpligtelsen om at studere skrifterne hver dag? Overvej at planlægge et tidspunkt og et sted, hvor du kan studere skrifterne hver dag.

Yderligere skriftsteder

- 1 Ne 14:20-26 (profeter blev befalet at skrive)
- 1 Ne 19:1-3, 6-7; Alma 37:1-8 (skrifternes store værdi)
- 2 Ne 33:10 (skrifterne vidner om Kristus)
- Alma 29:8 (Herren taler til alle folkeslag gennem skrifterne)
- Alma 31:5; Hel 3:29-30 (Guds ord er mægtigt)
- Hel 15:7-8 (skrifterne leder os til at være faste og standhaftige i troen)
- 2 Tim 3:16-17; 1 Ne 19:21-24 (hvorfor og hvordan skrifterne bliver givet)
- 2 Pet 1:20; Alma 13:20; L&P 10:62 (skrifterne bringer sande lærdomspunkter frem i lyset)
- L&P 128:18; TA 1:9; 1 Ne 14:25-26 (skrifter mangler endnu at komme frem)
- 2 Ne 29:3-10 (skrifter til jøder og ikke-jøder)

Kristi liv

Kapitel 11

Kristi liv blev forudsagt længe før hans fødsel

Alle, der kommer til jorden, er afhængige af Jesus Kristus til opfyldelse af det løfte, han aflagde i himlen om at være vor Frelser. Uden ham ville frelsesplanen være slået fejl. Eftersom hans mission var nødvendig, vidnede alle profeter fra Adam til Kristus om, at han ville komme (se ApG 10:43). Alle profeterne siden Kristus har vidnet om, at han kom. Vi har alle brug for at studere Frelserens liv og trofast følge ham gennem hele livet.

Adam fandt ud af, at Frelserens navn ville være Jesus Kristus (se Moses 6:51-52). Enok så, at Jesus ville dø på korset og opstå (se Moses 7:55-56). Noa og Moses vidnede også om ham (se Moses 1:11; 8:23-24). Omkring 800 år før Frelseren blev født på jorden, forudså Esajas hans liv. Da Esajas så den store sorg og smerte, som Frelseren skulle lide for at betale prisen for vore synder, udbrød han:

»Foragtet og opgivet af mennesker, en lidelsernes mand, kendt med sygdom ...

Men det var vore sygdomme, han tog, det var vore lidelser, han bar ...

Men han blev gennemboret for vore overtrædelser og knust for vore synder ...

Han blev plaget og mishandlet, men åbnede ikke sin mund; som et lam, der føres til slagting« (Es 53:3-5, 7).

Nefi så også i et syn Frelserens fremtidige fødsel og mission. Han så en smuk jomfru, og en engel forklarede: »Se, jomfruen, som du ser, er Guds Søns mor på kødets vis« (1 Ne 11:18). Dernæst så Nefi

Til underviseren: Dette kapitel har højst sandsynligt mere undervisningsmateriale, end du kan nå i klassen. Når du studerer det for at forberede dig på at undervise, kan du søge Ånden for at afgøre, hvilke dele der vil være til størst hjælp for dem, du underviser.



jomfruen holde et barn i sine arme. Englen sagde: »Betragt Guds lam, ja, selve den evige Faders Søn!« (1 Ne 11:21).

Omkring 124 år før Jesus blev født, forudså kong Benjamin, en anden nefitisk profet, også Frelserens liv:

»For se, den tid kommer og er ikke langt borte, da Herren den Almægtige, som regerer, som var og er fra al evighed til al evighed, med kraft skal komme ned fra himlen blandt menneskenes børn og skal bo i en bolig af ler og skal gå omkring blandt menneskene, idet han udfører mægtige mirakler, såsom at helbrede de syge, oprejse de døde, få de lamme til at gå, de blinde til at få deres syn og de døde til at høre og helbrede alle slags sygdomme.

Og han skal uddrive djævle eller de onde ånder, som bor i menneskenes børns hjerte.

Og se, han skal lide fristelser og legemlige smerter, sult, tørst og udmattelse, ja, mere end mennesker kan udholde, uden at det forvolder døden; for se, der kommer blod fra hver pore, så stor skal hans kval være over sit folks ugudelighed og vederstyggeligheder.

Og han skal kaldes Jesus Kristus, Guds Søn, himlens og jordens Fader, som har skabt alle ting fra begyndelsen, og hans moder skal kaldes Maria« (Mosi 3:5-8).

- Hvilke fordums profetier er der om Jesus Kristus?

Han var Faderens Enbårne

- Hvad arvede Jesus Kristus fra sin Fader? Hvad arvede han fra sin mor?

Beretningen om Frelserens fødsel og liv findes i Det Nye Testamente i bøgerne Matthæus, Markus, Lukas og Johannes. Ud fra deres beretninger lærer vi, at Jesus blev født af en jomfru ved navn Maria. Hun var forlovet og skulle giftes med Josef, da en Herrens engel viste sig for hende. Englen fortalte hende, at hun skulle være mor til Guds Søn. Hun spurgte ham, hvordan dette kunne være muligt (se Luk 1:34). Han sagde til hende: »Helligånden skal komme over dig, og den Højestes kraft skal overskygge dig. Derfor skal det barn, der

bliver født, også kaldes helligt, Guds søn« (Luk 1:35). Således blev Gud Faderen den bogstavelige Fader til Jesus Kristus.

Jesus er den eneste person på jorden, der er født af en dødelig mor og en udødelig far. Det er derfor, han kaldes den enbårne Søn. Han arvede guddommelige kræfter fra sin Fader. Fra sin mor arvede han dødelighed og var underlagt sult, tørst, udmattelse, smerte og død. Ingen kunne tage Frelserens liv fra ham, medmindre han selv ville det. Han havde magt til at nedlægge det og magt til at få sit legeme tilbage igen efter sin død (se Joh 10:17-18).

Han førte et fuldkomment liv

- Hvad betyder Frelserens liv for os?

Fra sin tidlige ungdom adlød Jesus alt, hvad vor himmelske Fader krævede af ham. Under Marias og Josefs vejledning voksede Jesus op meget lig andre børn. Han elskede og adlød sandheden. Lukas fortæller os: »Og drengen voksede op, blev stærk og fyldt med visdom, og Guds nåde var over ham« (Luk 2:40; se også L&P 93:12-14).

Ved den tid da Jesus var 12 år, var han vokset i sin forståelse for, at han var blevet sendt for at gøre sin Faders vilje. Han tog med sine forældre til Jerusalem. Da hans forældre vendte hjemad, opdagede de, at han ikke var med i deres gruppe. De tog tilbage til Jerusalem for at lede efter ham. »Efter tre dage fandt [de] ham i templet sidende blandt lærerne, og de lyttede til ham og stillede ham spørgsmåle« (JJO, Luk 2:46. »Alle, der hørte det, undrede sig meget over hans indsigt og de svar, han gav« (Luk 2:47).

Josef og Maria var lettede over at finde ham, men »de [blev] slået af forundring, og hans mor sagde til ham: »Barn, hvorfor gjorde du sådan mod os? Din far og jeg har ledt efter dig og været ængstelige.« Men han sagde til dem: »Hvorfor ledte I efter mig? Vidste I ikke, at jeg bør være hos min [himmelske] fader?« (Luk 2:48-49).

For at opfylde sin mission måtte Jesus gøre sin himmelske Faders vilje. »Jeg [gør] intet ... af mig selv« sagde han, »men som Faderen har lært mig, sådan taler jeg ... Jeg gør altid det, der er godt i hans øjne« (Joh 8:28-29).

Da Jesus var 30 år, kom han hen til Johannes Døber for at blive døbt i Jordan-floden. Johannes var tilbageholdende med at døbe Jesus, fordi han vidste, at Jesus var større end han. Jesus bad Johannes om at døbe ham for at »opfylde al retfærdighed«. Johannes døbte Frelseren og nedsænkede ham helt i vandet. Da Jesus var blevet døbt, talte hans Fader fra himlen og sagde: »Det er min elskede søn, i ham har jeg fundet velbehag.« Helligånden dalede ned, vist i form af en due (se Matt 3:13-17).

Kort efter Jesus var blevet døbt, fastede han i 40 døgn for at være sammen med Gud. Efter det kom Satan og fristede ham. Jesus modstod standhaftigt Satans fristelser og befalede dernæst Satan at forsvinde (se Matt 4:1-11; se også JSO, Matt 4:1, 5-6, 8-9, 11). Jesus Kristus forblev uden synd, det eneste fuldkomne væsen, der nogensinde har vandret på jorden (se Hebr 4:15; 1 Pet 2:21-22).

- Hvilke beretninger fra Frelserens liv har særlig betydning for dig?

Han lærte os, hvordan vi skal elske og tjene hinanden

- Hvordan lærte Frelseren os at elske og tjene hinanden?

Efter Jesu faste og hans møde med Satan, begyndte han sin offentlige tjenestegering. Han kom til jorden ikke kun for at dø for os, men også for at lære os, hvordan vi skal leve. Han lærte os, at der er to store befalinger: For det første at elske Gud af hele vores hjerte, sind og styrke, og for det andet at elske andre som vi elsker os selv (se Matt 22:36-39). Hans liv var et eksempel på, hvordan vi bør adlyde disse to befalinger. Hvis vi elsker Gud, vil vi stole på ham og adlyde ham, ligesom Jesus gjorde. Hvis vi elsker andre, vil vi hjælpe dem og imødekomme deres fysiske og åndelige behov.

Jesus tilbragte sit liv med at tjene andre. Han helbredte dem for sygdomme. Han fik de blinde til at se, de døve til at høre og de lamme til at gå. Da han engang helbredte de syge, blev det sent, og folk var sultne. I stedet for at sende dem væk velsignede han fem brød og to fisk og blev på mirakuløs vis i stand til at bespise en mængde på 5000 mennesker (se Matt 14:14-21). Han lærte os, at når som helst vi ser, at folk er sultne, kolde, nøgne eller ensomme,

bør vi hjælpe dem så meget, som vi kan. Når vi hjælper andre, tjener vi Herren (se Matt 25:35-46).

Jesus elskede andre af hele sit hjerte. Ofte var hans hjerte så fyldt med medfølelse, at han græd. Han elskede små børn, de ældre og de ydmyge, jævne mennesker, der havde tro på ham. Han elskede dem, der havde syndet, og med stor medfølelse lærte han dem at omvende sig og blive døbt. Han sagde: »Jeg er vejen og sandheden og livet« (Joh 14:6).

Jesus elskede endda dem, der syndede mod ham og ikke omvendte sig. Ved slutningen af sit liv, mens han hang på korset, bad han til sin Fader for de soldater, der havde korsfæstet ham, og bønfuldt: »Fader, tilgiv dem, for de ved ikke, hvad de gør« (Luk 23:34). Han lærte os: »Dette er mit bud, at I skal elske hinanden, ligesom jeg har elsket jer« (Joh 15:12).

- Hvordan kan vi vise Herren, at vi elsker ham?

Han organiserede den eneste sande kirke

- Hvorfor organiserede Frelseren sin kirke og ordinerede apostle?

Jesus ønskede, at folk over hele jorden blev undervist i hans evangelium, så han valgte 12 apostle til at vidne om sig. De var hans kirkes første ledere. De fik myndighed til at handle i hans navn og gøre de gerninger, de havde set ham gøre. De, der fik myndighed af ham, kunne også undervise, døbe og udføre ordinancer i hans navn. Efter hans død fortsatte de med at udføre hans værk, indtil folket blev så ugudeligt, at de dræbte apostlene.

Han forløste os fra vore synder og frelste os fra døden

- Tag dig tid til at tænke over forsoningens begivenheder, mens du studerer dette afsnit.

Nær slutningen af Jesu jordiske tjenestegerning beredte han sig på at foretage det endelige offer for hele menneskehedens synder.

Til underviseren: Overvejelse indbyder Ånden. Overvej at bede klassedeltagerne eller familien om stille at læse de sidste to afsnit i kapitlet og tænke over deres følelser for Frelseren. Indbyd dernæst dem, der føler sig trygge ved at gøre det, til at fortælle klassen om deres tanker.

Han var blevet dømt til at dø, fordi han havde vidnet for folket om, at han var Guds Søn.

Natten før Jesu korsfæstelse tog han til en have, der hed Getsemane. Snart blev han tynget ned af dyb sorg og græd, mens han bad. Sidste dages-apostlen Orson F. Whitney fik lov til at se Frelserens lidelser i et syn. Da han så Frelseren græde, sagde han: »Jeg blev så bevæget over at se det, at jeg også græd af ren medfølelse. Jeg følte med ham af hele mit hjerte. Jeg nærrede en inderlig kærlighed til ham og længtes mere end noget andet efter at være hos ham« (»Jesu Kristi guddommelighed«, *Liahona*, dec. 2003, s. 16). Jesus »gik lidt længere væk, faldt ned på sit ansigt og bad: »Min fader, hvis det er muligt, så lad dette bæger gå mig forbi. Dog, ikke som jeg vil, men som du vil« (Matt 26:39).

I en nutidig åbenbaring beskrev Frelseren, hvor stor hans lidelse var og sagde, at den fik ham »til at skælve af smerte og til at bløde fra hver pore og til at lide på både legeme og ånd« (L&P 19:18). Han led »hvad angår kødet« og påtog sig vore smerter, sygdomme, skrøbeligheder og synder (se Alma 7:10-13). Ingen dødelig person kan overhovedet fatte, hvor stor hans byrde var. Ingen anden person kunne have udholdt en sådan voldsom smerte i legemet og ånden. »Han ... steg ned under alt ... så han kunne være i alt og gennem alt, sandhedens lys« (L&P 88:6).

Men hans lidelse var endnu ikke fuldendt. Den følgende dag blev Jesus slået, ydmyget og spyttet på. Man krævede af ham, at han bar sit eget kors, dernæst blev han løftet op og naglet fast på det. Han blev tortureret på en af de mest grusomme måder, mennesket nogensinde har udtænkt. Efter at have lidt på korset udbrød han i døds-kamp: »Min Gud, min Gud! Hvorfor har du forladt mig?« (Mark 15:34). I Jesu bitreste time havde Faderen trukket sig tilbage fra ham, så Jesus kunne færdiggøre sin lidelse af straffen for hele menneskehedens synder, så Jesus kunne opnå den fuldstændige sejr over syndens og dødens kræfter (se James E. Talmage, *Jesus Kristus*, s. 689).

Da Frelseren vidste, at hans offer var blevet anerkendt af Faderen, udbrød han med høj røst: »Det er fuldbragt« (Joh 19:30). »Fader, i

dine hænder betror jeg min ånd« (Luk 23:46). Han bøjede sit hoved og overgav frivilligt sin ånd. Frelseren var død. Et voldsomt jordskælv rystede jorden.

Nogle venner tog Frelserens legeme hen til en grav, hvor det lå indtil tredjedagen. I den tid tog hans ånd hen og organiserede missioneringen for andre ånder, som havde brug for at modtage hans evangelium (se 1 Pet 3:18-20; L&P 138). På den tredje dag, en søndag, vendte han tilbage til sit legeme og tog det tilbage igen. Han var den første, der overvandt døden. Profetien om, »at han skulle opstå fra de døde« (Joh 20:9) var blevet opfyldt.

Kort efter sin opstandelse viste Frelseren sig for nefitterne og oprettede sin kirke på det amerikanske fastland. Han underviste folket og velsignede dem. Denne bevægende beretning findes i 3 Nefi 11 og varer til og med kapitel 28.

Hans offer viste hans kærlighed til sin Fader og til os

Jesus sagde: »Større kærlighed har ingen end den at sætte sit liv til for sine venner. I er mine venner, hvis I gør, hvad jeg påbyder jer« (Joh 15:13-14). Han gennemgik villigt og ydmygt sorgen i Getsemane og lidelsen på korset, så vi kunne modtage alle frelsesplanens velsignelser. For at modtage disse velsignelser må vi komme til ham, omvende os fra vore synder og elske ham af hele vores hjerte. Han sagde:

»Dette er det evangelium, som jeg har givet jer – at jeg kom til verden for at gøre min Faders vilje, fordi min Fader sendte mig.

Og min Fader sendte mig, så jeg kunne blive løftet op på korset, så jeg, efter at jeg var blevet løftet op på korset, kunne drage alle mennesker til mig ... så de kan blive dømt efter deres gerninger ...

for de gerninger, som I har set mig gøre, skal I også gøre ...

Hvad slags mænd burde I derfor være? Sandelig siger jeg til jer: *Ligesom jeg er*« (3 Ne 27:13-15, 21, 27; fremhævelse tilføjet).

- Hvad føler du, når du tænker over Frelserens offer for dig?

Yderligere skriftsteder og andre kilder

- 2 Ne 25:12 (Faderens Enbårne i kødet)
- Moses 6:57 (Jesus Kristus kaldt den Enbårne)
- Matt, Mark, Luk, Joh (Jesu Kristi liv og lærdomme)
- Matt 10:1-8; Luk 9:1-2 (apostlene ordinerede med magt og myndighed)
- Matt 26-28; Mark 14-16; Luk 22-24; Joh 18-20 (Jesus i haven; forrådt, korsfæstet og opstanden)
- »Den levende Kristus: Apostlenes vidnesbyrd«, *Liahona*, apr. 2000, s. 2-3



Forsoningen

Kapitel 12

Forsoningen er nødvendig for vores frelse

- Hvorfor er forsoningen nødvendig for vores frelse?

Jesus Kristus »kom til verden ... for at blive korsfæstet for verden og for at bære verdens synder og for at helliggøre verden og at rense den for al uretfærdighed; for at alle ... kunne blive frelst ved ham« (L&P 76:41-42). Det store offer, som han ydede for at betale for vore synder og overvinde døden, kaldes forsoningen. Det er den vigtigste begivenhed, der nogensinde har fundet sted i menneskehedens historie: »For det er nødvendigt, at der skal foretages en forsoning, for i henhold til den evige Guds store plan må der foretages en forsoning, ellers skal hele menneskeslægten uundgåeligt fortabes, ja, alle er forhærdede, ja, alle er faldne og er fortabte og må gå til grunde, hvis det ikke var for den forsoning, som nødvendigvis skal foretages« (Alma 34:9).

Adams fald bragte de to former for død ind i verden: Fysisk død og åndelig død. Den fysiske død er adskillelsen af legemet og ånden. Åndelig død er adskillelse fra Gud. Hvis Jesu Kristi forsoning ikke havde overvundet de to former for død, ville der have været to konsekvenser: Vores ånd og legeme ville have været adskilt for evigt, og vi kunne ikke have boet igen hos vor himmelske Fader (se 2 Ne 9:7-9).

Men vor vise himmelske Fader beredte en vidunderlig, barmhjertig plan for at frelse os fra fysisk og åndelig død. Han planlagde, at der skulle komme en Frelser ned på jorden for at løskøbe (forløse) os fra vore synder og fra døden. På grund af vore synder og vores jordiske legemes svagheder kunne vi ikke løskøbe os selv (se Alma 34:10-12).

Til underviseren: Enkle oversigter og billeder kan hjælpe klassesdeltagerne eller familien til at forstå principperne og lærdommene. Overvej at lave en oversigt med to kolonner, den ene med overskriften *Følger af faldet* og den anden med overskriften *Velsignelser ved forsoningen*. Anvend oplysninger fra dette kapitel til at udfylde oversigten.

Den, der skulle være vor Frelser, måtte være syndfri og have magt til at overvinde døden.

Jesus Kristus var den eneste, der kunne sone for vore synder

- Hvorfor var Jesus Kristus den eneste, der kunne sone for vore synder?

Der er adskillige årsager til, at Jesus Kristus var den eneste person, der kunne være vor Frelser. En årsag er, at vor himmelske Fader valgte ham til at være Frelseren. Han var Guds enbårne Søn og havde således magt over døden. Jesus sagde: »Jeg sætter mit liv til for at få det tilbage. Ingen tager det fra mig, men jeg sætter det til af mig selv. Jeg har magt til at sætte det til, og jeg har magt til at få det tilbage« (Joh 10:17-18).

Jesus gjorde sig også egnet til at være vor Frelser, fordi han er den eneste person, der nogensinde har levet på jorden, som ikke syndede. Det gjorde ham til et værdigt offer til at betale for andres synder.

Kristus led og døde for at sone for vore synder

- Forestil dig selv i Getsemane have eller ved korset som et vidne til Jesu Kristi lidelse, når du læser dette afsnit.

Frelseren sonede for vore synder ved at lide i Getsemane og ved at give sit liv på korset. Det er umuligt for os fuldt ud at forstå, hvordan han led for alle vore synder. I Getsemane have fik vægten af vore synder ham til at føle en så voldsom smerte, at han blødte fra hver pore (se L&P 19:18-19). Senere, da Jesus hang på korset, led han en smertefuld død ved en af de mest grusomme metoder, mennesket kender.

Hvor må Jesus elske os, siden han ville lide en sådan åndelig og fysisk smerte for vores skyld! Hvor stor må ikke vor himmelske Faders kærlighed være, siden han ville sende sin enbårne Søn for at lide og dø for resten af sine børn. »For således elskede Gud verden, at han gav sin enbårne søn, for at enhver, som tror på ham, ikke skal fortæbes, men have evigt liv« (Joh 3:16).

Forsoningen og opstandelsen tilvejebringer opstandelse for alle

På den tredje dag efter sin korsfæstelse tog Kristus sit legeme tilbage og blev den første person, der opstod. Da hans venner gik hen for at lede efter ham, sagde englene, der vogtede hans grav: »Han er ikke her; han er opstået, som han har sagt« (Matt 28:6). Hans ånd var igen kommet ind i hans legeme for aldrig mere at blive adskilt.

Kristus overvandt således den fysiske død. På grund af hans forsoning opstår alle, der er født på denne jord (se 1 Kor 15:21-22). Ligesom Jesus opstod, vil vores ånd blive forenet med vores legeme, »så de ikke mere kan dø ... for aldrig mere at blive adskilt« (Alma 11:45). Denne tilstand kaldes udødelighed. Alle mennesker, der nogensinde har levet, opstår, »både gamle og unge, både trælle og frie, både mænd og kvinder, både de ugudelige og de retfærdige« (Alma 11:44).

- Hvordan har din kundskab om opstandelsen hjulpet dig?

Forsoningen gør det muligt for dem, der har tro på Kristus, at blive frelst fra deres synder

- Tænk over, hvordan lignelsen i dette afsnit hjælper os med at forstå forsoningen. Hvem repræsenterer menneskene i lignelsen i vores liv?

Frelserens forsoning gør det muligt for os at overvinde den åndelige død. Selv om alle mennesker opstår, vil kun de, der tager imod forsoningen blive frelst fra den åndelige død (se TA 1:3).

Vi anerkender Kristi forsoning ved at vise vores tro på ham. Gennem denne tro omvender vi os fra vore synder, bliver døbt, modtager Helligånden og adlyder hans befalinger. Vi bliver Jesu Kristi trofaste disciple. Vi bliver tilgivet og rensset for synd og beredes på at vende tilbage og bo for evigt sammen med vor himmelske Fader.

Til underviseren: Illustrationer kan hjælpe klassesdeltagerne og familien med at forstå principper og lærdomme. For at forklare død og opstandelse kan du overveje denne illustration: Tag en handske på. Forklar, at en hånd i en handske kan sammenlignes med en persons ånd i hans eller hendes legeme. Tag handsken af. Forklar, at det er ligesom den fysiske død – ånden (hånden) og legemet (handsken) er adskilt. Tag dernæst handsken på igen. Forklar, at det er ligesom opstandelsen – ånden og legemet genforenes.

Frelseren siger: »For se, jeg, Gud, har lidt dette for alle, for at de ikke skal lide ... ligesom jeg« (L&P 19:16-17). Kristus gjorde sin del for at sone for vore synder. For at gøre hans forsoning fuldstændig virksom i vores tilværelse må vi stræbe efter at adlyde ham og omvende os fra vore synder.

Præsident Boyd K. Packer fra De Tolv Apostles Råd kom med følgende illustration for at vise, hvordan Kristi forsoning gør det muligt at blive frelst fra synd, *hvis* vi gør vores del.

»Lad mig fortælle jer en historie – en lignelse.

Der var engang en mand, der meget højt ønskede sig noget. Det forekom ham vigtigere end noget andet i hans liv. For at få det, han ønskede sig, stiftede han en stor gæld.

Han var blevet advaret mod at sætte sig i så stor gæld og især advaret mod netop den kreditor. Men det forekom ham så vigtigt at gøre det, han ønskede at gøre, og at få det, han ønskede sig, lige nu. Han var sikker på, at han kunne betale for det senere.

Så han underskrev en kontrakt. Han ville tilbagebetale den i løbet af et stykke tid. Han bekymrede sig ikke ret meget over det, for den endelige afregning virkede så langt væk. Nu havde han, hvad han ønskede sig, og det var det, der betød noget.

Kreditoren spøjte altid i baghovedet på ham, og i tankerne foretog han den ene betaling efter den anden og forestillede sig, at den endelige afregningsdag på en eller anden måde aldrig ville komme.

Men som det altid sker, kom dagen alligevel, og hele beløbet var forfaldent. Gælden var ikke fuldt ud blevet indfriet. Hans kreditor dukkede op og forlangte totalsummen udbetalt.

Først da forstod han, at hans kreditor havde magt til ikke blot at tage alt det fra ham, som han ejede, men til også at kaste ham i fængsel.

»Jeg kan ikke betale dig, for jeg har ikke de penge,« indrømmede han.

»Jamen,« sagde kreditoren, »så må vi sætte kontrakten i værk, dine ejendele bliver frataget dig, og du skal i fængsel. Det har du

indvilliget i. Du har selv valgt det. Du underskrev kontrakten, og nu må den sættes i kraft.»

»Kan du ikke udsætte betalingsfristen eller eftergive mig beløbet?« tiggede skyldneren. »Arranger det på en eller anden måde, så jeg kan beholde det, jeg har, og ikke komme i fængsel. Du tror da vel på barmhjertighed? Vil du ikke nok vise barmhjertighed?«

Kreditoren svarede: »Barmhjertighed er altid så ensidig. Den tjener kun dig. Hvis jeg nu viser dig barmhjertighed, vil den efterlade mig ubetalt. Det er retfærdighed, jeg forlanger. Tror du på retfærdighed?«

»Jeg troede på retfærdighed, da jeg underskrev kontrakten,« sagde skyldneren. »Den var dengang på min side, for jeg mente, at den ville beskytte mig. Dengang havde jeg ikke brug for barmhjertighed og mente heller ikke, at jeg nogensinde skulle få brug for den. Jeg mente, at retfærdighed ville tjene os begge to lige godt.«

»Det er retfærdigheden, der forlanger, at du betaler beløbet eller lider straffen,« svarede kreditoren. »Sådan er loven. Du har indvilliget i at gøre det, og sådan bliver det. Barmhjertigheden kan ikke tilsidesætte retfærdigheden.«

Der stod de: Den ene udmålte retfærdighed, den anden bønfoldt om barmhjertighed. Ingen af dem kunne få deres vilje, medmindre det var på den andens bekostning.

»Hvis du ikke eftergiver mig gælden, er der jo ingen barmhjertighed,« bønfoldt skyldneren.

»Hvis jeg gør det, er der ingen retfærdighed,« var svaret.

Det så ud til, at ikke begge love kunne opfyldes. De er to evigtgyldige idealer, der synes at modarbejde hinanden. Findes der ingen måde, hvorpå retfærdigheden såvel som barmhjertigheden fuldt ud kan tilfredsstilles?

Der er en måde! Retfærdighedens lov *kan* fuldt ud tilfredsstilles, og barmhjertigheden *kan* fuldt ud udrækkes – men det kræver en yderligere person. Og sådan gik det denne gang.

Skyldneren havde en ven. Han kom til undsætning. Han kendte skyldneren godt. Han vidste, at han var ubetænksom. Han syntes, at det var dumt af ham at have sat sig i en sådan knibe. Ikke desto mindre ønskede han at hjælpe ham, fordi han elskede ham. Han trådte ind midt imellem dem, vendte sig mod kreditoren og stillede sit forslag.

›Jeg vil betale gælden, hvis du vil løse skyldneren fra hans kontrakt, så han kan beholde sine ejendele og ikke behøver at komme i fængsel.‹

Mens kreditoren overvejede tilbuddet, tilføjede formidleren: ›Du forlangte retfærdighed. Selv om han ikke kan betale dig, vil jeg gøre det. Du bliver retfærdigt behandlet og kan ikke forlange mere. Ellers ville det ikke være retfærdigt.‹

Og så indvilligede kreditoren.

Formidleren vendte sig derpå mod skyldneren. ›Hvis jeg betaler din gæld, accepterer du så mig som din kreditor?‹

›Ja, ja, ja,‹ udbød skyldneren. ›Du redder mig fra fængsel og viser mig barmhjertighed.‹

›Men så,‹ sagde velgørenen, ›må du betale din gæld til mig, og jeg bestemmer betingelserne. Det bliver ikke let, men det bliver muligt. Jeg sørger for en udvej. Du behøver ikke at komme i fængsel.‹

Og sådan gik det til, at kreditoren fik sit fulde beløb. Han var blevet behandlet retfærdigt. Ingen kontrakt var blevet brudt.

Skyldneren var derimod blevet vist barmhjertighed. Begge love var blevet opfyldt. Fordi der var en formidler, havde retfærdigheden krævet sin fulde andel, og barmhjertigheden blev helt og fuldt tilfredsstillet (*Den danske Stjerne*, okt. 1977, s. 54-55).

Vore synder er vores åndelige gæld. Uden Jesus Kristus, som er vor Frelser og Formidler, ville vi alle betale for vore synder ved at lide en åndelig død. Men på grund af ham kan vi, hvis vi vil følge hans betingelser, som er omvendelse og at holde hans befalinger, vende tilbage og bo hos vor himmelske Fader.

Det er vidunderligt, at Kristus har sørget for en udvej for os, så vi kan blive helbredt for vore synder. Han sagde:

»Se, jeg er kommet til verden ... for at frelse verden fra synd.

Den, der derfor omvender sig og kommer til mig som et lille barn, ham vil jeg tage imod, for af sådanne består Guds rige. Se, for sådanne har jeg nedlagt mit liv og har taget det op igen; omvend jer derfor og kom til mig, I jordens ender, og bliv frelst« (3 Ne 9:21-22).

- Tænk over, hvordan du kan vise taknemlighed for forsoningens gave.

Yderligere skriftsteder

- Alma 34:9-16 (forsoningen nødvendig; Guds offer)
- 2 Ne 9:7-12 (forsoningen frelser os fra fysisk og åndelig død)
- Rom 5:12-17 (døden kom ved én, liv kom ved én)
- Hel 14:15-18 (formålet med Jesu død)
- TA 1:3 (alle kan blive frelst)
- 1 Pet 1:18-20 (Jesus blev forudordineret)
- Matt 16:21 (Jesu offer var nødvendigt)
- Luk 22:39-46 (Jesu lidelse i haven)
- 1 Joh 1:7 (Jesus renser fra synd)
- 2 Ne 9:21-22 (Frelseren led for alle mennesker)
- Mosi 16:6-8 (opstandelse kun mulig ved Jesus)
- Alma 11:40-45; Morm 9:12-14 (alle skal opstå)
- Es 1:18 (synder kan gøres hvide)
- 1 Kor 15:40-44; Alma 40:23 (beskrivelse af opstandelsen)



Præstedømmet

Kapitel 13

Hvad er præstedømmet?

Præstedømmet er Guds evige magt og myndighed. Gennem præstedømmet skabte han himlene og jorden og regerer over dem. Ved denne magt holdes universet i sin fuldkomne orden. Ved hjælp af denne magt udfører han sin gerning og herlighed, hvilket er at »tilvejebringe udødelighed og evigt liv for mennesket« (Moses 1:39).

Vor himmelske Fader uddelegerer sin præstedømmemagt til værdige mandlige medlemmer af Kirken. Præstedømmet gør dem i stand til at handle i Guds navn til frelse for den menneskelige familie. Gennem det kan de bemyndiges til at forkynde evangeliet, forrette frelsens ordinancer samt lede Guds rige på jorden.

- Tænk over betydningen af, at Gud tillader værdige mænd og drenge at bære præstedømmet.

Hvorfor har vi brug for præstedømmet på jorden?

Vi er nødt til at have præstedømmets myndighed for at handle i Guds navn, når der bliver udført hellige, evangeliske ordinancer som fx dåb, bekræftelse, forrettelse af nadveren og tempelægteskab. Hvis en mand ikke har præstedømmet, anerkender Herren ikke de ordinancer, han udfører, selv om han er oprigtig (se Matt 7:21-23; TA 1:5). Disse vigtige ordinancer skal udføres på jorden af mænd, der bærer præstedømmet.

Til underviseren: Dette kapitel er organiseret under fem overskrifter. Hver overskrift er et spørgsmål om præstedømmet. Du kan anvende disse spørgsmål som en vejledning til din lektion. Hvis klasseværelsets indretning muliggør en lille gruppediskussion, kan du overveje at opdele klassedeltagerne i grupper på to til fire. Tildel hver gruppe et af afsnittene i kapitlet (i større klasser kan nogle afsnit blive tildelt flere end en gruppe). Lad hver gruppe gøre følgende: (1) Læs og drøft deres tildelte afsnit. (2) Finde skriftsteder, der hjælper med at besvare spørgsmålet i overskriften til afsnittet. (3) Fortælle relevante, personlige oplevelser. Bed dernæst klassedeltagerne om at fortælle nogle af disse oplevelser til hele klassen.

Mænd skal have præstedømmet for at kunne præsidere i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige og til at lede Kirkens værk overalt i verden. Da Kristus levede på jorden, valgte han sine apostle og ordinerede dem, så de kunne lede hans kirke. Han gav dem præstedømmets magt og myndighed til at handle i hans navn (se Mark 3:13-15; Joh 15:16).

En anden grund til, at præstedømmet er nødvendigt på jorden, er, at vi kan forstå Herrens vilje og udføre hans formål. Gud åbenbarer sin vilje til sin bemyndigede repræsentant for præstedømmet her på jorden, profeten. Profeten, der er Kirkens præsident, tjener som talsmand for Gud til alle Kirkens medlemmer og alle mennesker på jorden.

- Hvorfor er det afgørende for en mand at have den rette myndighed, når han udfører en ordinance?

Hvordan får mænd præstedømmet?

Herren har beredt en bestemt orden, hvorpå hans sønner får hans præstedømme her på jorden. Et værdigt, mandligt medlem af Kirken får præstedømmet »ved håndspålæggelse af dem, der har myndighed dertil, for at kunne prædike evangeliet og forrette dets ordinancer« (TA 1:5).

Det er den samme måde, som mænd fik præstedømmet på for længe siden, selv i Moses' dage: »Den værdighed kan ingen selv tage, man må ligesom Aron kaldes af Gud« (Hebr 5:4). Aron fik præstedømmet fra Moses, sin præstedømmeleder (se 2 Mos 28:1). Kun de, der bærer præstedømmet, kan ordinere andre, og det kan de kun gøre, når de bliver bemyndiget af dem, der bærer nøglerne til denne ordination (se kap. 14 i denne bog).

Mænd kan ikke købe eller sælge præstedømmets magt og myndighed. Ej heller kan de selv påtage sig denne myndighed. I Det Nye Testamente læser vi om en mand ved navn Simon, som levede på det tidspunkt, hvor Kristi apostle præsiderede over Kirken. Simon blev omvendt og døbt i Kirken. Eftersom han var dygtig til at udøve magi, troede folk, at han havde Guds magt. Men Simon havde ikke præstedømmet, og det vidste han.

Simon vidste, at apostlene og andre præstedømmeledere i Kirken havde Guds sande magt. Han så dem anvende deres præstedømme til at udføre Herrens værk, og han ønskede denne magt for sig selv. Han tilbød at købe præstedømmet (se ApG 8:9-19). Men Peter, den øverste apostel, sagde: »Gid dit sølv må forgå og du selv med, når du tror, at du kan købe Guds gave for penge« (ApG 8:20).

- Hvorfor er det betegnende, at »den[ne præstedømmets] værdighed kan ingen selv tage«?

Hvordan anvender mænd præstedømmet på rette vis?

Præstedømmet bør anvendes til at velsigne tilværelsen for vor himmelske Faders børn her på jorden. Præstedømmebærere bør præsidere i kærlighed og venlighed. De bør ikke tvinge deres familie eller andre til at adlyde dem. Herren har fortalt os, at præstedømmets magt ikke kan beherskes uden at det er i retfærdighed (se L&P 121:36). Når vi prøver at anvende præstedømmet til at opnå rigdom, berømmelse eller et hvilket som helst andet selvisk formål, »se, da trækker himlene sig tilbage, Herrens Ånd bedrøves, og når den trækker sig tilbage, så er det amen med den mands præstedømme, eller myndighed« (L&P 121:37).

Når en mand anvender præstedømmet »ved overtalelse, ved langmodighed, ved mildhed og sagtomdighed og ved uskrømtet kærlighed« (L&P 121:41), kan han udrette meget vidunderligt for sin familie og andre. Han kan døbe, bekræfte og forrette nadveren, når han bliver bemyndiget af dem, der bærer nøglerne til disse ordinancer. Han kan velsigne de syge. Han kan give præstedømmevelsignelser til sin familie for at opmuntre og beskytte dem, når de har særlige behov. Han kan også hjælpe andre familier med disse ordinancer og velsignelser, når han bliver bedt om det.

Mænd anvender præstedømmets myndighed til at præsidere i Kirken i kaldelser som grenspræsident, biskop, kvorumspræsident, stavspræsident og missionspræsident. Mænd og kvinder, som har stillinger i Kirken som funktionærer og lærere, arbejder under ledelse af præstedømmeledere og under Helligåndens ledelse.

Hvilke velsignelser får vi, når vi anvender præstedømmet på rette vis?

Herren har lovet store velsignelser til retskafne præstedømmebærere, som anvender præstedømmet til at velsigne andre:

»Lad dyd uophørligt pryde dine tanker, da skal din selvtillid vokse sig stærk i Guds nærhed, og præstedømmets lære skal falde på din sjæl som dug fra himlen.

Helligånden skal være din stadige ledsager, og dit scepter et uforanderligt scepter af retfærdighed og sandhed, og dit rige skal være et evigtvarende rige, og uden tvang skal det tilflyde dig for evigt og altid« (L&P 121:45-46).

Præsident David O. McKay lovede, at hver mand, som anvender præstedømmet i retfærdighed, »vil se sit liv blive smukkere, sin skelnen skærpet til hurtigt at kende forskel mellem ret og uret, sine følelser mildere og mere omsorgsfulde, dog er hans ånd stærk og tapper i forsvaret af det rette; han ser præstedømmet som en aldrig udtømt kilde til lykke – en brønd med levende vand, der løber ud i evigt liv« (*Kirkens præsidenters lærdomme: David O. McKay*, 2003, s. 116).

- Hvilke velsignelser har du modtaget gennem præstedømmet?

Yderligere skriftsteder

- L&P 84; 107 (åbenbaringer om præstedømmet, deriblandt præstedømmets ed og pagt i L&P 84:33-40)
- L&P 20:38-67 (præstedømmepligter forklares)

Præstedømme- organisationen

Kapitel 14

Præstedømmet findes på jorden i dag

Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige bliver styret gennem præstedømmet. Præstedømmet, som altid er forbundet med Guds værk, »fortsætter i Guds kirke gennem alle slægter og er uden dages begyndelse eller års ende« (L&P 84:17). Det findes på jorden i dag. Unge som gamle mænd bliver døbt i Kirken, og når de bliver fundet værdige, ordineres de til præstedømmet. De får myndighed til at handle på Herrens vegne og udføre hans værk på jorden.

To opdelinger i præstedømmet

- Hvordan fik Det Melkisedekske og Det Aronske Præstedømme deres navn?

Præstedømmet er inddelt i to: Det Melkisedekske Præstedømme og Det Aronske Præstedømme (se L&P 107:1). »Det første kaldes Det Melkisedekske Præstedømme ... [fordi] Melkisedek var så stor en højpræst.

Før hans tid blev det kaldt *det hellige præstedømme efter Guds Søns orden*.

Men for, af respekt eller ærbødighed for det allerhøjeste væsens navn, at undgå en for hyppig gentagelse af hans navn, kaldte de, kirken i fordums tid, dette præstedømme efter Melkisedek, eller det melkisedekske præstedømme« (L&P 107:2-4; også fremhævet i den oprindelige tekst).

Til underviseren: Anvend spørgsmål ved begyndelsen af et afsnit for at indlede en samtale og henvis klassedeltagerne eller familien til teksten for at finde yderligere oplysninger. Anvend spørgsmål ved slutningen af et afsnit for at hjælpe klassedeltagere eller familien til at tænke over og drøfte betydningen af det, de har læst, og anvende det i deres liv.



Det mindre præstedømme er et tillæg til Det Melkisedekske Præstedømme. Det kaldes Det Aronske Præstedømme, fordi det blev overdraget Aron og hans sønner gennem alle deres slægter. De, der bærer Det Aronske Præstedømme, har myndighed til at forrette nadverens og dåbens ydre ordinancer (se L&P 20:46; 107:13-14, 20).

De, der bærer Det Melkisedekske Præstedømme har magt og myndighed til at lede Kirken og lede forkyndelsen af evangeliet i alle dele af verden. De forvalter hele Kirkens åndelige værk (se L&P 84:19-22; 107:8). De leder det arbejde, der bliver udført i templerne, og de præsiderer over menigheder, grene, stave og missioner. Herrens udvalgte profet, Kirkens præsident, er den præsiderende højpræst over Det Melkisedekske Præstedømme (se L&P 107:65-67).

Præstedømmets nøgler

- Hvad er forskellen mellem præstedømmet og præstedømmets nøgler? Hvilke præstedømmeledere får nøgler?

Der er en forskel på at blive ordineret til et embede i præstedømmet og få præstedømmets nøgler. Præsident Joseph F. Smith har sagt:

»I almindelighed er præstedømmet den myndighed, der er givet mennesket til at handle for Gud. Enhver mand, der er ordineret til en grad af præstedømmet, har fået denne myndighed overdraget.

Men det er nødvendigt, at enhver handling, der udføres under denne myndighed, skal foretages på rette tid og sted, på rette måde og efter den rette orden. Magten til at lede disse handlinger udgør præstedømmets *nøgler*. I deres fylde besiddes nøglerne kun af én person ad gangen, Kirkens profet og præsident. Han kan overdrage enhver del af denne magt til en anden, og i et sådant tilfælde besidder denne person nøglerne til det bestemte arbejde. Således besidder præsidenten for et tempel, præsidenten for en stav, biskoppen over en menighed, præsidenten for en mission og præsidenten for et kvorum hver især nøglerne til det arbejde, der udføres inden for dette bestemte område. Hans præstedømme bliver ikke større ved denne bestemte stilling ... Præsidenten for et

kvorum af ældster har for eksempel ikke mere præstedømme end noget medlem af det pågældende kvorum. Men han besidder magten til at lede det officielle arbejde, der udføres i ... kvorummet, eller med andre ord *nøglerne* til denne del af arbejdet* (*Kirkens præsidenters lærdomme: Joseph F. Smith, 1999, s. 141; også fremhævet i den oprindelige tekst*).

- Hvordan beskytter præstedømmets nøgler Kirken?

Det Aronske Præstedømmes embeder og pligter

- På hvilke måder tjener bærerne af Det Aronske Præstedømme?

Når Det Aronske Præstedømme overdrages til en mand eller en dreng, ordineres han til et embede i det præstedømme. Embederne i Det Aronske Præstedømme er diakon, lærer, præst og biskop. Hvert embede indeholder pligter og ansvar. I hvert kvorum præsiderer en kvorumspræsident, som underviser medlemmerne i deres pligter og beder dem udføre opgaver.

Nogle mænd tilslutter sig Kirken eller bliver aktive, efter de har passeret den sædvanlige alder for at modtage embeder i dette præstedømme. De ordineres sædvanligvis til et embede i Det Aronske Præstedømme og kan hurtigt ordineres til andre embeder, når de forbliver værdige.

Diakon

En ung mand, der er blevet døbt og bekræftet som medlem af Kirken og er værdig, kan blive ordineret til diakonembedet, når han er 12 år gammel. Diakonerne får som regel til opgave at omdele nadveren til Kirkens medlemmer, vedligeholde kirkebygninger og -områder i pæn stand, virke som sendebud for præstedømmeledere og udføre særlige opgaver så som at indsamle fasteoffer.

Lærer

En værdig ung mand kan ordineres til lærer, når han er 14 år gammel eller ældre. Lærere har alle diakonembedets pligter, rettigheder og myndighed foruden nogle yderligere af slagsen. Lærere i Det Aronske Præstedømme skal hjælpe kirkemedlemmer med

at efterleve befalingerne (se L&P 20:53-59). For at hjælpe med at udføre dette ansvar får de som regel til opgave at tjene som hjemmelærere. De besøger kirkemedlemmer i deres hjem og opmuntrer dem til at efterleve evangeliets principper. De er blevet befalet at undervise i evangeliets sandheder ud fra skrifterne (se L&P 42:12). Lærere forbereder også brødet og vandet til nadverbordet.

Præst

En værdig ung mand kan ordineres til præst, når han er 16 år gammel eller ældre. Præster har alle diakonembedets og lærerembedets pligter, rettigheder og myndighed foruden nogle yderligere af slagsen (se L&P 20:46-51). En præst kan døbe. Han kan også forrette nadveren. Han kan ordinere andre præster, lærere og diakoner. En præst kan lede møder, hvor der ikke er nogen melkisedeksk præstedømmebærere til stede. Han skal forkynde evangeliet for sine omgivelser.

Biskop

En biskop ordineres og indsættes til at præsidere over Det Aronske Præstedømme i en menighed. Han er præsident for præsternes kvorum (se L&P 107:87-88). Når en biskop virker i sit embede i Det Aronske Præstedømme, har han først og fremmest at gøre med timelige anliggender som fx at forvalte det finansielle, medlemsoptegnelser samt lede omsorgen for de fattige og trængende (se L&P 107:68).

En biskop ordineres også til højpræst, så han kan præsidere over alle menighedens medlemmer (se L&P 107:71-73; 68:15). En biskop er dommer i Israel (se L&P 107:74) og interviewer medlemmer i forbindelse med tempelanbefalinger, præstedømmeordinationer og andre behov. Det er hans ret at have gaven til at kunne skelne.

- Hvordan er du blevet velsignet ved de aronske præstedømmebæreres tjeneste?

Det Melkisedekske Præstedømmes embeder og pligter

- Hvordan tjener bærerne af Det Melkisedekske Præstedømme?
-

Embederne i Det Melkisedekske Præstedømme er ældste, højpræst, patriark, halvfjerdser og apostel.

Ældste

Ældster er kaldet til at undervise, forklare, formane, døbe og våge over Kirken (se D&C 20:42). Alle melkisedekske præstedømmebærere er ældster. De har myndighed til at overdrage Helligåndsgaven ved håndspålæggelse (se L&P 20:43). Ældster bør lede kirkemøder, som de bliver ledet til af Helligånden (se L&P 20:45; 46:2). Ældster kan salve de syge (se L&P 42:44) og velsigne de små børn (se L&P 20:70). Ældster kan præsidere over kirkemøder, når der ikke er nogen højpræst til stede (L&P 107:11).

Højpræst

En højpræst har myndighed til at virke i Kirken og forvalte det åndelige (se L&P 107:10, 12). Han kan også virke i alle mindre embeder (se L&P 68:19). Stavspræsidenter, missionspræsidenter, højrådsmedlemmer, biskopper og andre ledere i Kirken er ordineret til højpræst.

Patriark

Patriarker ordineres af generalautoriteter eller stavspræsidenter, når de bemyndiges af De Tolvs Råd, til at give patriarkalske velsignelser til Kirkens medlemmer. Disse velsignelser giver os nogen forståelse for vore kaldelser på jorden. De er Herrens ord til os personligt. Patriarker bliver også ordineret til højpræster (se L&P 107:39-56).

De Halvfjerds

Halvfjerdserne er særlige vidner om Jesus Kristus for verden og bistår med at opbygge og styre Kirken under ledelse af Det Første Præsidentskab og De Tolv Apostles Kvorum (se L&P 107:25, 34, 38, 93-97).

Apostel

En apostel er et særligt vidne om Jesu Kristi navn i hele verden (se L&P 107:23). Apostlene forvalter Kirkens anliggender overalt i

verden. De, der ordineres til apostelembedet i Det Melkisedekske Præstedømme, bliver sædvanligvis indsat som medlem af De Tolv Apostles Kvorum. Hver især får overdraget alle nøglerne til Guds rige på jorden, men kun seniorapostlen, som er Kirkens præsident, udøver aktivt alle nøglerne. De andre handler under hans ledelse.

- Hvordan er du blevet velsignet ved de melkisedekske præstedømmebæreres tjeneste?

Det Aronske Præstedømmes kvorum

Herren har instrueret os om, at præstedømmebærerne organiseres i kvorum. Et kvorum er en gruppe af brødre, der besidder det samme præstedømmeembede.

Der er tre kvorum i Det Aronske Præstedømme:

1. Diakonernes kvorum, som består af op til 12 diakoner (se L&P 107:85). Præsidentskabet i diakonernes kvorum kaldes af biskoppen blandt kvorumsmedlemmerne.
2. Lærernes kvorum, som består af op til 24 lærere (se L&P 107:86). Præsidentskabet i lærernes kvorum kaldes af biskoppen blandt kvorumsmedlemmerne.
3. Præsternes kvorum, som består af op til 48 præster (se L&P 107:87-88). Biskoppen for den menighed, som dette kvorum tilhører, præsiderer over det. Biskoppen er højpræst og tilhører således også højpræsternes kvorum.

Når som helst det bestemte antal for et kvorum overstiges, kan kvorummet deles.

Det Melkisedekske Præstedømmes kvorum

På det generelle kirkeplan udgør Det Første Præsidentskab et kvorum, ligesom De Tolv Apostle gør. De Halvfjerds organiseres også i kvorum.

På det lokale kirkeplan – i menigheder, stave og distrikter – organiseres melkisedekske præstedømmebærere i følgende kvorum:

Ældsternes kворum

Alle ældsternes kворum »er indstiftet for de stående tjenere; dog kan de rejse, skønt de er ordineret til at være stående tjenere« (L&P 124:137). De udfører det meste af deres arbejde nær deres hjem. Kvorummet skal bestå af op til 96 ældster og præsideres af et kvorumspræsidentskab. Når det tal overskrides, kan kvorummet deles.

Højpræsternes kворum

Hvert kворum består af alle højpræster, der bor inden for en stavs grænser, deriblandt patriarker og biskopper. Stavspræsidenten og hans rådgivere er dette kvorums præsidentskab. Højpræsterne i hver menighed organiseres i grupper med en gruppeleder.

Betydningen af præstedømmekvorummer

- Hvordan kan præstedømmekvorummer hjælpe med at styrke enkeltpersoner og familier?

Når en mand eller en dreng ordineres til præstedømmet, bliver de automatisk medlem af et præstedømmekvorum. Fra da af og gennem resten af livet forventes det, at han vil bevare medlemskabet i et præstedømmekvorum i overensstemmelse med hans embede (se Boyd K. Packer, »What Every Elder Should Know – and Every Sister as Well: A Primer on Principles of Priesthood Government«, *Ensign*, feb. 1993, s. 9).

Hvis et præstedømmekvorum fungerer planmæssigt, bliver kvorumsmedlemmerne opmuntret, velsignet, inddraget i fællesskabet og undervist i evangeliet af deres ledere. Selv om en mand afløses fra kirkekaldelser som fx lærer, kvorumspræsident, biskop, høringsmedlem eller stavspræsident, ændres hans medlemskab i kvorummet ikke. Medlemskab af et præstedømmekvorum bør betragtes som et helligt privilegium.

Organisationer under præstedømmet

- Hvordan kan organisationer under præstedømmet hjælpe med at styrke enkeltpersoner og familier?

Alle organisationer i Kirken fungerer under ledelse af præstedømmeledere og hjælper dem med at udføre Herrens værk. Fx tjener præsidentskaberne i en menighed i organisationerne Hjælpeforeningen, Unge Piger, Unge Mænd, Primary og Søndagsskolen under biskoprådets ledelse. Disse organisationer hjælper præstedømmet.

- Hvilken rolle har du som enkeltperson med at hjælpe præstedømmekvorummer og organisationer til at have fremgang?

Yderligere skriftsteder

- Alma 13:1-19 (måden hvorpå mænd ordineredes til præstedømmet)
- Matt 16:19; L&P 68:12 (apostle gives præstedømmets nøgler og magt; hvad de besegler på jorden besegles i himlen)
- L&P 20:38-67 (ældsters, præsters læreres og diakoners pligter)
- L&P 84; 107 (åbenbaringer om præstedømmet)
- 1 Kor 12:14-31 (alle embeder i præstedømmet er vigtige)



Herrens pagtsfolk

Kapitel 15

Pagters beskaffenhed

- Hvad er en pagt? Hvorfor kaldes de sidste dages hellige et pagtsfolk?

Siden begyndelsen har Herren indgået pagter med sine børn på jorden. Når hans folk indgår pagter (eller løfter) med ham, ved de, hvad han forventer af dem, og hvilke velsignelser de kan forvente af ham. De kan bedre udføre hans værk her på jorden. De mennesker, der indgår pagt med Herren, og som Herren indgår pagt med, er kendt som Herrens pagtsfolk. Medlemmer af Kirken er en del af Herrens pagtsfolk.

I evangeliet betyder en pagt en hellig aftale eller fælles løfte mellem Gud og en person eller en gruppe af mennesker. Når vi indgår en pagt, lover Gud en velsignelse for lydighed mod bestemte befalinger. Han stiller betingelserne i sine pagter, og han åbenbarer disse betingelser til sine profeter. Hvis vi vælger at adlyde pagtens betingelser, modtager vi de lovede velsignelser. Hvis vi vælger ikke at adlyde, tilbageholder han velsignelserne, og i nogle tilfælde er der også en straf.

Når vi fx tilslutter os Kirken, indgår vi adskillige pagter med Gud (se kap. 20 i denne bog). Vi indgår pagt med Frelseren ved dåben om at påtage os hans navn. Han lover, at »så mange, som omvender sig og bliver døbt i mit navn, hvilket er Jesus Kristus, og holder ud til enden, de skal blive frelst« (L&P 18:22). Vi indgår pagt med Herren, når vi nyder nadveren (se kap. 23 i denne bog). Vi lover at påtage os hans navn, huske ham og adlyde hans befalinger. Vi bliver lovet, at Helligånden vil være hos os (se L&P 20:77-79). Når vi modtager tempelordinancer, indgår vi andre pagter og loves ophøjelse mod at adlyde trofast (se L&P 132; se også kap. 47 i denne bog).

Gud har også indgået særlige pagter med særlige personer eller grupper. Han har indgået særlige pagter med Adam, Enok, Noa, Israels børn og Lehi (se Moses 6:31-36, 52; ; 1 Mos 9:9-17; 2 Mos 19:5-6; 2 Ne 1). Han indgik en særlig pagt med Abraham og hans efterkommere, som velsigner Kirkens medlemmer og alle jordens folkeslag i dag.

- Tænk på de pagter, du har indgået med Gud og de velsignelser, han har lovet dig, hvis du holder disse pagter.

Guds pagt med Abraham og hans efterkommere

- Hvad er Abrahams pagt?

Abraham, en profet fra Det Gamle Testamente, var en meget retskaffen mand (se billedet i dette kapitel). Han nægtede at tilbede sin fars afguder. Han holdt alle Herrens befalinger. På grund af Abrahams retskaffenhed indgik Herren en pagt med ham og hans efterkommere.

Herren lovede Abraham, at han ville få utallige efterkommere. Han lovede, at de alle ville blive berettiget til at modtage evangeliet, præstedømmets velsignelser og alle ophøjelsens ordinancer. Disse efterkommere ville gennem præstedømmets magt bringe evangeliet ud til alle folkeslag. Gennem dem ville alle familier på jorden blive velsignet (se Abr 2:11). Gud lovede derudover, at hvis de var retskafne, ville han oprette sin pagt med alle Abrahams børns efterkommere (se 1 Mos 17:4-8).

- Hvordan vedrører befalingerne og løfterne i Abrahams pagt os? (Overvej hvordan dette spørgsmål gælder i forskellige omgivelser som fx i hjemmet, på arbejdspladsen, i samfundet eller som missionærer).

Kirkens medlemmer er et pagtsfolk

- Hvilke velsignelser og ansvar har Guds pagtsfolk i dag?

Abrahams direkte efterkommere er ikke de eneste mennesker, som Gud kalder sit pagtsfolk. Da Gud talte til Abraham, sagde han: »Så

Til underviseren: Du kan hjælpe klassedeltagerne eller familien med at tænke dybere over et spørgsmål ved at give dem tid til overvejelse. Når de har fået tid nok, kan du bede dem om at svare.

mange, som antager dette evangelium, skal kaldes ved dit navn og skal blive regnet for dine efterkommere og skal rejse sig og prise dig som deres fader« (Abr 2:10). På denne måde er to grupper mennesker omfattet af pagten indgået med Abraham: (1) Abrahams retskafne direkte efterkommere og (2) dem, der adopteres i hans slægtslinje ved at tage imod og efterleve Jesu Kristi evangelium (se 2 Ne 30:2).

Når vi bliver døbt i Kirken, indgår vi den pagt, som Herren indgik med Abraham, Isak og Jakob (se Gal 3:26-29). Hvis vi er lydige, arver vi denne pagts velsignelser. Vi har ret til at modtage hjælp og vejledning fra Helligånden. Værdige mandlige medlemmer har ret til at bære præstedømmet. Familier kan modtage præstedømmets velsignelser. Vi kan opnå evigt liv i det celestiale rige. Der findes ingen større velsignelser end disse.

Sammen med de velsignelser, vi modtager som Herrens pagtsfolk, har vi store ansvar. Herren har lovet Abraham, at evangeliet gennem hans efterkommere ville blive bragt ud til alle på jorden. Vi opfylder dette ansvar gennem Kirkens fuldtidsmissionærprogram og medlemmernes missionering. Denne mulighed for at forkynde evangeliet til hele verden tilhører udelukkende Herrens kirke og hans pagtsfolk.

Som Herrens pagtsfolk bør vi holde hans befalinger. Herren sagde: »Jeg, Herren, er bundet, når I gør, hvad jeg siger; men når I ikke gør, hvad jeg siger, har I intet løfte« (L&P 82:10). Hvis vi forkaster vores pagt efter at have tilsluttet os evangeliet, bliver pagten ugyldig, og vi bliver fordømt af Gud (se L&P 132:4). Han har sagt: »Afhold jer fra synd, for at hårde straffedomme ikke skal falde på jeres hoved. For af ham, til hvem meget er givet, bliver der krævet meget, og den, som synder mod et større lys, skal få en større fordømmelse« (L&P 82:2-3).

Den nye og evigtvarende pagt

- Hvad lover vi, når vi tager imod evangeliet? Hvilke velsignelser giver vor himmelske Fader os, når vi holder disse løfter?

Evangeliets fylde kaldes den nye og evigtvarende pagt. Den omfatter pagter indgået ved dåben, under nadveren, i templet og på ethvert andet tidspunkt. Herren kalder den evigtvarende, fordi den er forordnet af en evigtvarende Gud, og fordi pagten aldrig forandres. Han gav den samme pagt til Adam, Enok, Noa, Abraham og andre profeter. I den forstand er den ikke ny. Men Herren kalder den ny, for hver gang evangeliet gengives efter at have været taget bort fra jorden, er den ny for det folk, som modtager den (se Jer 31:31-34; Ez 37:26).

Når vi tager imod den nye og evigtvarende pagt, indvilliger vi i at omvende os, blive døbt, modtage Helligånden, modtage vores begavelse, modtage ægteskabspagten i templet og følge og adlyde Kristus til vores livs ende. Når vi holder vore pagter, lover vor himmelske Fader os, at vi vil modtage ophøjelse i det celestiale rige (se L&P 132:20-24; se også kap. 47 i denne bog).

Storheden i det løfte er vanskelig for os dødelige at forstå. De befalinger, han giver, er til vores gavn, og når vi er trofaste, kan vi for evigt få del i himlens og jordens velsignelser og deres skønhed. Vi kan bo i hans nærhed og få del i hans kærlighed, medfølelse, magt, storhed, kundskab, visdom, herlighed og herredømmer.

- Hvad har det at være Herrens pagtsfolk at gøre med, hvordan vi klæder os, handler og holder Guds befalinger?

Yderligere skriftsteder og andre kilder

- 1 Pet 2:9-10 (et ejendomsfolk)
- L&P 54:4-6 (følgerne ved at holde eller bryde pagter)
- L&P 132:7 (pagter indgået med rette myndighed)
- L&P 133:57-60 (formålet med pagter)
- L&P 35:24 (løfter for overholdelse af pagter)
- Hebr 8:6 (Jesus Kristus er formidleren af en bedre pagt)
- Guide til Skrifterne, »Pagt«, s. 149

Jesu Kristi Kirke i fordums tider

Kapitel 16

Kendetegnende træk ved Jesu Kristi Kirke

»Vi tror på den samme organisation, som fandtes i den oprindelige kirke, nemlig apostle, profeter, hyrder, lærer, evangelister og så videre« (TA 1:6).

Jesus oprettede sin kirke, da han var på jorden. Den hed Jesu Kristi Kirke (se 3 Ne 27:8), og medlemmerne blev kaldt hellige (se Ef 2:19-20).

Åbenbaring

Da Jesus oprettede sin kirke, underviste og vejledte han personligt dens ledere. Han modtog på sin side undervisning fra sin Fader i himlen (se Hebr 1:1-2). Således blev Jesu Kristi Kirke ledt af Gud og ikke af mennesker. Jesus lærte sine tilhængere, at åbenbaring var den »klippe«, hvorpå han ville bygge sin kirke (se Matt 16:16-18).

Før Jesus steg til himmels efter sin opstandelse, sagde han til sine apostle: »Og se, jeg er med jer alle dage indtil verdens ende« (Matt 28:20). Tro mod sit ord fortsatte han med at lede dem fra himlen. Han sendte Helligånden som en trøster og åbenbarer til dem (se Luk 12:12; Joh 14:26). Han talte til Saul i et syn (se ApG 9:3-6). Han åbenbarede til Peter, at evangeliet skulle forkyndes ikke kun til jøderne, men til hele verden (se ApG 10). Han åbenbarede mange herlige sandheder til Johannes, som står skrevet i Åbenbaringen. Det Nye Testamente angiver mange andre måder,

Til underviseren: Overvej at indbyde alle i familien eller klassen til at studere et af de seks karakteristiske træk, der kendetegner Kirken – overskrifterne i kursiv som fx *Åbenbaring* og *Myndighed fra Gud*. (I større klasser kan nogle medlemmer studere det samme karakteristiske træk. I familien og små klasser kan nogle personer studere mere end et karakteristisk træk). Når de har haft tid til at læse det, kan du bede dem om at drøfte det, de har lært.



hvorpå Jesus åbenbarede sin vilje for at lede sin kirke og oplyse sine disciple.

Myndighed fra Gud

Man kan ikke forrette evangeliets ordinancer og principper eller undervise i dem uden præstedømmet. Faderen gav denne myndighed til Jesus Kristus (se Hebr 5:4-6), som igen ordinerede sine apostle og gav dem præstedømmets magt og myndighed (se Luk 9:1-2; Mark 3:14). Frelseren mindede dem om følgende: »Det er ikke jer, der har udvalgt mig, men mig, der har udvalgt jer« (Joh 15:16).

For at der kunne være orden i hans kirke, gav Jesus det største ansvar og myndighed til de tolv apostle. Han udpegede Peter til at være førsteapostel og gav ham nøglerne til at besegle velsignelser både på jorden og i himlen (se Matt 16:19). Jesus ordinerede også andre ledere med specifikke pligter, der skulle varetages. Efter sin himmelfart fortsatte denne fremgangsmåde med at udpege og ordinere. Andre blev ordineret til præstedømmet af dem, der allerede havde modtaget den myndighed. Jesus tilkendegav gennem Helligånden, at han anerkendte disse ordinationer (se ApG 1:24).

Kirkens organisation

Jesu Kristi Kirke var en omhyggeligt organiseret enhed. Den blev sammenlignet med en bygning, der var »bygget på apostlenes og profeternes grundvold med Kristus Jesus selv som hovedhjørnesten« (Ef 2:20).

Jesus udpegede andre præstedømmeledere, som skulle bistå apostlene i arbejdet. Han sendte embedsmænd kaldet halvfjerdser ud to og to for at forkynde evangeliet (se Luk 10:1). Andre embedsmænd i Kirken var evangelister (patriarker), hyrder (præsiderende ledere), højpræster, ældster, biskopper, præster, lærere og diakoner (se kap. 14 i denne bog). Disse embedsmænd var alle nødvendige for at varetage missioneringen, udføre ordinancer og undervise og inspirere kirkemedlemmer. Disse embedsmænd hjalp medlemmer med at komme til en »[enhed] i troen og i erkendelsen af Guds søn« (Ef 4:13).

Bibelen fortæller os ikke alt om præstedømmet eller Kirkens organisation og ledelse. Imidlertid er der blevet bevaret tilstrækkeligt af Bibelen til at vise det smukke og fuldkomne i Kirkens organisation. Apostlene blev befalet at gå ud til alle folkeslag og forkynde (se Matt 28:19-20). De kunne ikke blive i hver en by for at tilse nyomvendte. Derfor blev der kaldet og ordineret lokale præstedømmeledere, over hvem apostlene præsiderede. Apostlene og andre kirkeledere besøgte og skrev breve til de forskellige grene. Derfor indeholder Det Nye Testamente breve skrevet af Paulus, Peter, Jakob, Johannes og Judas, der giver råd og belæring til de lokale præstedømmeledere.

Det Nye Testamente viser, at denne kirkeorganisation havde til formål at fortsætte. Fx var der kun 11 apostle tilbage, da Judas døde. Kort efter Jesus var steget til himmels, samledes de 11 apostle for at vælge én til at overtage Judas' plads. Ved Helligåndens åbenbaring valgte de Matthias (se ApG 1:23-26). Jesus havde sat eksemplet for De Tolv Apostle med hensyn til at lede Kirken. Det forekom klart, at organisationen skulle fortsætte, sådan som han havde indstiftet den.

De første principper og ordinancer

Apostlene underviste i to grundlæggende principper: tro på Herren Jesus Kristus og omvendelse. Efter de nyomvendte havde fået tro på Jesus Kristus som Guds Søn og deres Forløser og havde omvendt sig fra deres synder, modtog de to ordinancer: Dåb ved nedsenkning og håndspåleggelse for Helligåndsgaven (se ApG 19:1-6). Det var evangeliets første principper og ordinancer. Jesus sagde: »Den, der ikke bliver født af vand og ånd, kan ikke komme ind i Guds rige« (Joh 3:5).

Ordinancer udført for afdøde

Jesus har sørget for, at alle kan høre om evangeliet, enten på jorden eller efter døden. Mellem Jesu død og opstandelse tog han hen til de afdødes ånder. Han organiserede missioneringen blandt de afdøde. Han udpegede retskafne budbringere og gav dem magt til at undervise alle de afdøde menneskers ånder i evangeliet. Det

gav dem mulighed for at tage imod evangeliet (se 1 Pet 3:18-20; 4:6; L&P 138). Levende medlemmer af hans kirke udførte dernæst ordinancer på vegne af de døde (se 1 Kor 15:29). Ordinancer som fx dåb og bekræftelse skal udføres på jorden.

Åndelige gaver

Alle trofaste medlemmer af Kirken var berettiget til at modtage Åndens gaver. Disse blev givet dem i overensstemmelse med deres individuelle behov, evner og opgaver. Nogle af disse gaver var tro, deriblandt magt til at helbrede og blive helbredt, profeti og syner. (Åndens gaver drøftes mere uddybende i kap. 22). Åndelige gaver findes altid i Jesu Kristi sande Kirke (se 1 Kor 12:4-11; Moro 10:8-18; L&P 46:8-29). Jesus fortalte sine disciple, at disse tegn eller åndelige gaver altid følger dem, der tror (se Mark 16:17-18). Mange af hans disciple udførte mirakler, profeterede eller havde syner gennem Helligåndens kraft.

- Hvorfor er Jesu Kristi Kirke nødt til at være i besiddelse af disse seks karakteristiske træk?

Jesu Kristi Kirke på det amerikanske fastland

Efter Jesu opstandelse besøgte han folket på det amerikanske fastland og organiserede sin kirke blandt dem og underviste dem i tre dage og vendte derpå ofte tilbage i nogen tid derefter (se 3 Ne 11-28). Så forlod han dem og steg til himmels. I mere end 200 år levede de retskaffent og var blandt de lykkeligste folk, som Gud havde skabt (se 4 Ne 1:16).

Frafald fra den sande kirke

- Hvad betyder ordet *frafald*?

Gennem historien har ugudelige mennesker prøvet at ødelægge Guds værk. Det skete, mens apostlene stadig levede og tilså den unge, voksende kirke. Nogle medlemmer underviste i begreber fra deres gamle hedenske eller jødiske tro i stedet for de enkle lærdomme, som Jesus havde undervist i. Nogle gjorde åbent modstand. Ydermere var der forfølgelse af Kirken udefra. Kirkemedlemmer blev tortureret og dræbt på grund af deres overbevisning.

En efter en blev apostlene dræbt eller på anden vis taget bort fra jorden. På grund af ugudelighed og frafald blev den apostolske myndighed og præstedømmen også taget bort fra jorden. Den organisation, som Jesus Kristus havde oprettet, eksisterede ikke længere, og det resulterede i forvirring. Flere og flere fejl krøb ind i Kirkens lære, og snart var Kirkens opløsning fuldstændig. Den periode, hvor den sande kirke ikke længere eksisterede på jorden, kaldes det store frafald.

Snart dominerede hedensk tro tankegangen hos dem, der blev kaldt kristne. Den romerske kejser antog denne falske kristendom som statsreligion. Den kirke var meget forskellig fra den kirke, som Jesus organiserede. Den underviste i, at Gud var et væsen uden form eller substans.

Disse mennesker mistede forståelsen af Guds kærlighed til os. De vidste ikke, at vi er hans børn. De forstod ikke formålet med livet. Mange af ordinancerne blev forandrede, fordi præstedømmet og åbenbaring ikke længere fandtes på jorden.

Kejseren valgte sine egne ledere og gav dem sommetider de samme titler, som blev anvendt af præstedømmeledere i den sande Jesu Kristi Kirke. Der var ingen apostle eller andre præstedømmeledere med magt fra Gud, og der var ingen åndelige gaver. Profeten Esajas havde forudset denne tilstand, da han profeterede: »Jorden er vanhelliget af sine beboere, for de har overtrådt lovene, tilsidesat budet og brudt den evige pagt« (Es 24:5). Det var ikke længere Jesu Kristi Kirke, det var menneskenes kirke. Selv navnet var blevet ændret. På det amerikanske fastland forekom der også frafald (se 4 Ne).

En genoprettelse forudsagt

- Hvilke profetier i Det Gamle og Det Nye Testamente forudsagde genoprettelsen?

Gud havde forudset frafaldet og forberedt, at evangeliet skulle gendives. Apostlen Peter talte om det til jøderne: »Han skal sende den Salvende, som forud var bestemt for jer, og det er Jesus; han skal bo i himlen, indtil de tider kommer, da alt det genoprettes, som Gud

fra fordums tid har forkyndt gennem sine hellige profeters mund« (ApG 3:20-21).

Johannes Åbenbareren havde også forudset det tidspunkt, da evangeliet ville blive gengivet. Han sagde: »Jeg så endnu en engel flyve midt oppe under himlen; den havde et evigt evangelium at forkynde for dem, der bor på jorden, og for alle folkeslag og stammer, tungemål og folk« (Åb 14:6).

- Hvorfor var genoprettelsen nødvendig?
- Overvej de velsignelser, der er kommet til dig, fordi Jesu Kristi Kirke er blevet genoprettet på jorden.

Yderligere skriftsteder

- Ef 2:19 (medlemmer kaldes de hellige)
- 1 Kor 12:12-31 (Kirken sammenlignes med et legeme)
- Luk 10:1; ApG 14:23; Tit 1:7; 1 Tim 2:7 (embedsmænd i Kirken)
- Joh 8:26-29 (Faderen leder Jesus)
- Luk 9:1; Jak 1:17; 5:14-15 (åndelige gaver)
- Mosi 27:13 (frafald kommer som følge af overtrædelse)
- 2 Pet 2:1; Matt 24:9-12; Joh 16:1-3; Am 8:11; 2 Thess 2:3-4 (frafaldet forudsagt)
- Dan 2:44-45; Matt 24:14; ApG 3:19-21; Mika 4:1; Es 2:2-4 (genoprettelsen forudsagt)



Jesu Kristi Kirke i dag

Kapitel 17

Jesu Kristi Kirke blev taget bort fra jorden

- Hvorfor blev Jesu Kristi Kirke taget bort fra jorden kort efter Frelserens død og opstandelse?

Da Jesus levede på jorden, oprettede han sin kirke, den eneste sande kirke. Han organiserede sin kirke, så alle mennesker kunne blive undervist i evangeliets sandheder og evangeliets ordinancer kunne forvaltes korrekt med myndighed. Gennem denne organisation kunne Kristus bringe menneskeheden frelsens velsignelser.

Efter Frelseren steg til himmels, forandrede menneskene de ordinancer og lærdomme, som han og hans apostle havde oprettet. På grund af frafald var der ingen direkte åbenbaring fra Gud. Den sande kirke var ikke længere på jorden. Mænd organiserede forskellige kirker, der hævdede at være sande, men underviste i modstridende lærdomme. Der var meget forvirring og strid om religion. Herren havde forudset disse omstændigheder ved frafaldet og sagde, at der ville være »en hunger over landet, ikke hunger efter brød eller tørst efter vand, men efter at høre Herrens ord ... De skal ... søge efter Herrens ord, men de finder det ikke« (Am 8:11-12).

- Hvordan påvirkes folk af den hunger, der omtales i Am 8:11-12?

Herren lovede at genoprette sin sande kirke

- Hvilke omstændigheder var der i verden, som beredte vejen for evangeliets gengivelse?

Frelseren lovede at genoprette sin kirke i de sidste dage. Han sagde: »Jeg vil udføre et stort og et forunderligt værk blandt menneskenes børn« (1 Ne 14:7).

I mange år levede folk i åndeligt mørke. Omkring 1.700 år efter Kristus blev folk mere og mere interesseret i at kende sandheden

om Gud og religion. Nogle af dem kunne se, at det evangelium, som Jesus underviste i, ikke længere fandtes på jorden. Nogle erkendte, at der ingen åbenbaring og ingen sand myndighed fandtes, og at den kirke, som Kristus organiserede, ikke eksisterede på jorden. Tiden var inde til, at Jesu Kristi Kirke blev genoprettet på jorden.

- Hvordan er genoprettelsen af evangeliets fylde et »forunderligt værk«?

Ny åbenbaring fra Gud

- Hvad lærte Joseph Smith om Gud, da han fik sin første åbenbaring?

I foråret 1820 indtraf en af de vigtigste begivenheder i verdenshistorien. Tiden for det store og forunderlige værk, som Herren havde talt om, var kommet. Som stor dreng ønskede Joseph Smith at vide, hvilken af alle kirkerne der var den sande Jesu Kristi Kirke. Han gik ind i skoven nær sit hjem og bad ydmygt og målrettet til sin himmelske Fader og spurgte, hvilken kirke han skulle tilslutte sig. Den morgen skete der noget mirakuløst. Vor himmelske Fader og Jesus Kristus viste sig for Joseph Smith. Frelseren bad ham ikke at tilslutte sig nogen kirke, fordi den sande kirke ikke fandtes på jorden. Han sagde også, at de nuværende kirkers trosbekendelser var »en vederstyggelighed i hans øjne« (JS-H 1:19; se også v. 7-18, 20). Begyndende med denne begivenhed var der igen direkte åbenbaring fra himlene. Herren havde valgt en ny profet. Siden det tidspunkt har himlene ikke været lukket. Åbenbaring finder fortsat sted i dag gennem hver af hans udvalgte profeter. Joseph var den, der skulle hjælpe med at gengive Jesu Kristi sande evangelium.

- Hvorfor var det første syn en af de vigtigste begivenheder i verdenshistorien?

Myndighed fra Gud blev gengivet

- Hvorfor var gengivelsen af Det Aronske og Det Melkisedekske Præstedømme nødvendigt?

I forbindelse med gengivelsen af evangeliet gav Gud igen præstedømmet til mennesket. Johannes Døber kom i 1829 for at overdrage Joseph Smith og Oliver Cowdery Det Aronske Præstedømme (se L&P 13; 27:8). Dernæst kom Peter, Jakob og Johannes, Kirkens præsidentskab i fordums tid, og overdrog Joseph og Oliver Det Melkisedekske Præstedømme og nøglerne til Guds rige (se L&P 27:12-13). Senere blev yderligere nøgler gengivet gennem himmelske sendebud som fx Moses, Elias og profeten Elias (se L&P 110:11-16). På grund af genoprettelsen vendte præstedømmet tilbage til jorden. De, der bærer præstedømmet i dag, har myndighed til at udføre ordinancer som fx dåb. De har også myndighed til at styre Herrens rige her på jorden.

Kristi Kirke blev på ny organiseret

- Hvilke begivenheder førte til organiseringen af Kirken her på jorden igen?

Den 6. april 1830 organiserede Frelseren igen sin kirke på jorden (se L&P 20:1). Hans kirke hedder Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige (se L&P 115:4). Kristus er overhovedet for sin kirke i dag, ligesom han var det i fordums tider. Herren har sagt, at dette er »den eneste sande og levende kirke på hele jordens overflade, hvori jeg, Herren, har velbehag« (L&P 1:30).

Joseph Smith blev opretholdt som profet og Kirkens »første ældste« (se L&P 20:2-4). Senere blev Det Første Præsidentskab organiseret, og han blev opretholdt som præsident. Da Kirken til at begynde med blev organiseret, blev kun hovedlinjerne trukket op. Organisationen udviklede sig, efterhånden som Kirken fortsatte sin vækst.

Kirken blev organiseret med de samme embeder som i den oprindelige kirke. Organisationen omfattede apostle, profeter, halvfjerdsere, evangelister (patriarker), hyrder (præsiderende ledere), højpræster, ældster, biskopper, præster, lærere og diakoner. De samme embeder er i hans kirke i dag (se TA 1:6).

En profet, der handler under Herrens ledelse, leder Kirken. Denne profet er også Kirkens præsident. Han besidder al den myndighed,

Til underviseren: Det indbyder Ånden at bære vidnesbyrd. Bær dit vidnesbyrd om genoprettelsen som en del af denne lektion, og giv andre mulighed for at gøre det samme.

der er nødvendig for at lede Herrens værk på jorden (se L&P 107:65, 91). To rådgivere bistår præsidenten. Tolv apostle, som er særlige vidner om Jesu Kristi navn, underviser i evangeliet og regulerer Kirkens affærer overalt i verden. Andre af Kirkens øverste ledere med særlige opgaver, deriblandt Det Præsiderende Biskopråd og De Halvfjerds' kvorummer, tjener under ledelse af Det Første Præsidentskab og De Tolv.

Præstedømmets embeder omfatter apostle, halvfjerdser, patriarker, højpræster, biskopper, ældster, præster, lærere og diakoner. Det er de samme embeder, der fandtes i den oprindelige kirke.

Kirken har vokset sig væsentligt større, end den var på Jesu tid. Efterhånden som den er vokset, har Herren åbenbaret yderligere organisationsenheder i Kirken. Når Kirken er fuldt ud organiseret i et område, har den lokale afdelinger kaldet stave. En stavspræsident og hans to rådgivere præsiderer over hver stav. Staven har 12 højrådsmedlemmer, som hjælper med at udføre Herrens værk i staven. Melkisedekske præstedømmekvorummer organiseres i stave under ledelse af stavspræsidenten (se kap. 14 i denne bog). Hver stav deles i mindre områder kaldet menigheder. En biskop og hans to rådgivere præsiderer over hver menighed.

I de områder, hvor Kirken er under udvikling, findes der distrikter, som svarer til stave. Distrikter inddeles i mindre enheder, der kaldes grene, som svarer til menigheder.

Vigtige sandheder blev gengivet

- Hvilke vigtige sandheder er på ny kommet frem sammen med Kirkens genoprettelse?

Kirken i dag underviser i de samme principper og udfører de samme ordinancer, som blev udført på Jesu tid. Evangeliets første principper og ordinancer er tro på Herren Jesus Kristus, omvendelse, dåb ved nedsænkning og håndspåbyggelse for Helligåndsgaven (se TA 1:4). Disse dyrebare sandheder vendte tilbage i deres fylde, da Kirken blev genoprettet.

Ved Guds gave og kraft oversatte Joseph Smith Mormons Bog, som indeholder evangeliets enkle og dyrebare sandheder. Mange

åbenbaringer fulgte og er blevet nedskrevet som hellig skrift i Lære og Pagter og Den Kostelige Perle (se kap. 10 i denne bog).

Andre vigtige sandheder, som Herren gengav, er bl.a. følgende:

1. Vor himmelske Fader er et virkeligt væsen med et følbart, fuldkomment legeme af kød og knogler, og det er Jesus Kristus også. Helligånden er en person bestående af ånd.
2. Vi eksisterede i forudtilværelsen som Guds åndelige børn.
3. Præstedømmet er nødvendigt for at forrette evangeliets ordinancer.
4. Vi bliver straffet for vore egne synder og ikke for Adams overtrædelse.
5. Børn har ikke brug for at blive døbt, før de når ansvarlighedens alder (otte år gamle).
6. Der er tre herlighedsriger i himlene, og ved Herren Jesu Kristi nåde bliver mennesker belønnet i forhold til deres handlinger på jorden og i overensstemmelse med deres hjertes ønsker.
7. Familieforhold kan være evige gennem præstedømmets beseglingsmagt.
8. Ordinancer og pagter er nødvendige for at blive frelst og er tilgængelige for både levende og døde.

- Hvilken indflydelse har disse sandheder haft på dig og andre?

Jesu Kristi Kirke vil aldrig blive tilintetgjort

- Hvad er Kirkens mission?

Siden sin genoprettelse i 1830 er Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige vokset hurtigt i medlemsantal. Der er medlemmer i næsten hvert land i verden. Kirken vil fortsat vokse. Som Kristus sagde: »Dette evangelium om riget skal blive prædikeret i hele verden som et vidnesbyrd for alle folkeslag« (JS-M 1:31). Kirken vil aldrig blive taget bort fra jorden igen. Dens mission er at bringe sandhed til ethvert menneske. For tusinder af år siden sagde Herren, at han ville »oprette et kongerige, som i al evighed ikke skal gå til grunde,

Og intet andet folk skal få kongemagten ... men selv skal det bestå i al evighed« (Dan 2:44).

- Hvordan har du hjulpet til med værket i Guds rige? Hvad kan du gøre for at fortsætte dette værk?

Yderligere skriftsteder

- ApG 3:19-21; Åb 14:6; Dan 2:44-45; Es 2:2-4; 2 Ne 3:6-15 (genoprettelsen forudsagt)
- L&P 110; 128:19-21; 133:36-39, 57-58 (evangeliets gengivelse)
- Ef 2:20 (Jesus Kristus er Kirkens hovedhjørneste)
- L&P 20:38-67 (Kirkens embedsmænds pligter)
- Matt 24:14 (evangeliet skal forkyndes for alle folkeslag)

Tro på Jesus Kristus

Kapitel 18

Hvad er tro?

Tro på Herren Jesus Kristus er evangeliets første grundsætning. Det er en åndelig gave, og den er nødvendig for vores frelse. Kong Benjamin sagde: »For frelse bliver ikke sådanne til del, undtagen ved omvendelse og tro på den Herre Jesus Kristus« (Mosi 3:12).

Tro er et »håb om det, som ikke ses, men som er sandt« (Alma 32:21; se også Hebr 11:1). Tro er et handlingens og kraftens princip, der motiverer vore daglige aktiviteter.

Ville vi studere og lære, hvis vi troede, at vi ikke kunne opnå visdom og kundskab? Ville vi arbejde hver dag, hvis vi ikke håbede, at ville vi opnå noget ved at gøre det? Ville en landmand så, hvis han ikke forventede at høste? Hver dag gør vi noget i håb om et udkomme, selv om vi ikke kan være sikre på resultatet. Det er tro (se Hebr 11:3).

Mange beretninger fra skriften fortæller om, hvordan store ting blev opnået gennem tro.

Ved tro byggede Noa en ark og reddede sin familie fra vandflo- den (se Hebr 11:7). Moses delte Det Røde Hav (se Hebr 11:29). Profeten Elias nedkaldte ild fra himlen (se 1 Kong 18:17-40). Nefi anråbte om hungersnød (se Hel 11:3-5). Han bad også Herren om at stoppe hungersnøden (se Hel 11:9-17). Havets bølger er blevet stilnet, åbenbaringer er blevet modtaget og bønner besvaret, alt sammen ved troens kraft.

Til underviseren: Dette kapitel er inddelt i fire underordnede afsnit med overskrifter. Hver overskrift er et spørgsmål om tro. Du kan anvende disse spørgsmål som en vejledning til din lektion. Hvis klasseværelsets indretning muliggør en lille gruppediskussion, kan du overveje at opdele klasedeltagerne i grupper på fire. Bed hver gruppe om at fordele kapitlets afsnit blandt sig. Bed dernæst hver person om at gøre følgende med sit afsnit: (1) Læse det. (2) Finde skriftsteder, der hjælper med at besvare spørgsmålet i overskriften til afsnittet. (3) Tænke over personlige oplevelser, der relaterer til afsnittet. (4) Fortælle om tanker vedrørende afsnittet til de andre i gruppen.



Når vi omhyggeligt studerer skrifterne, lærer vi, at tro er en stærk overbevisning i vores sjæl om sandheden, som motiverer os til at gøre godt. Det får os til at spørge: Hvem skal vi have tro på?

- Tænk på dine hverdagsaktiviteter. Hvilke ting gør vi hver dag i håb om et udkomme, selv om vi ikke kan se resultatet? Hvordan tilskynder tro dig til at handle?

Hvorfor bør vi have tro på Jesus Kristus?

Vi må centrere vores tro omkring Herren Jesus Kristus.

At have tro på Jesus Kristus vil sige at have så meget tillid til ham, at vi gør alt, hvad han befaler. Når vi viser tro på Jesus Kristus og bliver hans lydige disciple, vil vor himmelske Fader tilgive vore synder og forberede os til at vende hjem til sig.

Apostlen Peter forkyndte, at »der [ikke] er ... givet mennesker noget andet navn under himlen, som vi kan blive frelst ved« (ApG 4:12; se også Mosi 3:17). Jakob sagde, at mennesker må have »fuldkommen tro på Israels Hellige [Jesus Kristus], ellers kan de ikke blive frelst i Guds rige« (2 Ne 9:23). Ved tro på Frelseren og gennem omvendelse træder hans forsoning i fuld kraft i vores tilværelse. Ved tro kan vi også modtage styrke til at overvinde fristelser (se Alma 37:33).

Vi kan ikke have tro på Jesus Kristus uden også at have tro på vor himmelske Fader. Hvis vi har tro på dem, har vi også tro på, at Helligånden, som de sender, vil undervise os om al sandhed og trøste os.

- Hvordan kan tro på Jesus Kristus påvirke os i vore kirkekaldelser? I vores familie? På vores arbejde? Hvordan påvirker tro på Jesus Kristus vores håb om evigt liv?

Hvordan kan vi øge vores tro på Jesus Kristus?

Når vi kender til de mange velsignelser, der kommer ved at udøve tro på Jesus Kristus, bør vi stræbe efter at øge vores tro på ham. Frelseren sagde: »Har I en tro som et sennepsfrø ... [vil] intet ... være umuligt for jer« (Matt 17:20). Et sennepsfrø er meget lille, men det vokser sig til et stort træ.

Hvordan kan vi øge vores tro? På samme måde som vi øger eller udvikler enhver anden færdighed. Hvordan udvikler vi færdigheder i billedskæring, vævning, maleri, madlavning, keramik eller spil på et musikinstrument? Vi studerer det, øver os på det og arbejder på det. Når vi gør det, bliver vi bedre. Sådan er det også med tro. Hvis vi ønsker at øge vores tro på Jesus Kristus, må vi arbejde på det. Profeten Alma sammenlignede Guds ord med et frø, som skal næres gennem tro:

»Men se, hvis I vil vågne op og vække jeres evner til et forsøg med mine ord og udøve den mindste smule tro, ja, selv om I ikke kan gøre mere end ønske at tro, lad da det ønske virke i jer, indtil I tror på en sådan måde, at I kan give plads til en del af mine ord.

Se, vi vil sammenligne ordet med et frø. Se, hvis I giver plads til, at et frø kan blive sået i jeres hjerte, se, hvis det er et sandt frø eller et godt frø, og hvis I ikke kaster det ud ved jeres vantro, så I modsætter jer Herrens Ånd, se, da vil det begynde at svulme i jeres bryst, og når I føler disse svulmende bevægelser, begynder I at sige til jer selv: Det må nødvendigvis være sådan, at det er et godt frø, eller at ordet er godt, for det begynder at udvikle min sjæl, ja, det begynder at oplyse min forstand ...

Se nu, forøger dette ikke jeres tro?« (Alma 32:27-29).

Således kan vi øge vores tro på Gud ved at handle i overensstemmelse med vores *ønske* om at have tro på ham.

Vi kan også øge vores tro ved at bede til vor himmelske Fader om vores håb, ønsker og behov (se Alma 34:17-26). Men vi må ikke antage, at alt, hvad vi behøver at gøre, er at spørge. Vi får at vide i skrifterne, at »troen: i sig selv, uden gerninger, er den død« (Jak 2:17). Følgende beretning handler om en mand, hvis tro kom til udtryk i hans gerninger.

Denne mand ønskede at studere skrifterne, men han kunne ikke læse. Han bad vor himmelske Fader om at hjælpe sig med at lære at læse. Med tiden kom en lærer til landsbyen, og han bad læreren om at hjælpe sig. Han lærte alfabetet. Han studerede lydene og lærte at sætte bogstaverne sammen til ord. Snart læste han enkle ord. Jo mere han øvede sig, des mere lærte han. Han takkede

Herren for at sende en lærer og for at hjælpe sig med at lære at læse. Denne mand har øget sin tro, ydmyghed og kundskab i en sådan grad, at han har tjent som grenspræsident i Kirken.

Præsident Spencer W. Kimball har forklaret: »Gerninger og tro hører sammen. Hvor vil det være tåbeligt at bede Herren om at *give* os kundskab, men hvor er det klogt at bede om Herrens hjælp til at opnå kundskab, studere konstruktivt, tænke klart og huske ting, vi har lært« (*Faith Precedes the Miracle*, 1972, s. 205; også fremhævet i den oprindelige tekst).

Tro indebærer at gøre alt, hvad vi kan for at fremkalde det, vi håber på og beder om. Præsident Kimball har sagt: »I tro sår vi frøet, og snart ser vi det blomstrende mirakel. Mennesker har ofte misforstået det og har vendt om på processen.« Han fortsatte med at forklare, at mange af os ønsker at have helbred og styrke uden at holde sundhedslovene. Vi ønsker at have fremgang uden at betale tiende. Vi ønsker at være nær Herren, men ønsker ikke at faste og bede. Vi ønsker at få regn i rette årstid og at have fred i landet uden at holde sabbatsdagen hellig og uden at holde Herrens andre befalinger (se *Kirkens præsidenters lærdomme: Spencer W. Kimball*, 2006, 145).

En vigtig måde at øge vores tro på er at høre og studere Herrens ord. Vi hører Herrens ord ved vore kirkemøder. Vi kan studere hans ord i skrifterne. »Og da ikke alle har tro, så søg flittigt og lær hinanden visdomsord; ja, søg visdom i de bedste bøger; søg efter at lære, ja, ved studium og også ved tro« (L&P 88:118).

- Hvilket forhold ser du mellem vores tro og vore gerninger?

Hvilke velsignelser følger med tro?

Ved troens gave udvirkes mirakler, viser engle sig, gives Åndens andre gaver, besvares bønner og ved tro blev mennesket Guds sønner (se Moro 7:25-26, 36-37).

»Når tro kommer, medfører det ... apostle, profeter, evangelister, hyrder, lærere, gaver, visdom, kundskab, mirakler, helbredelse, tungemål, udlægning af tungemål og så videre. Alle disse forekommer, når tro viser sig på jorden og forsvinder, når den forsvinder

fra jorden – for disse er følgerne af tro ... Og den, der besidder det, vil derigennem opnå al nødvendig kundskab og visdom, indtil vedkommende skal kende Gud samt Herren Jesus Kristus, som han har udsendt – hvem det at kende er evigt liv« (*Lectures on Faith*, 1985, s. 83).

- Hvilke beretninger fra skriften findes der, hvor mennesker er blevet stærkere, fordi de havde tro på Jesus Kristus? Hvordan har du set det ske i din egen tilværelse?

Yderligere skriftsteder

- Hebr 11; Alma 32 (troens natur forklaret)
- 2 Mos 14:19-22 (delingen af Det Røde Hav)
- 1 Mos 6-8 (Noa og vandfloden)
- Matt 8:5-33 (syge helbredt, storm stilnet, troens mirakler)
- Mark 5:25-34 (helbredt ved tro)
- Rom 10:17 (tro kommer ved at høre Guds ord)

Omvendelse

Kapitel 19

Vi har alle sammen brug for at omvende os

- Hvad er synd? Hvilke virkninger har vore synder på os?

Tro på Jesus Kristus fører naturligt til omvendelse. Der har været brug for omvendelse i verden siden Adams tid til i dag. Herren belærte Adam: »Lær derfor dine børn, at alle mennesker overalt må omvende sig, ellers kan de på ingen måde arve Guds rige, for intet urent kan bo der eller bo i hans nærhed« (Moses 6:57).

Vi kommer til jorden med det formål at vokse og udvikle os. Det er en livslang proces. I løbet af den tid synder vi alle (se Rom 3:23). Vi har alle behov for at omvende os. Sommetider synder vi på grund af uvidenhed, sommetider på grund af vores svaghed og sommetider på grund af bevidst ulydighed. I Bibelen læser vi, at »intet menneske på jorden er så retfærdigt, at han kun gør det gode og aldrig synder« (Præd 7:20) og at »hvis vi siger, at vi ikke har synd, fører vi os selv på vildspor, og sandheden er ikke i os« (1 Joh 1:8).

Hvad er synd? Jakob har sagt: »Den, der altså ved, hvad der er det rette, men ikke gør det, er en synder« (Jak 4:17). Johannes beskrev synd som »enhver uretfærdighed« (1 Joh 5:17) og »lovbrud« (1 Joh 3:4).

Derfor har Herren sagt: »Alle mennesker overalt må omvende sig« (Moses 6:57). Bortset fra Jesus Kristus, som levede et fuldkomment liv, har alle, der har levet på jorden, syndet. Vor himmelske Fader har i sin store kærlighed sørget for, at vi har mulighed for at omvende os fra vore synder.

Vi kan blive fri for vore synder gennem omvendelse

- Hvad er omvendelse?
-



Omvendelse er den måde, der er givet os til at blive fri for vore synder og modtage tilgivelse for dem. Synder sinker vores åndelige fremskridt og kan endda stoppe det. Omvendelse gør det muligt for os at vokse og udvikle os åndeligt igen.

Privilegiet at kunne omvende sig er gjort mulig gennem Jesu Kristi forsoning. På en måde forstår vi ikke fuldt ud, at Jesus betalte for vore synder. Præsident Joseph Fielding Smith har om dette sagt:

»Jeg har lidt, I har lidt, og det har sommetider været temmelig alvorligt, men jeg kan ikke fatte smerte ... som kan få blodet til at pible frem fra legemet. Det var noget forfærdeligt, noget ganske frygteligt ...

Der er *aldrig i denne verden født en mand, der ville have kunnet udholde den vældige byrde, som lå på Guds Søn, da han bar mine og jeres synder* og gjorde det muligt for os at slippe for straf for vore synder« (*Lærdomme om Frelse*, 1977, bind 1, s. 121, også fremhævet i den oprindelige tekst).

Omvendelse kræver nogle gange stort mod, meget styrke, mange tårer, uophørlige bønner og utrættelige anstrengelser for at efterleve Herrens befalinger.

Omvendelsens principper

- Hvad er omvendelsens principper?

Præsident Spencer W. Kimball har sagt: »Der findes *ingen let vej til omvendelse*, ingen privilegeret sti til tilgivelse. Enhver må følge den samme kurs, hvad enten han er rig eller fattig, uddannet eller ikke, høj eller lav, prins eller fattiglem, konge eller borger« (*Kirkens præsideters lærdomme: Spencer W. Kimball*, 2006, s. 39; også fremhævet i den oprindelige tekst).

Vi må erkende vore synder

For at omvende os må vi indrømme over for os selv, at vi har syndet. Hvis vi ikke indrømmer det, kan vi ikke omvende os.

Til underviseren: At skrive en liste kan fange deltageres interesse og opmærksomhed. Mens du drøfter omvendelsens principper med klassedeltagerne eller familien, kan du evt. bede én om at skrive principperne på tavlen eller på et stort stykke papir.

Alma gav følgende råd til sin søn Corianton, som ikke havde været tro i sin missionærkaldelse og havde begået alvorlige synder: »[Lad] dine synder forurolige dig med den uro, der skal bringe dig ned til omvendelse ... Forsøg ikke at undskylde dig på den mindste måde« (Alma 42:29-30). Skrifterne råder os ydermere til ikke at retfærdiggøre vores syndefulde adfærd (se Luk 16:15-16).

Vi kan ikke skjule nogen af vores livs handlinger for os selv eller for Herren.

Vi må føle sorg over vore synder

Udover at erkende vore synder må vi føle oprigtig sorg over det, vi har gjort. Vi må føle, at vore synder er forfærdelige. Vi må ønske at komme af med dem og aflægge dem. I skrifterne står der: »Alle de, som ydmyger sig over for Gud og ønsker at blive døbt og træder frem med et sønderknust hjerte og en angerfuld ånd og ... oprigtigt har omvendt sig fra alle deres synder ... skal optages i hans kirke ved dåb« (L&P 20:37).

- Studér 2 Kor 7:9-10 og Morm 2:10-14. Hvordan tror du, at »bedrøvelse efter Guds vilje« adskiller sig fra udtryk for anger?

Vi må forsage vore synder

Vores oprigtige sorg bør lede os til at forsage (ophøre med) vore synder. Hvis vi har stjålet noget, skal vi ikke stjele mere. Hvis vi har løjet, skal vi ikke lyve mere. Hvis vi har været utro, skal vi stoppe. Herren åbenbarede følgende til profeten Joseph Smith: »Heraf kan I vide, om et menneske omvender sig fra sine synder: Se, han vil bekende dem og aflægge dem« (L&P 58:43).

Vi må bekende vore synder

Bekendelse af vore synder er meget vigtig. Herren har befalet os at bekende vore synder. Bekendelse letter synderen for en tung byrde. Herren har lovet: »Jeg, Herren, tilgiver synder og er barmhjertig mod dem, der bekender deres synder med ydmygt hjerte« (L&P 61:2).

Vi må bekende alle vore synder for Herren. Derudover må vi til den rette præstedømmemyndighed bekende alvorlige synder

– som fx ægteskabsbrud, utugt, homoseksuelle forhold, misbrug af ægtefælle eller børn samt salg eller anvendelse af ulovlige stoffer – som kan påvirke vores status i Kirken. Hvis vi har syndet mod en anden person, bør vi bekende over for den person, vi har krænket. Visse mindre alvorlige synder involverer kun os selv og Herren. De kan bekendes fortroligt over for Herren.

Vi må gøre det godt igen

En del af omvendelsen er at gøre det godt igen. Det betyder, at vi så vidt muligt må gøre det godt, som vi har gjort galt. Fx må en tyv give det stjålne tilbage igen. En løgner bør gøre sandheden bekendt. En person, som sladrer og har vanæret en persons rygte, bør arbejde på at genoprette den krænkedes gode navn. Når vi gør det, vil Gud ikke nævne vore synder for os, når vi bliver dømt (se Ez 33:15-16).

Vi må tilgive andre

En væsentlig del af omvendelse er at tilgive dem, der har syndet mod os. Herren vil ikke tilgive os, medmindre vores hjerte er fuldstændig rensset for alt had, bitterhed og dårlige følelser mod andre mennesker (se 3 Ne 13:14-15). »Derfor siger jeg jer, at I bør tilgive hinanden; for den, som ikke tilgiver sin broder hans overtrædelser, står fordømt over for Herren; for i ham forbliver en større synd« (L&P 64:9).

Vi må holde Guds befalinger

For at gøre vores omvendelse fuldkommen må vi holde Herrens befalinger (se L&P 1:32). Vi har ikke omvendt os fuldt ud, hvis ikke vi betaler tiende, holder sabbatsdagen hellig eller adlyder visdomsordet. Vi har ikke omvendt os, hvis ikke vi opretholder Kirkens autoriteter og ikke elsker Herren eller vore medmennesker. Hvis vi ikke beder og er uvenlige over for andre, har vi bestemt ikke omvendt os. Når vi omvender os, ændres vores liv.

Præsident Kimball har sagt: »Først skal man omvende sig. Når man er kommet så vidt, må man efterleve Herrens befalinger for at kunne bevare sin fordelagtige stilling. Det er nødvendigt for at

sikre sig fuldstændig tilgivelse» (*Kirkens præsidenters lærdomme: Spencer W. Kimball, s. 44*).

- Hvordan adskiller lærdommene i dette afsnit sig fra den falske ide, at omvendelse vil sige at følge en liste over nogle enkle trin eller rutinehandlinger?

Sådan hjælper omvendelse os

- Hvordan hjælper omvendelse os?

Når vi omvender os, udvirkes Jesu Kristi forsoning fuldt ud i vores liv, og Herren tilgiver os vore synder. Vi bliver fri for fangenskab af vore synder, og vi finder glæde.

Alma fortalte om sin omvendelsesoplevelse fra sin syndefulde fortid:

»Min sjæl blev i højeste grad revet op [plaget] og martret af alle mine synder.

Ja, jeg erindrede alle mine synder og misgerninger, for hvilke jeg blev pint med helvedes smerter; ja, jeg indså, at jeg havde sat mig op imod min Gud, og at jeg ikke havde holdt hans hellige befalinger.

... Mine misgerninger [havde] været så store, at selve tanken om at komme ind i min Guds nærhed martrede min sjæl med uudsigelig rædsel.

... Og det skete, at mens jeg således ... blev revet op ved erindringen om mine mange synder, se, da erindrede jeg også at have hørt min far profetere ... angående en Jesus Kristus, Guds Søn, som skulle komme for at sone for verdens synder.

Se, da mit sind greb fat om denne tanke, råbte jeg i mit hjerte: O Jesus, du Guds Søn, hav barmhjertighed med mig ...

Og se nu, da jeg tænkte dette, kunne jeg ikke mere erindre mine smerter ...

Og åh, hvilken glæde og hvilket forunderligt lys så jeg ikke, ja, min sjæl blev fyldt af glæde, lige så overordentlig stor som min smerte havde været!

... Intet [kan] være så intenst og sødt, som min glæde var«
(Alma 36:12-14, 17-21).

- Hvordan bragte omvendelse og tilgivelse Alma glæde?

Farerne ved at udsætte vores omvendelse

- Hvilke mulige følger er der ved at udsætte vores omvendelse?

Profeterne har sagt, at »dette liv er tiden for menneskene at berede sig til at møde Gud« (Alma 34:32). Vi bør omvende os nu, hver dag. Når vi står op om morgenen, bør vi granske os selv for at finde ud af, om Guds Ånd er med os. Om aftenen, før vi går i seng, bør vi se tilbage på vore handlinger og ord dagen igennem og bede Herren hjælpe os med at indse det, som vi har brug for at omvende os fra. Ved at omvende os hver dag og lade Herren tilgive os vore synder kan vi blive mere fuldkomne dag for dag. Ligesom Alma kan vores lykke og glæde være sød og intens.

Yderligere skriftsteder

- Matt 9:10-13; Luk 13:3; Ez 18:30 (omvend dig eller omkom)
- Alma 7:21 (intet urent kan bo i Guds nærhed)
- 2 Kor 7:9-10 (guddommelig bedrøvelse)
- Mosi 4:10-12 (trin til omvendelse)
- Es 1:18; Mosi 26:28-32 (omvendelse fører til tilgivelse)
- L&P 58:42 (synder huskes ikke mere)
- 2 Ne 9:23 (omvendelse nødvendig for frelse)
- 2 Ne 2:21 (omvend dig, mens du er i kødet)
- L&P 19:15-20 (Herren har befalet os at omvende os, så vi ikke skal lide, som han gjorde)



Dåb

Kapitel 20

Befalingen om at blive døbt

- Hvorfor skal vi døbes?

I dag er der, ligesom på Jesu tid, visse evangeliske principper og ordinancer, som vi må kende og adlyde. Et evangelisk princip er en sand tro eller lære. En ordinance er et ritual eller en ceremoni. De to første principper i evangeliet er tro på Herren Jesus Kristus og omvendelse. Dåb er evangeliets første ordinance. En af de belæringer, Herren gav sine apostle, var: »Gå derfor hen og gør alle folkeslagene til mine disciple, idet I døber dem i Faderens og Sønnens og Helligåndens navn, og idet I lærer dem at holde alt det, som jeg har befalet jer« (Matt 28:19-20).

Vi skal døbes til syndernes forladelse

Når vi udviser tro på Jesus Kristus, omvender os og bliver døbt, bliver vi tilgivet vore synder ved Jesu Kristi forsoning.

I skrifterne lærer vi, at Johannes Døber »trådte ... frem i ørkenen og prædikede omvendelsesdåb til syndernes forladelse« (Mark 1:4). Apostlen Peter sagde: »Omvend jer og lad jer alle døbe i Jesu Kristi navn til jeres synders forladelse« (ApG 2:38). Efter Paulus' omvendelse sagde Ananias til ham: »Rejs dig og lad dig døbe og få dine synder vasket af« (ApG 22:16).

Vi må døbes for at blive medlemmer af Jesu Kristi Kirke

»Alle de, som ydmyger sig over for Gud og ønsker at blive døbt ... [og som] oprigtigt har omvendt sig fra alle deres synder ... skal optages i hans kirke ved dåb« (L&P 20:37).

Til underviseren: Anvend spørgsmål ved begyndelsen af et afsnit for at indlede en samtale og henvis klassedeltagerne eller familien til teksten for at finde yderligere oplysninger. Anvend spørgsmål ved slutningen af et afsnit for at hjælpe klassedeltagere eller familien til at tænke over og drøfte betydningen af det, de har læst, og anvende det i deres liv.

Vi må døbes, før vi kan modtage Helligåndsgaven

Herren sagde: »Hvis du vil vende dig til mig og ... omvende dig fra alle dine overtrædelser [synder] og blive døbt, ja, i vand i min enbårne Søns navn ... skal du modtage Helligåndsgaven« (Moses 6:52).

Vi må døbes og vise lydighed

Jesus Kristus var syndfri, og alligevel blev han døbt. Han sagde, at hans dåb var nødvendig for at »opfylde al retfærdighed« (Matt 3:15). Profeten Nefi forklarede, at Herren havde sagt til ham: »Følg derfor mig, og gør det, som I har set mig gøre ... med hjertets faste forsæt uden at handle hyklerisk og bedragerisk over for Gud, men med oprigtig hensigt omvender jer fra jeres synder og bevidner for Faderen, at I er villige til at påtage jer Kristi navn ved dåb« (2 Ne 31:12-13).

Vi må døbes for at komme ind i det celestiale rige

Jesus sagde: »Den, der tror på mig og bliver døbt ... skal arve Guds rige. Og den, der ikke tror på mig og ikke bliver døbt, skal blive fordømt« (3 Ne 11:33-34). Dåb er den port, som vi går igennem for at komme på stien til det celestiale rige (se 2 Ne 31:17-18).

Den korrekte dåbsmåde

- Hvordan bør vi døbes?

Der er kun en korrekt dåbsmåde. Jesus åbenbarede for profeten Joseph Smith, at en person, der har den rette præstedømmemyndighed til at døbe, »skal træde ned i vandet sammen med den, der har fremstillet sig til dåb ... Derefter skal han nedsænke vedkommende under vandet og igen komme op af vandet« (L&P 20:73-74). Nedsækning er nødvendig. Apostlen Paulus sagde, at når vi bliver nedsænket i vandet og kommer op igen, er det et symbol på død, begravelse og opstandelse. Efter dåben begynder vi et nyt liv. Paulus har sagt:

»Eller ved I ikke, at alle vi, som er blevet døbt til Kristus Jesus, er døbt til hans død?

Vi blev altså begravet sammen med ham ved dåben til døden, for at også vi, sådan som Kristus blev oprejst fra de døde ved Faderens herlighed, skal leve et nyt liv.

For er vi vokset sammen med ham ved en død, der ligner hans, skal vi også være det ved en opstandelse, der ligner hans« (Rom 6:3-5).

Dåb ved nedsænkning af en person, der har den rette myndighed, er den eneste, antagelige måde at blive døbt på.

- Hvorfor er myndighed til at udføre en dåb vigtig?
- Hvordan er dåb ved nedsænkning ligesom Frelserens begravelse og opstandelse?

Dåb ved den ansvarlige alder

- Hvem skal døbes?

Enhver, der er fyldt otte år og er ansvarlig for sine handlinger, bør døbes. Nogle kirker lærer, at små børn bør døbes. Det er ikke i overensstemmelse med Frelserens lærdomme. Da Jesus talte om små børn, sagde han: »For Himmeriget er deres« (Matt 19:14).

Profeten Mormon sagde, at det er bespottelse af Gud at døbe små børn, fordi de ikke er i stand til at synde. På samme måde kræves der heller ikke dåb af de mennesker, der mentalt er ude af stand til at kende godt og ondt (se Moro 8:9-22).

Alle andre mennesker skal døbes. Vi må modtage dåbsordinancen og forblive tro mod de pagter, vi indgår på det tidspunkt.

- Hvad kan man eventuelt sige til en ven, som tror, at spædbørn skal døbes?

Vi indgår pagter, når vi bliver døbt

Mange skriftsteder lærer om dåben. I et af disse skriftsteder lærte profeten Alma, at tro og omvendelse er skridt, der forbereder os på dåb. Han lærte, at når vi bliver døbt, indgår vi en pagt med Herren. Vi lover at gøre visse ting, og Gud lover til gengæld at velsigne os.

Alma forklarede, at vi må ønske at blive kaldt Guds folk. Vi må være villige til at hjælpe og trøste hinanden. Vi må stå som Guds

vidner til alle tider, i alle ting og på alle steder. Når vi gør det og bliver døbt, vil Gud tilgive os vore synder. Alma fortalte de mennesker, der troede på hans lærdomme, om evangeliet:

»Se, her er Mormons vande ... Og se, eftersom I nu nærer ønske om at komme ind i Guds fold og at blive kaldt hans folk ... hvad har I da imod at blive døbt i Herrens navn som et vidnesbyrd for ham om, at I har indgået en pagt med ham om, at I vil tjene ham og holde hans befalinger, så han kan udøse sin Ånd mere rigeligt over jer« (Mosi 18:8, 10). Folket klappede i hænderne af glæde og sagde, at det var deres ønske at blive døbt. Alma døbte dem i Mormons vande (se Mosi 18:7-17).

Alma lærte os, at når vi bliver døbt, indgår vi pagter med Herren for at –

1. komme ind i Guds fold.
2. bære hinandens byrder.
3. stå som Guds vidner til alle tider og på alle steder.
4. tjene Gud og holde hans befalinger.

Når vi bliver døbt og holder dåbspagterne, lover Herren at –

1. tilgive os vore synder (se ApG 2:38; L&P 49:13).
2. udøse sin Ånd mere rigeligt over os (se Mosi 18:10).
3. give os Helligåndens daglige vejledning og hjælp (se ApG 2:38; L&P 20:77).
4. lade os komme frem i den første opstandelse (se Mosi 18:9).
5. give os evigt liv (se Mosi 18:9).

- Hvad tror du, det betyder at bære hinandens byrder? At stå som Guds vidner til alle tider og på alle steder?

Dåben giver os en ny begyndelse

Med dåben begynder vi en ny livsstil. Det er derfor, vi kalder det en genfødsel. Jesus sagde, at medmindre vi bliver født af vand og ånd, kan vi ikke komme ind i Guds rige (se Joh 3:3-5). Det princip fik Adam tydeligt forklaret:

»Eftersom I er blevet født til verden ved vand og blod og den ånd, som jeg har dannet, og således af støvet er blevet en levende sjæl, således må I fødes på ny ind i Himmeriget ved vand og ved Ånden og blive rensset ved blod, nemlig ved min Enbårnes blod« (Moses 6:59).

Apostlen Paulus sagde, at efter vores dåb bør vi begynde et nyt liv: »Vi blev altså begravet sammen med ham ved dåben ... for at også vi ... skal leve et nyt liv« (Rom 6:4). En af dåbens største velsignelser er, at den giver os en ny begyndelse på vores vej mod vores evige mål.

- Hvordan var din dåb en ny begyndelse?

Yderligere skriftsteder

- 2 Ne 31:4-7 (dåbens formål og nødvendighed)
- 3 Ne 11:21-27; L&P 20:72-74 (hvordan en dåb udføres)
- ApG 2:38-39 (bliv døbt til syndernes forladelse)
- Moro 8:8-12; L&P 20:71-72 (dåb kræves ikke af små børn; dåb kræves af alle, der omvender sig)
- Alma 7:14-16 (dåben renser og påbegynder en pagt om evigt liv)



Helligåndsgaven

Kapitel 21

Helligånden

I kapitel 7 lærte vi, at Helligånden er et medlem af Guddommen. Han er »en person, der består af ånd« (D&C 130:22). Han har ikke et legeme af kød og knogler. Hans påvirkning kan være overalt på en gang. Hans mission er at bære vidnesbyrd om Faderen og Sønnen og om al sandhed. Derudover renser eller helliggør Helligånden os for at forberede os til at bo i Guds nærhed. Helligånden renser vores hjerte, så vi ikke længere har ønske om at gøre ondt.

Der er forskel på Helligånden og Helligåndsgaven. I dette kapitel lærer vi, hvad Helligåndsgaven er, og hvordan vi kan modtage denne storslåede gave af Gud.

Helligåndsgaven

- Hvad er forskellen på Helligånden og Helligåndsgaven?

Helligåndsgaven er det privilegium at modtage konstant vejledning og inspiration fra Helligånden og bliver givet til mennesker, der har vist tro på Jesus Kristus og er blevet døbt og bekræftet som medlemmer af Kirken.

Joseph Smith har sagt, at vi tror, at vi nyder lige så meget glæde af Helligåndsgaven nu som de gjorde på de første apostles tid. Vi tror på denne gave i al sin fylde, magt, storhed og herlighed (se *Kirkens præsidenters lærdomme: Joseph Smith*, 2007, s. 98).

En person kan midlertidigt blive vejledt af Helligånden uden at have modtaget Helligåndsgaven (se L&P 130:23). Dog kan denne

Til underviseren: Du kan eventuelt bede klassedeltagerne eller familien om at deltage i en eller flere af følgende aktiviteter: (1) Læs skriftstedshenvisningerne i slutningen af dette kapitel og drøft, hvordan Helligånden hjælper os gennem vores jordiske rejse. (2) Fortæl om nogle af de velsignelser, de har fået, fordi de har Helligåndsgaven. (3) Drøft, hvad forældre kan gøre for at hjælpe deres børn til at forstå Helligåndsgaven, og hvordan Helligånden kommunikerer med os.

vejledning ikke være konstant, medmindre personen bliver døbt og får håndspålæggelse for Helligåndsgaven. Vi læser i ApG 10, at den romerske officer Cornelius modtog inspiration fra Helligånden, så han vidste, at Jesu Kristi evangelium var sandt. Men Cornelius fik først Helligåndsgaven, efter han var blevet døbt. Profeten Joseph Smith sagde, at hvis Cornelius ikke havde taget imod dåb og Helligåndsgaven, ville Helligånden have forladt ham (se *Kirkens præsidenters lærdomme: Joseph Smith*, s. 97).

I dag lærer mange, der ikke er medlemmer af Kirken, ved Helligåndens kraft, at Mormons Bog er sand (se Moro 10:4-5). Men dette første vidnesbyrd forlader dem, hvis de ikke tager imod Helligåndsgaven. De modtager ikke denne fortsatte forsikring, der kan komme til dem, der har Helligåndsgaven.

Modtagelse af Helligåndsgaven

- Hvad skal vi gøre for at modtage Helligåndens stadige følgeskab?

Efter mennesker bliver døbt, bekræftes de som medlemmer af Kirken og får Helligåndsgaven ved håndspålæggelse. Herren sagde: »Den, der har tro, skal I bekræfte i min kirke ved håndspålæggelse, og jeg vil overdrage dem Helligåndsgaven« (L&P 33:15).

Enhver værdig ældste i Kirken kan, når han er bemyndiget, overdrage Helligåndsgaven til en anden person. Dog er der ingen garanti for, at den person vil modtage inspiration og vejledning fra Helligånden, blot fordi ældsterne har lagt deres hænder på vedkommendes hoved. Hver person må »modtage Helligånden«. Det betyder, at Helligånden kun kommer til os, når vi er trofaste og ønsker hjælp fra dette himmelske sendebud.

For at være værdig til at få Helligåndens hjælp må vi oprigtigt stræbe efter at adlyde Guds befalinger. Vi må holde vore tanker og handlinger rene.

Genkendelse af Helligåndens påvirkning

Helligånden kommunikerer som regel på stille vis med os. Hans påvirkning bliver ofte omtalt som en »stille, sagte røst« (se 1 Kong 19:9-12; Hel 5:30; L&P 85:6). Præsident Boyd K. Packer har

forklaret: »Helligånden taler med en røst, som du mere *føler* end *hører* ... Mens vi taler om at »lytte« til Åndens hvisken, så beskrives åndelige tilskyndelser oftest ved at sige: »Jeg havde en følelse ...« Han fortsætter: »Åndens røst lyder blidt og tilskynder jer til, hvad I skal gøre eller sige, eller den kan fraråde eller advare jer« (*Stjernen*, jan. 1995, s. 59).

En af Guds største gaver

- Hvilke velsignelser kan vi få ved Helligåndsgaven?

Helligåndsgaven er en af Guds største gaver til os. Gennem Helligånden kan vi vide, at Gud lever, at Jesus er Kristus, og at hans kirke er blevet genoprettet på jorden. Vi kan blive tilskyndet af Helligånden, som fortæller os alt det, som vi skal gøre (se 2 Ne 32:5). Helligånden helliggør os for at berede os til Guds nærhed. Vi kan glæde os over Åndens gaver (se kap. 22 i denne bog). Denne storslåede gave fra vor himmelske Fader kan også bringe fred i vores hjerte samt en forståelse for det, der hører Gud til (se 1 Kor 2:9-12).

- Hvorfor er Helligåndsgaven en af Guds største gaver til os?

Yderligere skriftsteder

- 1 Kor 3:16-17; L&P 130:22-23 (Helligånden bor hos de trofaste)
- ApG 19:1-7 (Helligåndsgaven udøst i fordums tid)
- Moro 8:25-26 (hvordan man modtager Helligånden)
- Moro 10:5 (Helligånden er et vidne om sandheden)
- Mosi 5:2 (Helligånden forandrer hjertet)
- Alma 5:54 (Helligånden helliggør)



Åndens gaver

Kapitel 22

Åndens gaver

- Hvilke åndelige gaver giver Herren os?

Efter dåben har vi hver især fået lagt hænder på vores hoved for at modtage Helligåndsgaven. Hvis vi er trofaste, kan vi fortsat have hans påvirkning hos os. Gennem ham kan vi hver især blive velsignet med visse åndelige kræfter kaldet Åndens gaver. Disse gaver gives til dem, der er trofaste mod Kristus. »Alle disse gaver kommer fra Gud til gavn for Guds børn« (L&P 46:26). De hjælper os til at kende og undervise i evangeliets sandheder. De vil hjælpe os til at velsigne andre. De vil hjælpe os tilbage til vor himmelske Fader. For at anvende vore gaver klogt er vi nødt til at vide, hvad de består af, hvordan vi kan udvikle dem, og hvordan vi kan genkende Satans efterligninger af dem.

Skrifterne nævner mange af Åndens gaver. Disse gaver har den sande kirkes medlemmer fået, når som helst den har været på jorden (se Mark 16:16-18). Åndens gaver omfatter følgende:

Gaven at kunne tale i tunger (L&P 46:24)

Sommetider er det nødvendigt at fortælle om evangeliet på et sprog, vi ikke kender. Når det forekommer, kan Herren velsigne os med evnen til at tale det sprog. Mange missionærer har fået tungemåls-gaven (se billedet i dette kapitel). Fx var ældste Alonzo A. Hinckley missionær i Holland, og han forstod og talte kun meget lidt hollandsk, selv om han havde bedt og studeret ihærdigt. Da han kom tilbage til et hjem, han tidligere havde besøgt, åbnede

Til underviseren: Overvej at bede hver klassedeltager eller hver person i familien om at gennemgå listen over åndelige gaver i dette kapitel og vælge, hvad de gerne vil lære mere om. Giv dem som en del af lektionen tid til selv at studere afsnittene og skriftstederne om de gaver, de har valgt. Når de har haft tid til at studere det, kan du bede dem om at fortælle om det, de har lært.

en dame døren og talte vredt til ham på hollandsk. Til sin forbløffelse kunne han forstå hvert et ord. Han fik et stærkt ønske om at bære sit vidnesbyrd for hende på hollandsk. Han begyndte at tale, og ordene kom meget tydeligt ud på hollandsk. Men da han vendte tilbage for at vise sin missionspræsident, at han kunne tale hollandsk, havde evnen forladt ham. Mange trofaste medlemmer er blevet velsignet med tungemålgaven (se Joseph Fielding Smith, *Answers to Gospel Questions*, saml. Joseph Fielding Smith jun., 5 bd. 1957-1966, 2:32-33).

Gaven at kunne oversætte tungetale (L&P 46:25)

Denne gave gives sommetider til os, når der er et sprog, vi ikke forstår, og vi har brug for at få et vigtigt budskab fra Gud. Fx havde præsident David O. McKay et stort ønske om at tale til de hellige i New Zealand uden en oversætter. Han fortalte dem, at han håbede, at Herren ville velsigne dem, så de kunne forstå ham. Han talte på engelsk. Hans budskab varede omkring 40 minutter. Da han talte, kunne han ud fra udtrykket på mange af deres ansigter og tårerne i deres øjne udlede, at de fik hans budskab (se *Answers to Gospel Questions*, 2:30-31).

Gaven at kunne oversætte (L&P 5:4)

Hvis vi er blevet kaldet af ledere i Kirken til at oversætte Herrens ord, kan vi modtage en gave med at oversætte udover vores naturlige evne. Som med alle gaver må vi leve retskaffent, studere ivrigt og bede om at modtage den. Når vi gør det, får Herren os til at føle en brændende indre om rigtigheden af oversættelsen (se L&P 9:8-9). Joseph Smith havde oversættelsesgaven, da han oversatte Mormons Bog. Denne gave kom kun til ham, når han var på bølgelængde med Ånden.

Visdomsordets gave (L&P 46:17)

Nogle af os er blevet velsignet med evnen til at forstå mennesker og evangeliets principper, når vi anvender dem i vores tilværelse. Vi har fået følgende at vide:

»Hvis nogen af jer står tilbage i visdom, skal han bede om at få den af Gud, som giver alle rundhåndet og uden bebrejdelser, og så vil han få den.

Men han skal bede i tro, uden at tvivle; for den, der tvivler, er som en bølge på havet, der rejses og brydes af vinden.

Det menneske skal ikke bilde sig ind, at det får noget af Herren« (Jak 1:5-7).

Herren har sagt: »Søg ikke efter rigdom, men efter visdom, og se, Guds hemmeligheder skal blive udfoldet for jer« (L&P 6:7).

Gaven at få kundskabsord (L&P 46:18)

Alle, der bliver ligesom vor himmelske Fader, vil til sidst vide alt. Kundskab om Gud og hans love bliver åbenbaret af Helligånden (se L&P 121:26). Vi kan ikke blive frelst, hvis vi er uvidende om disse love (se L&P 131:6).

Herren har åbenbaret: »Og om et menneske i dette liv ved flid og lydighed vinder mere kundskab og intelligens end en anden, så vil fordelene i samme forhold være på hans side i det tilkommende liv« (L&P 130:19). Herren har befalet os at lære så meget, som vi kan, om hans værk. Han ønsker, at vi lærer om himlene, jorden, det, der er sket eller vil ske, det, som er hjemme og i fremmede lande (se L&P 88:78-79). Imidlertid findes også dem, som prøver at vinde kundskab udelukkende ved deres eget studium. De beder ikke om Helligåndens hjælp. Der findes dem, der altid lærer, men aldrig når frem til sandheden (se 2 Tim 3:7). Når vi modtager kundskab ved åbenbaring fra Helligånden, taler hans Ånd til vores sind og hjerte (se L&P 6:15, 22-24; 8:2; 9:7-9).

Gaven at undervise i visdom og kundskab (Moro 10:9-10)

Nogle mennesker får en særlig evne til at forklare og vidne om evangeliets sandheder. Denne gave kan anvendes, når vi underviser en klasse. Den kan anvendes af forældre til at undervise deres børn. Denne gave hjælper os også til at undervise andre, så de kan forstå evangeliet.

Gaven at vide, at Jesus Kristus er Guds Søn (L&P 46:13)

Den gave har profeter og apostle haft, der er blevet kaldet som særlige vidner om Jesus Kristus. Dog har andre også fået denne gave. Ethvert menneske kan få et vidnesbyrd gennem Helligåndens hvisken. Præsident David O. McKay har sagt: »Det er givet nogle, siger Herren i Lære og Pagter, ved Helligånden at vide, at Jesus er Guds Søn, og at han blev korsfæstet for verdens synders skyld (se L&P 46:13). Det er dem, jeg taler om, de som står fast på frelsens klippe i det vidnesbyrd, de aflægger for verden« (*Kirkens præsidenters lærdomme: David O. McKay, 2003, s. 167*).

Gaven at tro på andres vidnesbyrd (L&P 46:14)

Ved Helligåndens kraft kan vi kende sandheden af alt. Hvis vi ønsker at vide, om en anden taler sandhed, må vi spørge Gud i tro. Hvis det, vi beder om, er sandt, vil Herren tale fred til vores sind (se L&P 6:22-23). På den måde kan vi vide, om en anden, selv profeten, har fået en åbenbaring. Nefi bad Herren om at lade ham se, føle og vide, at hans fars drøm var sand (se 1 Ne 10:17-19).

Profetiens gave (L&P 46:22)

De, der får sand åbenbaring om fortiden, nutiden eller fremtiden har profetiens gave. Profeter har denne gave, men vi kan også få den til at hjælpe os med at styre vores eget liv (se 1 Kor 14:39). Vi kan modtage åbenbaringer fra Gud på egne vegne og i vore kaldelser, men aldrig for Kirken eller dens ledere. Det er imod himlens orden, at en person modtager åbenbaring for en anden, som han eller hun ikke præsiderer over. Hvis vi virkelig har profetiens gave, vil vi ikke modtage nogen åbenbaring, som ikke er i overensstemmelse med det, Herren har sagt i skrifterne.

Helbredelsens gave (L&P 46:19-20)

Nogle har tro til at helbrede, og andre har tro til at blive helbredt. Vi kan alle udøve tro til at blive helbredt, når vi er syge (se L&P 42:48). Mange, der bærer præstedømmet, har gaven at kunne helbrede de syge. Andre får måske givet en viden om, hvordan man kurerer en sygdom.

Gaven at udvirke mirakler (L&P 46:21)

Herren har mange gange velsignet sit folk på mirakuløs vis. Da pionererne i Utah såede deres første afgrøder, ødelagde en græshoppeplage nær deres høst. Pionererne bad om, at Herren ville redde deres høst, og han sendte måger, der fortærede græshopperne. Når vi har brug for hjælp og beder i tro, vil Herren udvirke mirakler for os, hvis det er til vores gavn (se Matt 17:20; L&P 24:13-14).

Troens gave (Moro 10:11)

Jereds bror havde stor tro. På grund af sin tro fik han andre gaver. Hans tro var så stor, at Frelseren viste sig for ham (se Eter 3:9-15). Uden tro kan vi ikke få nogen anden gave. Moroni lover: »Den, som tror på Kristus uden at tvivle, hvad som helst han beder Faderen om i Kristi navn, det skal blive ham skænket« (Morm 9:21). Vi bør stræbe efter at øge vores tro, finde frem til vore gaver og anvende dem.

Nogle mennesker mangler tro og benægter, at disse Åndens gaver virkelig eksisterer. Til dem siger Moroni:

»Og videre taler jeg til jer, som forkaster Guds åbenbaringer og siger, at de er afskaffet, at der ikke er nogen åbenbaringer, ej heller profetier, ej heller gaver, ej heller helbredelse, ej heller tungetale og oversættelse af tungetale.

Se, jeg siger jer, at den, der forkaster dette, kender ikke Kristi evangelium, ja, han har ikke læst skrifterne, hvis han har, så forstår han dem ikke« (Morm 9:7-8).

- Hvorfor giver Herren os åndelige gaver?

Vi kan udvikle vore gaver

- Hvordan kan vi »stræb[e] ... oprigtigt efter de bedste gaver« (L&P 46:8).

Herren har sagt: »For alle er ikke blevet givet hver eneste gave; for der er mange gaver, og til enhver er der givet en gave ved Guds Ånd. Til nogle er der givet en og til andre er der givet en anden, så alle kan få gavn deraf« (L&P 46:11-12).

For at udvikle vore gaver må vi finde frem til, hvilke gaver vi har. Det gør vi ved at bede og faste. Vi bør stræbe efter de bedste gaver (se L&P 46:8). Sommetider hjælper vores patriarkalske velsignelse os til at vide, hvilke gaver vi har fået.

Vi må være lydige og trofaste for at få vore gaver. Vi bør derpå anvende disse gaver til at udføre Herrens værk. Vi får dem ikke for at tilfredsstille vores nysgerrighed eller for at bevise noget som helst over for os, fordi vi mangler tro. Om vore åndelige gaver har Herren sagt. »De er blevet givet til gavn for dem, der elsker mig og holder alle mine befalinger, og for ham, der bestræber sig på at gøre dette« (L&P 46:9).

- Tænk på nogle åndelige gaver, der kunne styrke dig personligt eller hjælpe dig med at tjene Herren og andre. Hvad vil du gøre for at stræbe efter disse gaver?

Satan efterligner Åndens gaver

- Hvordan kan vi skelne mellem Åndens sande gaver og Satans efterligninger?

Satan kan efterligne tungemålgaven, profetiens, åbenbaringens og helbredelsens gave samt andre mirakler. Moses måtte konkurrere med Satans efterligninger ved Faraos hof (se 2 Mos 7:8-22). Satan ønsker, at vi tror på hans falske profeter, falske helbredere og falske mirakelmagere. De kan virke så ægte på os, at den eneste måde at vide det på er ved at bede Gud om gaven til at kunne skelne. Djævelen selv kan vise sig som en lysets engel (se 2 Ne 9:9).

Satan ønsker at gøre os blinde for sandheden og afholde os fra at stræbe efter Åndens sande gaver. Medier, astrologer, spåmænd og spåkoner er inspireret af Satan, selv når de hævder at følge Gud. Deres gerninger er afskyelige for Herren (se Es 47:12-14; 5 Mos 18:9-10). Vi bør undgå alle forbindelser med Satans kræfter.

Vi må være forsigtige med de Åndens gaver, vi har

- Hvordan bevarer vi helligheden ved de åndelige gaver?

Herren har sagt: »Den befaling giver jeg dem, at de ikke må prale af sig selv over dette, ej heller tale om det over for verden; for det bliver givet til gavn og frelse for jer« (L&P 84:73). Vi må huske, at åndelige gaver er hellige (se L&P 6:10).

Til gengæld for at give os disse gaver beder Herren os om, at vi »skal takke Gud i Ånden for en hvilken som helst velsignelse, [vi] bliver velsignet med« (L&P 46:32).

Yderligere skriftsteder

- 3 Ne 29:6-7 (deres skæbne, som fornægter gaver)
- Moro 10:7-19 (gaver afhænger af tro)
- 3 Ne 26:17; 27:20; L&P 84:64 (en gave givet ved dåben)
- 1 Kor 12 (åndelige gaver i Jesu Kristi Kirke i fordums tid)
- L&P 46:9-26 (Åndens gaver i Kirken i dag)



Simon Dewey

Nadveren

Kapitel 23

Kristus indstiftede nadveren

- Hvad lærer nadverens symboler os om Jesu Kristi forsoning?

Vor Frelser ønsker, at vi husker hans store sonoffer og holder hans befalinger. For at hjælpe os med at gøre det, har han befalet os at mødes ofte og nyde nadveren.

Nadveren er en hellig præstedømmeordinance, der hjælper os med at huske Frelserens forsoning. Under nadveren tager vi brød og vand. Det gør vi til erindring om hans kød og blod, som han gav som et offer for os. Når vi nyder nadveren, fornyr vi hellige pagter med vor himmelske Fader.

Kort tid før sin korsfæstelse samlede Jesus Kristus sine apostle omkring sig i et værelse på første sal. Han vidste, at han snart skulle dø på korset. Det var sidste gang, han skulle mødes med disse elskede mænd inden sin død. Han ønskede, at de altid skulle huske ham, så de kunne være stærke og trofaste.

For at hjælpe dem med at huske indstiftede han nadveren. Han brød brødet i mindre stykker og velsignede det. Derpå sagde han: »Tag det, spis det; dette er til erindring om mit legeme, som jeg giver som løsesum for jer« (JSO, Matt 26:22). Derpå tog han et bæger vin, velsignede det, gav det til sine apostle, så de kunne drikke det og sagde: »For dette er til erindring om mit ... blod, som udgydes for så mange, som vil tro på mit navn, til deres synders forladelse« (JSO, Matt 26:24; se også Matt 26:26-28; Mark 14:22-24; Luk 22:15-20).

Efter sin opstandelse kom Frelseren til det amerikanske fastland og underviste nefitterne i den samme ordinance (se 3 Ne 18:1-11; 20:1-9). Da Kirken blev genoprettet i de sidste dage, befalede Jesus atter sit folk at nyde nadveren til erindring om ham, da han sagde:

»Det er nødvendigt, at kirken ofte mødes for at nyde brød og vin til erindring om Herren Jesus« (L&P 20:75).

Sådan forrettes nadveren

Skrifterne forklarer nøjagtigt, hvordan nadveren skal forrettes. Medlemmer af Kirken mødes hver sabbatsdag for at tilbede og nyde nadveren (se L&P 20:75). Nadveren bliver forrettet af dem, der bærer den nødvendige præstedømmemyndighed. En præst eller bærer af Det Melkisedekske Præstedømme bryder brødet i mindre stykker, knæler ned og velsigner det (se L&P 20:76). En diakon eller anden præstedømmebærer omdeler dernæst nadverbrødet til forsamlingen. Derpå velsigner præsten eller den melkisedekske præstedømmebærer vandet, og det bliver ligeledes omdelt til medlemmerne. Jesus gav sine disciple vin, da han indstiftede nadveren. Imidlertid har han i en sidste dages åbenbaring sagt, at det intet betyder, hvad vi spiser og drikker under nadveren, så længe vi husker ham (se L&P 27:2-3). I dag drikker sidste dages hellige vand i stedet for vin.

Jesus har åbenbaret den nøjagtige ordlyd til begge nadverbønner. Vi bør lytte omhyggeligt til disse smukke bønner og prøve at forstå, hvad det er, vi lover, og hvad vi bliver lovet. Her er den bøn, der opsendes, når brødet velsignes:

»O Gud, du evige Fader, vi beder dig i din Søns, Jesu Kristi, navn velsigne og hellige dette brød for alle de sjæle, som nyder deraf, så de må spise til erindring om din Søns legeme og vidne for dig, o Gud, du evige Fader, at de er villige til at påtage sig din Søns navn og altid erindre ham og holde hans befalinger, som han har givet dem, så de altid må have hans Ånd hos sig. Amen« (L&P 20:77).

Her er den bøn, der opsendes, når vandet velsignes:

»O Gud, du evige Fader, vi beder dig i din Søns, Jesu Kristi, navn velsigne og hellige denne vin [dette vand] for alle de sjæle, som drikker deraf, så de må gøre det til erindring om din Søns blod, der blev udgydt for dem, så de må vidne for dig, o Gud, du evige Fader, at de altid erindrer ham, så de må have hans Ånd hos sig. Amen« (L&P 20:79).

Nadverordinancen udføres meget enkelt og ærbødigt.

- Gennemgå omhyggeligt nadverbønnerne. Tænk over betydningen af hver sætning.

De pagter vi fornyr under nadveren

- Hvilke pagter fornyr vi under nadveren? Hvilke velsignelser lover Herren os, når vi holder disse pagter?

Hver gang vi nyder nadveren, fornyr vi pagter med Herren. En pagt er et højtideligt løfte mellem Herren og hans børn. De pagter, vi indgår, fremgår tydeligt af nadverbønnerne. Det er vigtigt at vide, hvad de pagter går ud på, og hvad de betyder.

Vi indgår pagt om, at vi er villige til at påtage os Jesu Kristi navn. Derigennem viser vi, at vi er villige til at identificere os med ham og hans kirke. Vi forpligter os til at tjene ham og vores næste. Vi lover, at vi ikke vil bringe skam eller skændsel over det navn.

Vi indgår pagt om altid at huske Jesus Kristus. Alle vore tanker, følelser og handlinger vil blive påvirket af ham og hans mission.

Vi lover at holde hans befalinger.

Vi påtager os disse forpligtelser, når vi bliver døbt (se L&P 20:37; Mosi 18:6-10). Når vi nyder nadveren, fornyr vi således de pagter, vi indgik, da vi blev døbt. Jesus viste os, hvordan vi skal nyde nadveren (se 3 Ne 18:1-12) og sagde, at når vi følger den fremgangsmåde, at vi omvender os fra vore synder og tror på hans navn, får vi forladelse for vore synder (se JSO, Matt 26:24).

Herren lover os, at hvis vi holder vore pagter, vil vi altid have hans Ånd hos os. En person, der ledes af Ånden, har kundskab, tro, magt og retskaffenhed til at opnå evigt liv.

- Hvad kan vi gøre for at huske disse løfter i løbet af ugen?

Vores indstilling til indtagelse af nadveren

- Hvordan kan vi forberede os til at nyde nadveren? Hvad kan vi tænke på under nadveren, som hjælper os til at huske Frelserens forsoning?

Til underviseren: Hvis der er mange forældre blandt dem, du underviser, kan du eventuelt bede dem om at komme med forslag til, hvordan de kan hjælpe deres børn til at forberede sig på at nyde nadveren på ærbødig vis.

Før vi nyder nadveren, er vi nødt til at forberede os åndeligt. Herren understreger, at ingen bør nyde nadveren uværdigt. Det betyder, at vi må omvende os for vore synder, før vi tager nadveren. I skrifterne står der: »Hvis nogen har overtrådt, lad ham da ikke nyde nadveren, førend han har forliget sig« (L&P 46:4). Herren fortalte sine 12 nefitiske disciple: »I [skal] ikke bevidst ... tillade nogen at spise og drikke af mit kød og blod uværdigt, når I forretter det; for den, der uværdigt spiser og drikker mit kød og blod, spiser og drikker fordømmelse for sin sjæl« (3 Ne 18:28-29).

Under nadveren bør vi udelukke alle verdslige tanker fra vores sind. Vi bør føle os bønsumme og andagtsfulde. Vi bør tænke på vor Frelsers forsoning og være taknemlig for den. Vi bør tænke over vores liv og se efter måder at forbedre os på. Vi bør også forny vores beslutning om at holde befalingerne.

Vi behøver ikke at være fuldkomne for at nyde nadveren, men vi må have omvendelsens ånd i vores hjerte. Den holdning, som vi nyder nadveren med, påvirker vores oplevelse omkring den. Hvis vi nyder nadveren med et rent hjerte, modtager vi Herrens lovede velsignelser.

- Hvorfor tror du, at værdig deltagelse i nadveren øger vores åndelige styrke?

Yderligere skriftsteder

- 1 Kor 11:27-29 (nyd nadveren værdigt)
- Joh 4:5-14 (Jesus er det levende vand)
- Joh 6:30-35 (Jesus er livets brød)

Sabbatsdagen

Kapitel 24

Betydningen af sabbatsdagen

- Hvad er sabbatsdagen?

»Husk sabbatsdagen og hold den hellig« (2 Mos ; se også L&P 68:29).

Ordet *sabbat* stammer fra et hebraisk ord og betyder *hvile*. Før Jesu Kristi opstandelse var sabbatsdagen til minde om Guds hviledag efter fuldendelsen af skabelsen. Den var et tegn på pagten mellem Gud og hans folk. Vi læser i 1. Mosebog, at Gud skabte himlene og jorden over seks tidsperioder, som han kaldte dage:

»På den syvende dag var Gud færdig med det arbejde, han havde udført, og på den syvende dag hvilede han efter alt det arbejde, han havde udført. Gud velsignede den syvende dag og helligede den« (2 Mos 2:2-3). Nu er sabbatsdagen også til minde om Jesu Kristi opstandelse.

Sabbatsdagen kommer hver syvende dag. Den er en hellig dag indstiftet af Gud til os, så vi kan hvile fra vores daglige arbejde og tilbede ham.

Formålet med sabbatsdagen

- Hvordan ville du forklare sabbatsdagens formål til en, der ikke kender til sabbatten?

Jesus lærte os, at sabbatsdagen blev til for vores skyld (se Mark 2:27). Formålet med sabbatsdagen er at give os en bestemt dag i ugen, hvor vi kan rette vore tanker og handlinger mod Gud. Det er ikke en dag, hvor vi blot hviler fra arbejdet. Det er en hellig dag, som skal tilbringes i tilbedelse og andagt. Når vi hviler fra vore sædvanlige, daglige aktiviteter, frigøres vores sind til at overveje åndelige anliggender. Denne dag bør vi forny vore pagter med Herren og nære vores sjæl med det, der hører Ånden til.



- Tænk på, hvad du kan gøre for at have sabbattens formål for øje, når du hver uge forbereder dig på denne dag.

Sabbattens historie

Den syvende dag blev helliget af Gud som sabbat ved jordens begyndelse (se 2 Mos 2:2-3). Lige fra de tidligste tider har traditionen med en hellig syvende dag været bevaret blandt mange forskellige folkeslag på jorden. Gud fornyede en befaling angående denne dag med israelitterne, da han sagde: »Husk sabbatsdagen og hold den hellig« (2 Mos 20:8). At holde sabbatsdagen hellig var også et tegn på, at israelitterne var hans pagtsfolk (se 2 Mos 31:12-13, 16; Es 56:1-8; Jer 17:19-27).

Imidlertid lavede visse jødiske ledere mange unødvendige regler for sabbatten. De besluttede, hvor langt folk kunne gå, hvilke slags knuder, de kunne binde og så videre. Da visse jødiske ledere kritiserede Jesus Kristus for at helbrede syge mennesker på sabbatten, mindede Jesus dem om, at sabbatten var skabt for menneskets skyld.

Nefitterne overholdt også sabbatsdagen i overensstemmelse med Guds befalinger (se Jar 1:5).

I vor tid har Herren gentaget sin befaling om, at vi bør huske sabbatsdagen og holde den hellig (se L&P 68:29).

Herrens dag

- Hvorfor blev sabbatten ændret fra den syvende dag til den første dag?

Indtil sin opstandelse helligholdt Jesus Kristus og hans disciple den syvende dag som sabbatten. Efter hans opstandelse blev søndagen holdt hellig som Herrens dag til minde om hans opstandelse denne dag (se ApG 20:7; 1 Kor 16:2). Fra da af overholdt hans tilhængere den første dag i ugen som sabbat. I begge tilfælde var der seks dage med arbejde og én dag til hvile og tilbedelse.

Herren har givet os en direkte befaling i disse dage om, at vi også bør helligholde søndagen, Herrens dag, som vores sabbat (se L&P 59:12).

- Hvordan kan ihukommelse af opstandelsen påvirke vores tilbedelse på sabbatten?

Helligholdelse af sabbatsdagen

- Hvad vil det sige at helligholde sabbatsdagen?

Herren beder os først og fremmest om at helligholde sabbatsdagen. I en åbenbaring til Joseph Smith i 1831 befalede Herren de hellige at tage til bønnens hus og bringe deres sakramenter som et offer, hvile fra deres arbejde og vise deres hengivenhed til den Højeste (se L&P 59:9-12).

For det andet beder han os om at hvile fra dagligdagens arbejde. Det betyder, at vi ikke bør udføre noget arbejde, der afholder os fra at henlede vores fulde opmærksomhed på åndelige anliggender. Herren sagde til israelitterne: »Da må du ikke gøre noget som helst arbejde, hverken du selv eller din søn eller datter, din træl eller trælkvinde eller dine husdyr« (2 Mos 20:10). Vore profeter har fortalt os, at vi ikke bør handle, gå på jagt, fiske, overvære sportsbegivenheder eller deltage i lignende aktiviteter den dag.

Præsident Spencer W. Kimball advarede imidlertid om, at hvis vi blot driver omkring og ingenting laver på sabbatten, helligholder vi heller ikke dagen. Sabbatten fordrer konstruktive tanker og handlinger (se *Kirkens præsidenters lærdomme: Spencer W. Kimball*, 2006, s. 173).

Hvilke slags ting *kan* vi foretage os på sabbatten? Profeten Esajas ledte tanken hen på, at vi bør gå væk fra at fornøje os og bør »[kalde] sabbatten frydefuld og Herrens hellige dag ærværdig« (Es 58:13).

Vi bør overveje retskafne ting, vi kan foretage os på sabbatten. Fx kan vi holde sabbatten hellig ved at overvære kirkemøder, læse i skrifterne og vore kirkelederes ord, besøge de syge og gamle samt vore kære, lytte til opløftende musik og synge salmer, bede til vor himmelske Fader med pris og taksigelse, udføre kirkeligt arbejde, forberede slægtshistoriske optegnelser og personlig

Til underviseren: Du kan hjælpe klassedeltagerne eller familien til at tænke dybere over et spørgsmål ved at give dem tid til overvejelse. Når de har fået tid nok, kan du bede dem om at svare.

historie, fortælle trosfremmede beretninger og bære vidnesbyrd for vores familie og fortælle dem om åndelige oplevelser, skrive breve til missionærer og dem vi holder af, faste med et formål og bruge tid sammen med børnene og andre i hjemmet.

Når vi skal beslutte, hvilke andre passende aktiviteter, vi kan foretage os på sabbatten, kan vi spørge os selv: Vil det opløfte og inspirere mig? Viser det respekt for Herren? Leder det mine tanker hen på ham?

Der kan være tidspunkter, hvor det er påkrævet at arbejde på sabbatten. Vi bør undgå det, når som helst det er muligt, men hvis det er absolut nødvendigt, bør vi stadig bevare sabbattens tilbedende ånd i vores hjerte mest muligt.

- Tænk på noget du kan gøre for at forbedre dine bestræbelser på at helligholde sabbatsdagen. Hvis du er forælder eller bedsteforælder, kan du tænke på noget, du kan gøre for at hjælpe dine børn eller børnebørn til at forstå meningen med sabbatten.

Velsignelser ved at overholde sabbatten

- Hvilke velsignelser modtager vi, når vi holder sabbatten hellig?

Hvis vi ærer sabbatsdagen, kan vi modtage store åndelige og time-lige velsignelser. Herren har sagt, at hvis vi holder sabbatsdagen med taksigelse og et muntert hjerte, vil vi være fyldt med glæde. Han har lovet:

»Jordens fylde [er] jeres ... det være sig til føde eller til klæder eller til huse eller til lader eller til frugthaver eller til haver eller til vingårde;

ja, alle de ting, der kommer af jorden i deres årstid, er blevet skabt til menneskets nytte og brug, både til at behage øjet og glæde hjertet;

ja, til føde og til klæder, til smag og til lugt, til at styrke legemet og til at give sjælen nyt liv« (L&P 59:16-19).

Yderligere skriftsteder

- 2 Mos 31:16-17 (sabbatten er en evig pagt mellem Herren og hans folk)
- Mosi 13:16-19; 18:23; 2 Mos 35:1-3; 3 Mos 26:2-4, 6, 12 (overhold sabbatten som en helligdag)
- Luk 6:1-11 (lovlige at gøre godt på sabbatten)
- Luk 13:11-17; Joh 5:1-18 (Jesu eksempel på at gøre godt på sabbatten)

Faste

Kapitel 25

Hvordan man faster på rette vis

- Hvad kan vi gøre for at gøre faste til en glædelig begivenhed?

Siden Adams dage har Guds folk fastet som en hjælp til at drage dem nærmere til ham og tilbede ham. Jesus viste betydningen af faste ved sit eget eksempel (se Luk 4:1-4). Gennem sidste dages åbenbaring lærer vi, at Herren stadig forventer, at hans folk faster og beder ofte (se L&P 88:76).

Faste betyder, at man ikke spiser og drikker. Lejlighedsvis faste er godt for vores legeme og hjælper vores sind med at blive mere aktivt.

Frelseren underviste os i, at faste med et formål er mere end blot at klare sig uden mad og drikke. Vi må også koncentrere os om åndelige anliggender.

Vi bør bede, når vi faster

Bøn er en nødvendig del af fasten. Overalt i skrifterne bliver bøn og faste nævnt sammen. Vores faste bør ledsages af oprigtig bøn, og vi bør begynde og afslutte vores faste med bøn.

Vi bør faste med et formål

Faste kan have mange formål. Vi kan overvinde svagheder eller problemer ved at faste og bede. Sommetider vil vi måske gerne faste og bede om hjælp eller vejledning til andre, som fx en i familien, der er syg og har brug for en velsignelse (se Mosi 27:22-23). Ved at faste kan vi komme til at kende sandheden af tingene, ligesom profeten Alma i Mormons Bog gjorde. Han sagde: »Jeg har

Til undervisere: Du kan eventuelt dele klassedeltagerne eller familien op i grupper på to eller fire personer og give hver gruppe en mulighed for at drøfte måder, hvorpå man kan gøre faste til en glædelig begivenhed. Arbejd dernæst sammen på at lave en liste over alle ideer – måske på tavlen eller på et stort stykke papir.



fastet og bedt i mange dage, for at jeg selv kunne vide dette. Og se, jeg ved selv, at det er sandt, for Gud Herren har tilkendegivet det for mig ved sin hellige Ånd^κ (Alma 5:46).

Vi kan faste for at hjælpe andre med at tage imod sandheden. Faste kan hjælpe med at trøste os, når vi er sorgfulde og bedrøvede (se Alma 28:4-6). Faste kan hjælpe os med at blive ydmyge og føle os nærmere vor himmelske Fader (se Hel 3:35).

Vores formål med at faste bør ikke være for at gøre indtryk på andre. Herren gav følgende råd:

»Når I faster, må I ikke gå med dyster mine som hyklerne. For de gør deres ansigt ukendeligt, for at det skal være kendeligt for mennesker, at de faster.

Sandelig siger jeg jer: De har fået deres løn.

Men når du faster, så salv dit hoved og vask dit ansigt, så du ikke faster synligt for mennesker^κ (Matt 6:16-18).

Vi bør være glade, når vi faster og ikke bekendtgøre vores faste over for andre.

- Hvordan påvirker vores holdning vores faste?

Fastedagen

En søndag hver måned holder de sidste dages hellige fastedag. Denne dag hverken drikker eller spiser vi ved to på hinanden følgende hovedmåltider. Hvis vi spiser vores aftensmåltid om lørdagen, spiser eller drikker vi ikke før til aftensmåltidet om søndagen.

Alle medlemmer, der fysisk er i stand til det, bør faste. Vi bør opmuntre vore børn til at faste, efter de er blevet døbt, men vi må aldrig tvinge dem. Fastedagen er en særlig dag for os, hvor vi kan ydmyge os for Herren i faste og bøn. Det er en dag, hvor vi kan bede om tilgivelse for vore synder og om styrke til at overvinde vore fejl og til at tilgive andre.

Fastesøndag mødes Kirkens medlemmer og nyder nadveren sammen. De styrker sig selv og hinanden ved at bære vidnesbyrd ved faste- og vidnesbyrdmødet.

- Hvordan har du nydt godt af at fortælle dit vidnesbyrd ved et faste- og vidnesbyrds møde? Hvad gavn har du haft af at høre andre fortælle deres vidnesbyrd?

Fasteofre

- Hvorfor bidrager vi med fasteoffer?

Når vi faster hver måned, beder Herren os om at hjælpe dem, der er trængende. En måde, vi kan gøre det på, er ved at give de penge, vi ville have brugt på mad på de to måltider, til den rette præstedømmemyndighed. Vi bør give så gavmildt, som vi er i stand til. Gennem vores fasteoffer bliver vi partnere med Herren i at forvalte behovene blandt vore mindre heldigt stillede søskende.

Vi velsignes, når vi faster

- Hvilke velsignelser kan vi få, når vi faster på rette vis?

Esajas, en profet fra Det Gamle Testamente, skrev om Herrens rige løfter til dem, der faster og hjælper de trængende. Vi bliver lovet fred, bedre helbred og åndelig vejledning. Esajas fortæller os om de velsignelser, der kommer af at faste: »Da skal dit lys bryde frem som morgenrøden, og dit sår skal hurtigt læges, din retfærdighed går i spidsen for dig, og Herrens herlighed er bag dig. Da kalder du, og Herren vil svare, da råber du om hjælp, og han siger: Her er jeg!« (Es 58:8-9).

Faste forbedrer vores tilværelse og giver os øget styrke. Den hjælper os med at efterleve andre af evangeliets principper, fordi den drager os nærmere til Herren.

Faste lærer os selvkontrol

Faste hjælper os med at opnå karakterstyrke. Når vi faster på rette vis, lærer vi at kontrollere vore lyster og vore lidenskaber. Vi er lidt stærkere ved over for os selv at have bevist, at vi har selvkontrol. Hvis vi lærer vore børn at faste, vil de udvikle åndelig styrke til at overvinde større fristelser senere i livet.

Faste giver os åndelig kraft

Når vi faster klogt og bønsonst, udvikler vi vores tro. Med den tro får vi større åndelig kraft. Fx fortæller Alma (en profet i Mormons Bog) beretningen om igen at mødes med Mosijas sønner mange år efter deres mirakuløse omvendelse. Han følte stor glæde, da han erfarede, at de havde styrket deres tro og havde udviklet stor åndelig kraft. De havde opnået denne kraft, fordi »de havde hengivet sig til megen bøn og faste, derfor havde de profetiens ånd og åbenbarelsens ånd« (Alma 17:3).

Mosijas sønner havde forkyndt i 14 år blandt lamanitterne. Eftersom Mosijas sønner havde fastet og bedt, øgede Herrens Ånd deres ords styrke. Det gav dem stor fremgang i deres missionering (se Alma 17:4).

Frelseren har sagt til dem, der faster på rette vis: »Din fader, som ser i det skjulte, skal lønne dig« (Matt 6:18).

- Hvordan kan faste øge vores åndelige kraft til at modstå fristelser? Til at få åbenbaring? Til at udøve retskafne gerninger?

Yderligere skriftsteder

- Luk 2:37; Alma 45:1 (tilbedelse af Gud gennem faste)
- Es 58:3-11 (faste på rette vis)
- Mosi 27:19, 23 (faste for de syge)
- 3 Ne 27:1-3; 2 Mos 34:27-28 (faste for at opnå åbenbaring og vidnesbyrd)
- Alma 6:6; 17:9 (faste for dem, der ikke kender Gud)
- ApG 13:2-3 (faste for udvælgelse af Kirkens embedsmænd)
- Mosi 4:26 (vi bliver ved med at have forladelse for vore synder, når vi hjælper de trængende)



Ofre

Kapitel 26

Meningen med ofre

Et offer vil sige at give Herren, hvad end han kræver af vores tid, jordiske ejendele og energi til at fremme hans værk. Herren befalede: »Søg først Guds rige og hans retfærdighed« (Matt 6:33). Vores villighed til at ofre er en tilkendegivelse af vores hengivenhed for Gud. Mennesker er altid blevet prøvet og vejet for at finde ud af, om de vil sætte det, der hører Gud til, først i deres tilværelse.

- Hvorfor er det vigtigt at ofre, som Herren beder om, uden at forvente noget til gengæld?

Offerloven er blevet praktiseret siden tidernes morgen

- Hvilken betydning havde de ofringer, der blev udført af Herrens pagtsfolk i fordums tid?

Siden Adams og Evas dage indtil Jesu Kristi tid praktiserede Herrens folk loven om ofringer. De blev befalede at bringe deres flokkes førstefødte som offer. Disse dyr skulle være lydefri, uden fejl. Ordinancen blev givet for at erindre folket om, at Jesus Kristus, Faderens førstefødte, skulle komme til verden. Han ville være fuldkommen på enhver måde, og han ville tilbyde sig selv som offer for vore synder (se Moses 5:5-6).

Jesu kom og tilbød sig selv som offer, som folket var blevet belært om, at han ville. På grund af hans offer bliver alle frelst fra den fysiske død ved opstandelsen, og alle kan frelses fra deres synder ved tro på Jesus Kristus (se kap. 12 i denne bog).

Kristi sonoffer markerede afslutningen på slagtofre med udgydelsen af blod. Et sådant ydre offer blev erstattet af nadverordinancen.

Til underviseren: Du behøver ikke at undervise i alt i hvert kapitel. Når du bønsonst forbedrer dig på at undervise, så søg Åndens vejledning for at vide, hvilke dele af kapitlet du skal dække, samt hvilke spørgsmål du skal stille.

Nadverordinancen blev givet for at erindre os om Frelserens store offer. Vi bør ofte nyde nadveren. Symbolerne med brød og vand minder os om Frelserens sønderbrudte legeme og om hans blod, som han udgød for os (se kap. 23 i denne bog).

- Hvorfor bliver forsoningen betragtet som det store og sidste offer?

Vi må stadig ofre

- Hvordan overholder vi offerloven i dag?

Selv om ofring ved udgydelse af blod er ophørt, beder Herren os stadig om at ofre. Men nu kræver han et andet slags offer. Han sagde: »I skal ikke mere bringe mig udgydelse af blod ... og jeres brændofre skal høre op ... Og I skal som offer bringe mig et sønderknust hjerte og en angerfuld ånd« (3 Ne 9:19-20). Et »sønderknust hjerte og en angerfuld ånd« betyder, at vi tilkendegiver dyb sorg over vore synder, når vi ydmyger os og omvender os fra dem.

Vi må være villige til at ofre alt, hvad vi har, til Herren

- Hvorfor er mennesker villige til at yde ofre?

Apostlen Paulus skrev, at vi bør være levende ofre, hellige og antagelige for Gud (se Rom 12:1).

Hvis vi skal være et levende offer, må vi være villige til at give alt, hvad vi har, til Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige – til at opbygge Guds rige på jorden og arbejde for at bringe Zion frem (se 1 Ne 13:37).

En rig ung mand spurgte Frelseren: »Hvad skal jeg gøre for at arve evigt liv?« Jesus svarede: »Du kender budene: »Du må ikke bryde et ægteskab, du må ikke begå drab, du må ikke stjæle, du må ikke vidne falsk, ær din far og din mor!« Og den rige mand sagde: »Det har jeg holdt alt sammen lige fra min ungdom.« Da Jesus hørte det, sagde han: »Én ting mangler du endnu: Sælg alt, hvad du har, og del det ud til de fattige, så vil du have en skat i himlene. Og kom så og følg mig!« Da den unge mand hørte det, gik han bedrøvet bort. Han var meget rig, og hans hjerte hang ved hans rigdomme (se Luk 18:18-23; se også billedet i dette kapitel).

Den rige, unge mand var en god mand. Men da han blev sat på prøve, var han ikke villig til at ofre sine verdslige ejendele. På den anden side var Herrens disciple Peter og Andreas villige til at ofre alt for Guds riges skyld. Da Jesus sagde til dem: »Følg mig ... lod [de] straks garnene være og fulgte ham« (Matt 4:19-20).

Ligesom disciplene kan vi tilbyde vore daglige aktiviteter som et offer til Herren. Vi kan sige: »Din vilje ske.« Det gjorde Abraham. Han levede på jorden før Kristus i de dage, hvor der blev krævet slagtofre og brændofre. Som en prøve på Abrahams tro befalede Herren ham at bringe sin søn Isak som offer. Isak var Abrahams og Saras eneste søn. Befalingen om at bringe ham som offer var yderst smertefuld for Abraham.

Ikke desto mindre foretog han og Isak den lange rejse til Morija-bjerget, hvor ofringen skulle udføres. De rejste i tre dage. Forestil dig Abrahams tanker og hans hjertesorg. Hans søn skulle ofres til Herren. Da de nåede Morija-bjerget, bar Isak brændet, og Abraham tog ilden og kniven til det sted, hvor de skulle bygge alteret. Isak sagde: »Far ... Vi har ilden og brændet, men hvor er offerlammet?« Abraham svarede: »Gud vil selv udse sig et offerlam, min dreng.« Så byggede Abraham et alter og lagde brændet til rette på det. Han bandt Isak og lagde ham oven på brændet. Derpå tog han kniven for at slagte Isak. I det øjeblik stoppede en Herrens engel ham og sagde: »Abraham ... Læg ikke hånd på drengen, og gør ham ikke noget! Nu ved jeg, at du frygter Gud og end ikke vil nægte mig din eneste søn« (se 1 Mos 22:1-14.)

Abraham må have været ovenud lykkelig, da han ikke længere blev afkrævet at ofre sin søn. Men han elskede Herren så meget, at han var villig til at gøre alt, hvad Herren bad om.

- Hvilke eksempler på ofre har du lagt mærke til hos de mennesker, du kender? Hvilke eksempler på ofre har du set i dine forfædres liv? Hos Kirkens første medlemmer? Hos mennesker fra skrifterne? Hvad har du lært af disse eksempler?

Ofre hjælper os med at berede os til at leve i Guds nærhed

Kun gennem ofre kan vi blive værdige til at leve i Guds nærhed. Kun gennem ofre kan vi glæde os over evigt liv. Mange, der har levet før os, har ofret alt, hvad de havde. Vi må være villige til at gøre det samme, hvis vi vil gøre os fortjente til den rige belønning, de glæder sig over.

Vi bliver måske ikke bedt om at ofre alt. Men vi bør ligesom Abraham være villige til at ofre alt for at blive værdige til at leve i Guds nærhed.

Herrens folk har altid ofret meget og på mange forskellige måder. Nogle har for evangeliets skyld lidt trængsler og latterliggørelse. Nogle nyomvendte til Kirken er blevet afskåret fra deres familie. Livslange venner har vendt dem ryggen. Nogle medlemmer har mistet deres arbejde, og andre har mistet deres liv. Men Herren bemærker vore ofre. Han lover: »Enhver, som har forladt hjem eller brødre eller søstre eller far eller mor eller børn eller marker for mit navns skyld, får det hundredobbelt igen og arver evigt liv« (Matt 19:29).

Efterhånden som vore vidnesbyrd om evangeliet vokser, bliver vi i stand til at yde større ofre til Herren. Læg mærke til ofrene i disse sande eksempler:

Et kirkemedlem i Tyskland gemte sin tiende i årevis, indtil et medlem med præstedømmemyndighed kunne komme og tage imod den.

En besøglærer tjente i 30 år uden at forsømme en eneste opgave.

En gruppe hellige i Sydafrika rejste i tre dage med bus, hvor de stod op, for at kunne høre og se Herrens profet.

Ved en områdekonference i Mexico sov kirkemedlemmer på jorden og fastede under konferencedagene. De havde brugt alle deres penge på bare at komme til konferencen og havde ingenting til mad og logi.

En familie solgte deres bil for at skaffe de penge, de gerne ville bidrage med til tempelfonden.

En anden familie solgte deres hjem for at få penge til at tage til templet.

Mange trofaste sidste dages hellige har meget lidt at leve af, og alligevel betaler de deres tiende og offerydelser.

En bror frasagde sig sit arbejde, fordi han nægtede at arbejde om søndagen.

I en gren gav de unge frit og villigt af deres tid til at tage sig af de mindre børn, mens deres forældre hjalp med at bygge kirkebygningen.

Unge mænd og kvinder opgiver eller udsætter gode jobmuligheder, uddannelse eller sportskarriere for at tjene som missionærer.

Mange flere eksempler kunne fortælles om dem, der ofrer for Herren. Dog er en plads i vor himmelske Faders rige ethvert offer værd, som vi må foretage i form af tid, talenter, energi, penge og vores liv. Gennem ofre kan vi opnå kundskab fra Herren om, at vi er antagelige for ham (se L&P 97:8).

- Hvorfor tror du, at vores villighed til at ofre hænger sammen med vores beredthed til at leve i Guds nærhed?

Yderligere skriftsteder

- Luk 12:16-34 (hvor skatten er, vil dit hjerte være)
- Luk 9:57-62 (ofre skal være egnet til riget)
- L&P 64:23; 97:12 (i dag er en offerdag)
- L&P 98:13-15 (de, der mister deres liv for Herrens skyld, skal finde det)
- Alma 24 (Ammons folk ofrer deres liv frem for at bryde deres ed til Herren)



Arbejde og personligt ansvar

Kapitel 27

Handlefrihed er et evigt princip

- Hvilke oplevelser har du haft, der viser dig vigtigheden af arbejde?

Vor himmelske Fader og Jesus Kristus har gennem deres eksempel og lærdomme vist os, at arbejde er vigtigt i himlen og på jorden. Gud arbejdede for at skabe himlene og jorden. Han fik havene til at samle sig på ét sted og fik det tørre land til at vise sig. Han fik græsset, planterne og træerne til at vokse på landjorden. Han skabte solen, månen og stjernerne. Han skabte alt levende i havet og på landjorden. Derpå satte han Adam og Eva på jorden for at passe den og herske over alt det levende (se 1 Mos 1:1-28).

Jesus sagde: »Min fader arbejder stadig, og jeg arbejder også« (Joh 5:17). Han sagde også: »De gerninger, som han, der har sendt mig, vil have gjort, må vi gøre« (Joh 9:4).

Vi har fået befaling om at arbejde

Arbejde har været livsstilen på jorden, siden Adam og Eva forlod Edens have. Herren sagde til Adam: »I dit ansigts sved skal du spise dit brød« (1 Mos 3:19). Adam og Eva arbejdede i marken, så de kunne sørge for deres egne og deres børns behov (se Moses 5:1).

Herren sagde til Israels folk: »I seks dage må du arbejde« (2 Mos 20:9).

Til underviseren: Prøv at hjælpe hver klassedeltager eller person i familien til at deltage i løbet af lektionen. De kan hjælpe med at stille stole frem, åbne eller slutte med bøn, skrive på tavlen, læse højt fra skrifterne, besvare spørgsmål, fortælle vidnesbyrd eller sammenfatte lektionen.

I den genoprettede kirkes første dage sagde Herren til de sidste dages hellige: »Se, jeg, Herren, er ikke helt tilfreds med Zions indbyggere, for der findes lediggængere blandt dem« (L&P 68:31).

En Guds profet har sagt: »Kirkens medlemmer må igen sætte arbejdsglæden i højsædet som et ledende princip i vore medlemmers tilværelse« (Heber J. Grant, *Kirkens præsidenters lærdomme: Heber J. Grant*, 2003, s. 111).

Familieansvar

- Hvilke ansvar har fædre, mødre og børn for at opretholde et hjem? Hvad kan familien gøre for at deles om arbejdet?

Forældre arbejder sammen om at sørge for deres families fysiske, åndelige og følelsesmæssige velbefindende. De bør aldrig forvente, at nogen anden skal tage dette ansvar for dem. Apostlen Paulus skrev: »Den, som ikke sørger for sine egne, og særlig for sin egen husstand, har fornægtet troen« (1 Tim 5:8).

Ægtepar bør søge inspiration fra Herren og følge profeternes råd, når de fordeler individuelle ansvar. At skabe et hjem, hvor der dagligt undervises i evangeliets principper, og hvor kærlighed og orden findes i overflod, er lige så vigtigt som at sørge for de grundlæggende fornødenheder som mad og tøj.

Børn bør udføre deres del af arbejdet i familien. Det er nødvendigt for børn at have arbejdsopgaver, der passer til deres evner. De har brug for at blive påskønnet for deres gode indsats. En god arbejdsmoral, gode arbejdsvaner og -evner læres ved vellykkede oplevelser med arbejde i hjemmet.

Sommetider kommer mennesker ud for prøvelser i deres forsøg på at sørge for deres familie. Kronisk sygdom, tab af en ægtefælle eller omsorg for en bedsteforælder kan øge ansvarerne i et hjem. Vor himmelske Fader husker familier i disse situationer og giver dem styrke til at udføre deres pligter. Han vil altid velsigne dem, hvis de beder til ham i tro.

Vi kan glæde os over vores arbejde

- Hvordan påvirker vores indstilling vores arbejde?
-

For nogle mennesker er arbejde slid og slæb. For andre er det en spændende del af livet. En måde at glæde sig til fulde over livets goder er at lære at elske sit arbejde.

Ikke alle kan vælge deres drømmejob. Nogle af os arbejder i mange timer blot for det livsnødvendige. Det er svært at glæde sig over et sådant arbejde. Dog har de lykkeligste mennesker lært at glæde sig over deres arbejde, uanset hvad det er.

Vi kan hjælpe hinanden med vores arbejde. Den tungeste byrde bliver lettere, når den deles med andre.

Vores holdning til arbejde er meget vigtig. Den følgende beretning viser, hvordan en mand så ud over sit daglige arbejde. En rejsende kom forbi et stenbrud og så tre mænd, der arbejdede. Han spurgte hver af mændene om, hvad de lavede. Hver mands svar afslørede en forskellig indstilling til det samme arbejde. »Jeg hugger sten,« svarede den første mand. Den anden svarede: »Jeg tjener tre guldstykker om dagen.« Den tredje mand smilede og sagde: »Jeg er med til at bygge Guds hus.«

I ethvert ærligt arbejde kan vi tjene Gud. Kong Benjamin, en nefitisk profet, sagde: »Når I er i jeres medmenneskers tjeneste, er I blot i jeres Guds tjeneste« (Mosi 2:17). Selvom vores arbejde kun giver nok til vores egen og vores families fornødenheder, hjælper vi stadig nogle af Guds børn.

- Hvordan kan vi forbedre vores indstilling til arbejde?

Gud fordømmer lediggang

Herren har ikke behag i dem, som er dovne eller går ledige. Han har sagt: »Lediggængerer skal ikke have plads i kirken, medmindre han omvender sig og ændrer sin adfærd« (L&P 75:29). Han har også befalet: »Du må ikke være doven; for den, der er doven, skal ikke spise arbejderens brød, ej heller bære hans klæder« (L&P 42:42).

Lige fra den første tid i Kirken, har profeterne undervist de sidste dages hellige i at være uafhængige og selvforsynende og at undgå lediggang. Virkelige sidste dages hellige vil ikke frivilligt lægge byrden for deres egen forsørgelse over på andre. Så længe de er i

stand til det, sørger de for sig selv og deres familie med hensyn til livets fornødenheder.

Alle kirkemedlemmer bør, for så vidt de er i stand til det, påtage sig ansvaret for at sørge for slægtninge, der er ude af stand til at drage omsorg for sig selv.

- Hvordan påvirker lediggang den enkelte? En familie? Et samfund?

Arbejde, adspredelse og hvile

- Hvorfor er det vigtigt at holde balance i livet mellem arbejde, adspredelse og hvile?

Vi må hver især finde den rette balance mellem arbejde, adspredelse og hvile. Et gammelt ordsprog siger: »Det hårdeste arbejde er ikke at lave noget, fordi man aldrig kan stoppe op for at hvile.« Uden arbejde er hvile og afslapning betydningsløst.

Det er ikke alene behageligt og nødvendigt at hvile, men vi har fået befaling om at hvile på sabbatsdagen (se 2 Mos 20:10; L&P 59:9-12). Denne hviledag efter seks dages arbejde giver styrke og forfrisker os til de følgende dage. Herren lover også »jordens fylde« til dem, der overholder sabbatsdagen (se L&P 59:16-20; se også kap. 24 i denne bog).

I andre af ugens dage kan vi udover at arbejde tilbringe tid med at udvikle vore talenter og glæde os over vore fritidsinteresser, fornøjelser eller andre aktiviteter, der fornyr os.

- Hvad kan vi gøre for at holde en god balance mellem arbejde, adspredelse og hvile? Hvordan kan forældre hjælpe deres børn med at bevare denne balance?

Velsignelserne ved arbejde

- Hvilke velsignelser følger der af ærligt arbejde?

Herren åbenbarede til Adam: »I dit ansigts sved skal du spise dit brød« (1 Mos 3:19). Udover at være en timelig lov var det en lov til frelse for Adams sjæl. Der findes ingen virkelig adskillelse mellem åndeligt, mentalt og fysisk arbejde. Arbejde er afgørende for

os hver især med hensyn til vækst, udvikling af karakter og stor tilfredsstillelse, som lediggængerer aldrig oplever.

Præsident David O. McKay har sagt: »Må vi forstå, at det privilegium at arbejde er en gave, at styrken til at arbejde er en velsignelse, at kærligheden til arbejdet er succes« (*Pathways to Happiness*, 1957, s. 381).

»Menneskene er til for at kunne nyde glæde« (2 Ne 2:25). Arbejde er nøglen til fuldstændig glæde i Guds plan. Hvis vi er retskafne, vil vi vende tilbage for at leve sammen med vor himmelske Fader, og der vil være arbejde at udføre. Når vi bliver, som han er, vil vores arbejde blive som hans. Hans arbejde er at »tilvejebringe udødelighed og evigt liv for mennesket« (Moses 1:39).

Yderligere skriftsteder

- Moses 4:23-25 (Adam fortalte, at han skulle arbejde hele sit liv for sin føde)
- L&P 56:16-17 (Gud advarer de rige og fattige mod grådighed, misundelse og dovenskab)
- L&P 58:26-29 (menneskene bør være ivrigt engageret i en god sag)
- Matt 25:14-30 (lignelsen om talenterne)
- Ef 4:28 (stjæl ikke mere, arbejd hellere)
- 1 Thess 4:11-12 (arbejd med dine egne hænder)
- 2 Ne 5:17 (Nefi lærte sit folk at arbejde og være flittige)



Tjeneste

Kapitel 28

Sådan kan vi tjene

- Tænk på, hvordan mennesker har tjent dig og din familie.

Jesus sagde: »Jeg er iblandt jer som den, der tjener« (Luk 22:27). Som Jesu sande tilhængere må vi også tjene andre.

Tjeneste hjælper andre, som har brug for hjælp. Kristuslignende tjeneste kommer af ægte kærlighed til Frelseren og af kærlighed og omsorg for de mennesker, som han giver os mulighed for og vejledning til at hjælpe. Kærlighed er mere end en følelse. Når vi elsker andre, ønsker vi at hjælpe dem.

Vi må alle være villige til at tjene, uanset indkomst, alder eller social status. Nogle mennesker tror, at kun de fattige og lavtstående bør tjene. Andre mennesker mener, at tjeneste kun bør ydes af de rige. Men Jesus lærte os noget andet. Da moderen til to af Jesu disciple bad ham om at ære hendes sønner i hans rige, svarede han: »Den, der vil være stor blandt jer, skal være jeres tjener, og den, der vil være den første blandt jer, skal være jeres træl« (Matt 20:26-27).

Der er mange måder at tjene på. Vi kan hjælpe andre økonomisk, socialt, fysisk og åndeligt. Fx kan vi dele mad eller andet med dem, der har brug for det. Vi kan hjælpe de trængende ved at give et gavmildt fasteoffer. Vi kan være en ven for en nyankommen. Vi kan anlægge en have for en ældre person eller tage os af en, der er syg. Vi kan undervise en eller anden i evangeliet, som har brug for sandheden eller trøste en person, der er ked af det.

Vi kan udføre små og store tjenestegerninger. Vi bør aldrig undlade at hjælpe nogen, fordi vi ikke kan udføre store ting. En enke fortalte om to børn, som kom til hendes dør, kort efter hun var flyttet til en ny by. Børnene gav hende en frokostkurv og en seddel, hvorpå der stod: »Hvis du har brug for nogen til at løbe ærinder,

så ring til os.« Enken blev glad over den lille venlighed og glemte den aldrig.

Men sommetider må vi virkelig ofre noget for at tjene andre. Frelseren gav sit liv for at tjene os.

- Tænk på mennesker i din familie eller dit nærområde, som er økonomisk, socialt, fysisk eller åndeligt trængende. Overvej hvilke ting, du kan gøre for at tjene dem.

Derfor ønsker Frelseren, at vi skal tjene andre

- Hvorfor ønsker Herren, at vi skal tjene andre?

Gennem mænds, kvinders, drenges og pigers tjeneste udføres Guds værk. Præsident Spencer W. Kimball forklarede: »Gud lægger virkelig mærke til os, og han våger over os. Men almindeligvis er det gennem et andet menneske, han opfylder vore behov« (*Kirkens præsidenters lærdomme: Spencer W. Kimball*, 2006, s. 85).

Gennem hele vores liv er vi alle afhængige af andres hjælp. Da vi var små børn, gav vore forældre os mad, tøj og omsorg. Uden den omsorg ville vi ikke overleve. Da vi voksede op, lærte vi færdigheder og holdninger af andre mennesker. Mange af os har haft brug for pleje under sygdom eller penge i en økonomisk krisesituation. Nogle af os beder Gud om at velsigne mennesker, der lider, og gør så ikke noget for dem. Vi må huske, at Gud arbejder gennem os.

Når vi hjælper hinanden, tjener vi Gud. Kong Benjamin, en stor konge på Mormons Bogs tid, lærte sit folk dette princip ved den måde, han levede på. Han tjente dem hele sit liv og tjente selv til livets ophold frem for at blive understøttet af folket. I en inspireret prædiken forklarede han, hvorfor han elskede at tjene, da han sagde:

»Når I er i jeres medmenneskers tjeneste, er I blot i jeres Guds tjeneste ...

og hvis jeg, som I kalder jeres konge, arbejder for at tjene jer, burde I da ikke arbejde for at tjene hinanden?« (Mosi 2:17-18).

- Hvad kan vi gøre for at være beredt til at opfylde andres behov?
-

Vi får velsignelser gennem tjeneste

- Hvilke velsignelser får vi ved at tjene andre?

Når vi tjener andre, opnår vi betydningsfulde velsignelser. Ved tjeneste øger vi vores evne til at elske. Vi bliver mindre selviske. Når vi tænker på andres problemer, forekommer vore egne mindre alvorlige. Vi må tjene andre for at opnå evigt liv. Gud har sagt, at de, der bor med ham, må elske og tjene hans børn (se Matt 25:34-40).

Når vi lægger mærke til mennesker, der tjener uselvsk, kan vi se, at de får mere, end de giver. En sådan person var en sidste dages hellig ved navn Paul, som mistede førligheden i begge ben i en ulykke. Nogle mænd var måske blevet bitre og nytteløse, men Paul valgte i stedet at tænke på andre. Han lærte et fag og tjente nok til at købe et hus. Der husede han og hans hustru mange hjemløse, uønskede børn. Nogle var alvorligt handicappede. Indtil sin død 20 år senere tjente han disse børn samt andre. Til gengæld var han meget afholdt, og hans tanker blev afledt fra hans handicappede ben. Han kom tæt på Herren.

Præsident Spencer W. Kimball har sagt: »Vi bliver mere selvstændige, når vi tjener andre – det bliver faktisk nemmere at finde os selv, fordi der er så meget mere at finde!« (*Kirkens præsidenters lærdomme: Spencer W. Kimball*, 2006, s. 85-86).

Muligheder for at tjene

Nogle af os tjener kun dem, vi kan lide at være i nærheden af og undgår alle andre. Men Jesus befalede os at elske og tjene alle. Der er mange muligheder for at tjene (se Mosi 4:15-19).

Vi kan tjene dem i vores familie. Ægtemænd og hustruer bør være opmærksomme på hinandens behov. Forældre bør tjene deres børn ved ikke kun at give dem mad og tøj, men også ved at undervise dem og lege og arbejde sammen med dem. Børn kan tjene ved at hjælpe til med huslige pligter og hjælpe deres brødre og søstre.

Ægtemænd og hustruer tjener og hjælper hinanden. De kan hjælpe hinanden med at sørge for børnene, og de kan støtte hinanden i

deres individuelle interesser og sysler. En mor og en far må ofre for at sende en søn eller datter på mission. En større dreng kan trøste en lillesøster, som er mørkeræd eller hjælpe hende med at lære at læse. Vore profeter har fortalt os, at familien er den mest betydningsfulde enhed i samfundet. Vi må tjene vores familie godt (se Mosi 4:14-15).

Vi har mange muligheder for at tjene vore naboer, venner og endda fremmede. Hvis en nabo har vanskeligheder med at høste før en storm, kan vi hjælpe. Hvis en mor er syg, kan vi passe hendes børn eller hjælpe med husarbejdet. Hvis en ung mand falder fra Kirken, kan vi lede ham tilbage. Hvis et barn bliver drillet, kan vi være dets ven og overtale andre til at være venlige. Vi behøver ikke at kende de mennesker, vi tjener. Vi bør altid se efter muligheder for at tjene så mange af vor himmelske Faders børn, som vi kan.

Hvis vi har særlige talenter, bør vi anvende dem til at tjene andre. Gud velsigner os med talenter og evner for at bidrage til at forbedre andres tilværelse.

Vi har muligheder for at tjene i Kirken. Et formål med Kirkens organisation er at give os muligheder for at hjælpe hinanden. Kirkemedlemmer tjener ved at missionere, tage imod lederstillinger, besøge andre kirkemedlemmer, undervise i klasser og udføre andet kirkearbejde. I Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige er der ingen aflønnet præstestand, så de menige medlemmer må udføre alle Kirkens aktiviteter.

- Hvordan kan vi give vores familie tid nok, når vi også har mange muligheder for at yde tjeneste i Kirken og samfundet?

Jesus Kristus er det fuldkomne eksempel på tjeneste

- Hvilke yndlingsberetninger fra skriften har du, hvori Frelseren viser eksempel på tjeneste?

Til underviseren: Når vi bærer vores vidnesbyrd om Jesus Kristus, påkalder vi Helligåndens indflydelse. Når du forbereder dig på at undervise, kan du hyppigt se efter måder, hvorpå du kan vidne om Frelseren og bede dem, du underviser, om at gøre det samme.

Frelseren gav os det største eksempel på tjeneste. Han forklarede, at han ikke var kommet til jorden for at blive betjent men for at tjene og give sit liv for os (se Matt 20:28).

Jesus Kristus elsker os alle mere, end vi kan fatte. Da han var på jorden, betjente han de fattige, de uvidende, synderne samt de foragtede. Han underviste alle, der ville lytte, i evangeliet, bespiste mængder af sultne mennesker, der kom for at høre ham, helbredte de syge og oprejste de døde.

Han er skaberen af jorden og vor Frelser, og alligevel udførte han mange ydmyge tjenestegerninger. Lige før sin korsfæstelse mødtes han med sine disciple. Efter at have undervist dem tog han et fad vand og et klæde og vaskede deres fødder (se Joh 13:4-10; se også billedet i dette kapitel). Dengang var det at vaske en gæsts fødder et tegn på ære og blev normalt udført af en tjener. Jesus gjorde det som et eksempel på kærlighed og tjeneste. Når vi villigt tjener andre i kærlighedens ånd, bliver vi mere som Kristus.

- Hvad kan vi lære af Frelserens eksempel på tjeneste?

Yderligere skriftsteder

- Mosi 2 (Kong Benjamins tale om tjeneste)
- L&P 81:5 (bistå, opløft, styrk)
- Kol 3:23-24 (tjen andre, som du ville tjene Herren)
- Alma 17-18 (Ammon tjente kongen)
- Gal 5:13 (tjen hinanden i kærlighed)



Herrens sundhedslov

Kapitel 29

Vores legeme er Guds tempel

En af de store velsignelser, vi fik, da vi kom ned på jorden, var et fysisk legeme. Vi har brug for et fysisk legeme for at blive ligesom vor himmelske Fader. Vores legeme er så vigtigt, at Herren kalder det for Guds tempel (se 1 Kor 3:16-17; 6:19-20). Vores legeme er helligt.

Eftersom vores legeme er vigtigt, ønsker vor Fader i himlen, at vi passer godt på det. Han ved, at vi kan være lykkeligere og bedre mennesker, hvis vi er sunde og raske. Helligånden kan være med os, hvis vores legeme og sind er rent. Vor Fader ved, at vi står over for fristelser om at behandle vores legeme uklogt eller at indtage skadelige ting. Af denne grund fortalte han os, hvilke ting, der var gode for vores helbred, og hvilke der var dårlige. Meget af den information, som Gud har givet os om et godt helbred, findes i Lære og Pagter 89. Den åbenbaring kaldes visdomsordet.

Vi må adlyde visdomsordet for at være værdige til at indtræde i templet. Hvis vi ikke adlyder visdomsordet, trækker Herrens Ånd sig tilbage fra os. Hvis vi besmitter »Guds tempel«, som er vores legeme, skader vi os selv fysisk og åndeligt.

Vi bliver befalet ikke at indtage visse ting

- Hvad har Herren befalet os ikke at indtage?

Herren befaler os ikke at indtage vin og stærke drikke, hvilket betyder drikke, der indeholder alkohol. Det Første Præsidentskab har lært os, at stærke drikke ofte medfører grusomhed, fattigdom og plage i hjemmet. Det er ofte årsag til uærlighed, tab af kyskhed og manglende god dømmekraft. Det er en forbandelse for alle, der drikker det (se »Message of the First Presidency«, *Improvement Era*,

nov. 1942, s. 686). Gravide kvinder, der drikker, kan forårsage fysiske og mentale skader på deres barn. Mange bilulykker hvert år skyldes mennesker, der drikker alkohol.

Herren har også fortalt os, at »tobak ... ikke [er] for legemet« (L&P 89:8). Det er skadeligt for vores legeme og ånd. Vi bør ikke ryge cigaretter eller cigarer eller bruge skrå. Videnskaben har vist, at tobak er årsag til mange sygdomme og kan skade ufødte børn.

Herren advarer os også mod indtagelse af »hede drikke« (L&P 89:9). Kirkeledere har sagt, at det betyder kaffe og te, som indeholder skadelige stoffer. Vi bør undgå alle drikke, der indeholder skadelige stoffer.

Vi bør ikke bruge narkotika, bortset fra når det ordineres som medicin. Noget narkotika er oven i købet mere skadeligt end alkohol og tobak. De, der misbruger narkotika, har brug for at søge hjælp, bede om styrke og søge råd hos deres biskop, så de kan omvende sig helt og blive rene.

Vi bør undgå alt det, vi ved, der er skadeligt for vores legeme. Vi bør ikke bruge nogen som helst substanser, der er vanedannende. Vi bør også undgå at overspise. Visdomsordet fortæller os ikke om alt det, vi skal undgå eller indtage, men det giver os nogle retningslinjer. Det er en værdifuld timelig lov. Det er også en storslået åndelig lov. Ved at efterleve visdomsordet bliver vi åndeligt stærkere. Vi renser vores legeme, så Herrens Ånd kan bo i os.

- Hvilke ting, som ikke er nævnt specifikt i visdomsordet, bør vi undgå?

Vi undervises om, at visse ting er godt for vores legeme

- Hvilke ting siger Herren, ifølge visdomsordet, er gode for os?

Frugt, grøntsager og sunde urter er godt for os. Vi bør bruge dem med visdom og taksigelse.

Til underviseren: At lave lister kan vække interesse og kan fange deltagerens opmærksomhed. Når klassedeltagere eller familien drøfter substanser, som Herren har befalet os ikke at indtage, kan du evt. bede nogen om at skrive deres svar på tavlen eller på et stort stykke papir. Du kan gøre det samme, når du drøfter ting, der er sunde for vores legeme.

Fugles og dyrs kød er også stillet til rådighed som føde til os. Men vi bør spise kød sparsomt (se L&P 49:18; 89:12). Fisk er også godt for os at spise.

Korn er godt for os. Især hvede er godt for os.

- Hvordan har brugen af disse ting velsignet dig?

Arbejde, hvile og motion er vigtigt

- Hvad har arbejde, hvile og motion at gøre med Herrens sundhedslov?

Udover Lære og Pagter 89 fortæller andre skrifter os om, hvordan vi kan holde os sunde. De siger: »Hold op med at være uvirk-somme; hold op med at være urene ... hold op med at sove læn-gere end det er nødvendigt; gå tidligt i seng, så I ikke er trætte; stå tidligt op, så jeres legeme og jeres sind må være friske« (L&P 88:124). Vi får også dette at vide: »I seks dage må du arbejde og gøre alt, hvad du skal« (2 Mos 20:9). Herren råder os til ikke at arbejde mere, end vi har styrke til (se L&P 10:4).

En sidste dages profet har fortalt os, at vi bør holde vores legeme sundt. Han gav følgende råd: »Rigtig ernæring, regelmæssig motion og passende med søvn er nødvendigt for at bevare legemet stærkt, ligesom vedvarende studium af skriften og bøn styrker sindet og ånden« (Thomas S. Monson, *Stjernen*, jan. 1991, s. 44).

Løfter om velsignelser ved at efterleve Herrens sundhedslov

- Hvilke velsignelser får vi, når vi adlyder visdomsordet?

Vor himmelske Fader har givet os sundhedslove for at lære os, hvordan vi skal sørge for vores legeme. Skrifterne fortæller os om Guds love: »Jeg gav ... ingen timelige befalinger, for mine befa-linger er åndelige« (L&P 29:35). Det vil sige, at hans befalinger angående vores fysiske tilstand er af hensyn til vores åndelige velbefindende.

Når vi holder Herrens sundhedslov og adlyder hans andre befa-linger, lover han at velsigne os fysisk og åndeligt.

Fysisk er vi blevet lovet et godt helbred. Som følge af dette gode helbred »skal [vi] løbe og ikke blive trætte, og skal gå og ikke blive matte« (L&P 89:20). Det er en stor velsignelse, men de åndelige velsignelser, som han har lovet os, er endnu større end de fysiske.

Herren lover os, at vi »skal finde visdom og store skatte af kundskab, endog skjulte skatte« (L&P 89:19). Vi bliver undervist i vigtige sandheder af Helligånden gennem åbenbaring. Præsident Boyd K. Packer har sagt: »Vores fysiske legeme er vores ånds redskab. I den storslåede åbenbaring, visdomsordet, får vi at vide, hvordan vi skal holde vores legeme fri for urenheder, som kan sløve, endda ødelægge de fine fysiske sanser, som har med åndelig kommunikation at gøre. Visdomsordet er en nøgle til personlig åbenbaring« (se *Stjernen*, jan. 1990, s. 13).

Herren lover også, at dødens engel skal gå forbi os. Præsident Heber J. Grant har sagt: »Hvis I og jeg ønsker at blive velsignet med et godt liv, godt helbred og kræfter fysisk såvel som åndeligt, og hvis vi ønsker, at dødens engel skal gå os forbi, som han gjorde på Israels børns tid, skal vi holde visdomsordet. Da er Gud forpligtet, og da vil vi få velsignelser« (*Kirkens præsidenters lærdomme: Heber J. Grant*, 2003, s. 187-188).

- Hvordan kan vi hjælpe børn og unge til at forstå den evige betydning af visdomsordet?
- Hvad kan vi gøre for at hjælpe familie eller venner, som har vanskeligt ved at adlyde visdomsordet?

Yderligere skriftsteder

- Dom 13:13-14; Ordsp 20:1; Es 5:11-12; Dan 1 (undgå stærke drikke)
- L&P 59:16-20 (jordens goder til menneskets nytte)
- Ordsp 23:20-21 (advarsel mod fuldskab, fråseri og dovenskab)
- L&P 136:24 (hør op med fuldskab)

Næstekærlighed

Kapitel 30

Hvad er næstekærlighed?

- Hvordan vil du definere næstekærlighed?

Frelserens liv afspejler hans rene kærlighed til alle mennesker. Han gav endda sit liv for os. Næstekærlighed er den rene kærlighed, som vor Frelser Jesus Kristus har. Han har befalet os at elske hinanden, sådan som han elsker os. Skriften fortæller os, at næstekærlighed kommer af et rent hjerte (se 1 Tim 1:5). Vi har den rene kærlighed, når vi af hjertet viser ægte omsorg og medfølelse for alle vore brødre og søstre.

Næstekærlighed er den største dyd af alle

Profeten Mormon siger: »Hold derfor fast ved næstekærligheden, som er det største af alt, for alt skal høre op – men næstekærligheden er Kristi rene kærlighed, og den varer ved for evigt« (Moro 7:46-47; se også 1 Kor 13; 2 Ne 26:30; Moro 7:44-45, 48).

Frelserens eget liv var et eksempel til efterfølgelse. Han var Guds Søn. Han besad en fuldkommen kærlighed, og han viste os, hvordan vi skal elske. Gennem sit eksempel viste han os, at vore medmenneskers åndelige og fysiske behov er lige så vigtige som vore egne. Før han gav sit liv for os, sagde han:

»Dette er mit bud, at I skal elske hinanden, ligesom jeg har elsket jer.

Større kærlighed har ingen end den at sætte sit liv til for sine venner« (Joh 15:12-13).

Moroni talte til Herren, da han sagde:

»[Jeg] husker ... at du har sagt, at du har elsket verden så meget, at du har nedlagt dit liv for verden ...



«Og se, jeg ved, at denne kærlighed, som du har næret til menneskenes børn, er næstekærlighed; derfor, medmindre menneskene nærer næstekærlighed kan de ikke arve det sted, som du har beredt i din Faders boliger» (Eter 12:33-34).

Måske er det ikke nødvendigt, at vi giver vores liv ligesom Frelseren. Men vi kan have næstekærlighed, hvis vi gør ham til centrum for vores liv og følger hans eksempel og lærdomme. Ligesom Frelseren kan vi også velsigne vore brødre og søstre her på jorden.

- Hvorfor er næstekærlighed den største dyd af alle?

Næstekærlighed indebærer at give til de syge, plagede og fattige

Frelseren gav os mange lærdomme i form af historier eller lignelser. Lignelsen om den barmhjertige samaritaner lærer os, at vi bør give til dem i nød, uden hensyntagen til om de er vore venner eller ej (se Luk 10:30-37; se også James E. Talmage, *Jesus Kristus*, s. 453-455). I lignelsen sagde Frelseren, at manden rejste til en anden by. På vejen blev han angrebet af røvere. De stjal hans tøj og penge og slog ham og efterlod ham halvdød. En præst kom forbi, så ham og gik videre. Så gik en tempeltjener hen og kiggede på ham og gik videre. Men en samaritaner, som blev foragtet af jøderne, kom forbi, og da han så manden, fik han medfølelse med ham (se billedet i dette kapitel). Den barmhjertige samaritaner knælede ved hans side, forbandt hans sår og tog ham op på et æsel og hen til en kro. Han betalte kroværten for at tage sig af manden, indtil han var kommet sig.

Jesus lærte, at vi bør give mad til de sultne, husly til dem, der intet har samt tøj til de fattige. Når vi besøger de syge og dem i fængsel, er det, som om vi gjorde dette i hans sted. Han lover, at når vi gør det, arver vi hans rige (se Matt 25:34-46).

Vi bør ikke prøve at beslutte, om nogen virkelig fortjener vores hjælp eller ej (se Mosi 4:16-24). Hvis vi har sørget for vores families behov først, så bør vi hjælpe alle, der har brug for hjælp. På den måde bliver vi ligesom vor Fader i himlen, som lader regnen falde på de retfærdige såvel som de uretfærdige (se Matt 5:44-45).

Præsident Thomas S. Monson mindede os om, at der findes dem, der har brug for andet end materielle goder:

»Lad os stille os selv disse spørgsmål: »Har jeg gjort noget godt for en sjæl i dag? Har jeg lindret en fattigs kår?« (*Salmer og sange*, nr. 143). Hvilken opskrift på lykke! Hvilken opskrift på tilfredshed og indre fred – at opleve inspireret taknemlighed hos et andet menneske.

Vore muligheder for at give af os selv er i sandhed ubegrænsede, men de er også flygtige. Der er hjerter, man kan glæde. Der er venlige ord, man kan sige. Der er gaver, man kan give. Der er gerninger, man kan gøre. Der er sjæle, man kan frelse« (*Liahona*, jan. 2002, s. 69).

- Hvordan vil du ud fra lignelsen om den barmhjertige samaritaner beskrive dem, der gik forbi den sårede mand? Hvordan vil du beskrive samaritaneren? Hvordan kan vi selv anvende denne lignelse?

Næstekærlighed kommer fra hjertet

- Hvordan kan vi elske mennesker på trods af deres synder og fejl?

Selv når vi giver til dem, der har behov, har vi ikke næstekærlighed, medmindre vi har medfølelse for dem (se 1 Joh 3:16-17). Apostlen Paulus lærte, at når vi har næstekærlighed, er vi fyldt med gode følelser for alle mennesker. Vi er tålmodige og venlige. Vi er ikke pralende eller stolte, selviske eller uforskammede. Når vi har næstekærlighed, hverken husker vi eller glæder os over det onde, andre har gjort. Ej heller gør vi gode ting, bare fordi det er til vores egen fordel. I stedet deler vi glæden med dem, der lever ifølge sandheden. Når vi har næstekærlighed, er vi loyale, vi tror det bedste om andre, og vi er venlige mod dem. Skrifterne lærer os, at »kærligheden hører aldrig op« (se 1 Kor 13:4-8).

Frelsen var vores eksempel på, hvordan man skal føle over for og behandle andre. Han foragtede ugudelighed, men han elskede syndere på trods af deres synder. Han havde medfølelse for børn, ældre, fattige og trængende. Han havde så stor kærlighed, at han kunne bede vor himmelske Fader om at tilgive de soldater, som

drev nagler ind i hans hænder og fødder (se Luk 23:34). Han lærte os, at hvis vi ikke tilgiver andre, vil vor Fader i himlen ikke tilgive os (se Matt 18:33-35). Han sagde: »Jeg siger jer: »Elsk jeres fjender og bed for dem, der forfølger jer. Hvis I kun elsker dem, der elsker jer, hvad løn kan I så vente?« (Matt 5:44, 46). Vi må lære at føle over for andre, ligesom Jesus gjorde.

Udvikling af dyden næstekærlighed

- Hvordan kan vi blive mere næstekærlige?

En måde at blive næstekærlig på er ved at studere Jesu Kristi liv og holde hans befalinger. Vi kan studere det, han gjorde i visse situationer og gøre det samme, når vi er i lignende situationer.

For det andet kan vi, når vi har ukærlige følelser, bede om at få større næstekærlighed. Mormon opfordrer os således: »Derfor, mine elskede brødre, bed til Faderen med hjertets hele styrke om, at I må blive fyldt af denne kærlighed, som han har skænket alle, som er hans Søns, Jesu Kristi, sande tilhængere« (Moro 7:48).

For det tredje kan vi lære at elske os selv, hvilket vil sige, at vi forstår vores sande værd som børn af vor himmelske Fader. Frelseren lærte os, at vi må elske andre *som vi elsker os selv* (se Matt 22:39). For at elske os selv må vi respektere og stole på os selv. Det betyder, at vi må være lydige mod evangeliets principper. Vi må omvende os fra enhver forseelse. Vi må tilgive os selv, når vi har omvendt os. Vi kommer til at elske os selv mere, når vi kan føle den dybe, trøstende forsikring om, at Frelseren virkelig elsker os.

For det fjerde kan vi lade være med at tænke, at vi er bedre end andre mennesker. Vi kan have tålmodighed med deres fejl. Joseph Smith sagde: »Jo nærmere vi kommer vor himmelske Fader, desto

Til underviseren: Under overskriften »Udvikling af dyden næstekærlighed« anviser hvert af de fire første afsnit én måde, hvorpå vi kan blive mere næstekærlige. Hvis forholdene muliggør en lille gruppediskussion, kan du overveje at opdele klassedeltagerne eller familien i grupper på fire. Giv et af de fire afsnit til hver person i hver gruppe. Bed deltagerne om enkeltvis at studere deres tildelte afsnit. Bed dem om at tænke på eksempler fra enten mennesker, de kender, eller mennesker fra skriften, som repræsenterer den måde at være næstekærlig på. Bed dem dernæst om at fortælle hinanden om deres eksempler i deres gruppe.

mere er vi tilbøjelige til at se med medfølelse og kærlighed på sjæle, der er ved at gå deres undergang i møde, og vi vil føle, at vi ville ønske, at vi kunne bære dem på vore skuldre og kaste deres synder ud bag vores ryg* (*Kirkens præsidenters lærdomme: Joseph Smith*, 2007, s. 424-425).

I Mormons Bog læser vi om Enosh, en ung mand, som ønskede at vide, at hans synder var blevet tilgivet. Han beretter:

»Og min sjæl hungrede, og jeg knælede ned for min skaber og anråbte ham i indtrængende bøn og påkaldelse for min egen sjæl; og hele dagen lang anråbte jeg ham; ja, og da natten kom, oplod jeg stadig min røst, så den nåede himlene.

Og der kom en røst til mig, som sagde: Enosh, dine synder er dig tilgivet, og du skal blive velsignet* (En 1:4-5).

Herren forklarede Enosh, at han havde fået tilgivelse for sine synder på grund af sin tro på Jesus Kristus. Da Enosh hørte de ord, var han ikke længere bekymret for sig selv. Han vidste, at Herren elskede ham og ville velsigne ham. Han begyndte i stedet at føle bekymring for sine venners og slægtninges, nefitternes velfærd. Han udgød hele sin sjæl til Gud for dem. Herren svarede og sagde, at de ville blive velsignet i overensstemmelse med, hvor trofaste de ville være til at holde de befalinger, de allerede havde fået. Enosh' kærlighed blev endnu større efter disse ord, og han bad med mange lange anstrengelser for lamanitterne, som var nefitternes fjender. Herren efterkom hans ønsker, og han tilbragte resten af sit liv med at prøve at frelse nefitternes og lamanitternes sjæle (se En 1:6-26).

Enosh var så taknemlig for Herrens kærlighed og tilgivelse, at han villigt tilbragte resten af sit liv med at hjælpe andre med at få denne samme gave. Enosh var blevet virkelig næstekærlig. Vi kan gøre det samme. Faktisk må vi gøre det for at arve den plads, der er blevet beredt til os i vor Faders rige.

Yderligere skriftsteder

- Kol 3:12-14 (kærligheden er fuldkommenhedens bånd)
- Alma 34:28-29 (vore bønner er forgæves, hvis vi ikke handler næstekærligt)
- 1 Kor 12:29-13:3 (definition på kærlighed)
- L&P 121:45-46 (lad os være fyldt af næstekærlighed til alle mennesker)



Ærlighed

Kapitel 31

Ærlighed er et frelsens princip

- Hvordan ville samfundet være, hvis alle var fuldstændigt ærlige?

I den 13. trosartikel står der: »Vi tror, at vi skal være ærlige.« Mormons Bog fortæller os om en gruppe mennesker, der var »kendetegnet ved deres hengivenhed over for Gud og også over for mennesker; for de var fuldkommen ærlige og retsindige i alt; og de var standhaftige i troen på Kristus, ja, indtil enden« (Alma 27:27). På grund af deres ærlighed var disse mennesker kendt af deres medmennesker og af Gud. Det er vigtigt at lære, hvad ærlighed er, hvordan vi bliver fristet til at være uærlige, og hvordan vi kan overvinde denne fristelse.

Fuldstændig ærlighed er nødvendig for vores frelse. Præsident Brigham Young har sagt: »Hvis vi accepterer frelsen på de betingelser, som vi har fået den åbenbaret, må og skal vi være ærlige i enhver tanke, i vores overvejelser, i vores meditation, i vores private omgangskreds, i vores gøremål, i vores udtalelser og i enhver af vores livs gerninger« (*Kirkens præsidenters lærdomme: Brigham Young*, 1997, s. 293).

Gud er ærlig og retfærdig i alt (se Alma 7:20). Vi må også være ærlige i alt for at blive ligesom ham. Jereds broder bevidnede: »Ja, Herre, jeg ved, at du ... er en sanddru Gud og kan ikke lyve« (Eter 3:12). I modsætning hertil er djævelen en løgner. Ja, han er løgnens fader (se 2 Ne 9:9). »De, der vælger at snyde, lyve, bedrage og fordreje, bliver hans slaver« (Mark E. Petersen, *Ensign*, dec. 1971, s. 73).

Ærlige mennesker elsker sandhed og retfærdighed. De er ærlige i ord og handling. De lyver, stjæler eller snyder ikke.

At lyve er uærligt

At lyve er bevidst at bedrage andre. At bære falsk vidnesbyrd er én form for uærlighed. Herren gav denne befaling til Israels børn: »Du må ikke vidne falsk mod din næste« (2 Mos 20:16). Jesus underviste også i dette, da han var på jorden (se Matt 19:18). Der er mange andre former for løgn. Når vi taler usandt, er vi skyldige i at lyve. Vi kan også bevidst bedrage andre med en bevægelse eller et blik, med tavshed eller ved kun at fortælle en del af sandheden. Når som helst vi på nogen måde lader folk tro noget, der ikke er sandt, er vi ikke ærlige.

Herren har ikke behag i sådan uærlighed, og vi kommer til at stå til regnskab for vore løgne. Satan vil have os til at tro, at det er i orden at lyve. Han siger: »Ja, lyv lidt ... det er der intet galt i« (2 Ne 28:8). Satan opmuntrer os til at retfærdiggøre vore løgne over for os selv. Ærlige mennesker genkender Satans fristelser og vil tale hele sandheden, selv om det tilsyneladende er til ulempe for dem.

At stjæle er uærligt

Jesus sagde: »Du må ikke stjæle« (Matt 19:18). At stjæle er at tage noget, som ikke tilhører os. Når vi tager noget, der tilhører en anden person eller en forretning eller samfundet uden tilladelse, stjæler vi. At tage varer eller ting fra en arbejdsgiver er at stjæle. At kopiere musik, film, billeder eller tekst uden tilladelse fra indehaverne af rettighederne er at være uærlig og er en form for tyveri. At tage imod flere penge eller varer, end man burde, er uærligt. At tage mere end vores del af noget som helst er at stjæle.

At snyde er uærligt

Vi snyder, når vi giver mindre end vi skylder, eller når vi får noget, vi ikke fortjener. Nogle ansatte snyder deres arbejdsgivere ved ikke at yde arbejde den fulde tid, og alligevel tager de imod

Til underviseren: Dette kapitel indeholder tre afsnit, der beskriver former for uærlighed: at lyve, stjæle og snyde. Du kan eventuelt overveje at opdele klassen eller familien i tre grupper. Tildel hver gruppe et af disse tre afsnit. Bed personerne i hver gruppe om stille at læse deres tildelte afsnit og overveje den form for uærlighed, der er beskrevet i det afsnit. Drøft derpå afsnittene som klasse eller familie. Spørg om, hvordan vi kan være ærlige i hver af de beskrevne situationer.

fuld betaling. Nogle arbejdsgivere er ikke rimelige over for deres ansatte, fordi de betaler dem mindre, end de bør. Satan siger: »Drag fordel af en anden på grund af hans ord, grav en grav for din næste« (2 Ne 28:8). At drage uretmæssig fordel er en form for uærlighed. At yde ringe service eller dårlige varer er at snyde.

Vi må ikke undskylde for vores uærlighed

- Hvad sker der for os åndeligt, når vi undskylder vores uærlighed?

Mennesker anvender mange undskyldninger for at være uærlige. Mennesker lyver for at beskytte sig selv og for at andre skal tænke godt om dem. Nogle undskylder sig for at stjæle og mener, at de fortjener det, de tog, og har til hensigt at returnere det, eller at de har mere brug for det end ejeren. Nogle snyder for at få bedre karakterer i skolen, eller fordi »alle andre gør det« eller for at hævne sig.

Disse undskyldninger og mange flere bliver brugt som årsager til uærlighed. For Herren er der ikke nogen acceptable årsager. Når vi kommer med undskyldninger, snyder vi os selv, og Guds Ånd ophører med at være hos os. Vi bliver mere og mere uretskafne.

Vi kan være fuldkommen ærlige

- Hvad vil det sige at være fuldkommen ærlig?

For at blive fuldkommen ærlige må vi se omhyggeligt på os selv. Hvis der er nogle områder, hvor vi er bare den mindste smule uærlige, bør vi omvende os straks.

Når vi er fuldstændig ærlige, kan vi ikke være fordærvede. Vi er trofaste mod enhver tillid, pligt, aftale eller pagt, selv om det koster os penge, venner eller vores liv. Så kan vi se Herren, os selv og andre i øjnene uden skam. Præsident Joseph F. Smith gav dette råd: »Lad hvert menneske leve således, at hans karakter vil kunne tåle nøje eftersyn og således, at det kan ses som i en åben bog, at han ikke har noget at skjule eller skamme sig over« (*Evangeliske lærdomme*, 1980, s. 212).

- Hvordan påvirker vores ærlighed eller uærlighed vore følelser for os selv?

Yderligere skriftsteder

- L&P 50:17 (tal kun ved sandhedens ånd)
- L&P 76:103-106 (løgneres skæbne)
- L&P 42:27 (befaling om ikke at tale ondt om vores næste)
- 2 Mos 20:15-}16 (befalinger om ikke at stjæle og ikke vidne falsk)
- L&P 42:20, 84-85; 59:6 (forbudt at stjæle)
- L&P 3:2 (Gud er ærlig)
- L&P 10:25-28 (Satan bedrager)

Tiende og offerydelser

Kapitel 32

Betal tiende og offerydelser

- Hvordan viser vores villighed til at betale tiende og offerydelser taknemlighed mod vor himmelske Fader for alle hans velsignelser til os?

Vi har fået befalinger for på enhver måde at berede os til at leve i vor himmelske Faders nærhed. Han har givet os en måde, hvorpå vi kan takke ham for vore velsignelser. At betale tiende og offerydelser villigt er én måde at takke ham på. Når vi betaler disse offerydelser, viser vi ham, at vi elsker ham og vil adlyde hans råd.

- Hvordan hjælper betaling af tiende og offerydelser os til at takke vor himmelske Fader?

At adlyde tiendeloven

- Hvad er en ærlig tiende?

I fordums tid adlød Abraham og Jakob befalingen om at betale tiende med en tiendedel af deres vækst (se Hebr 7:1-10; 1 Mos 14:19-20; 28:20-22).

I nyere tid bad profeten Joseph Smith: »O Herre! Vis din tjener, hvor meget du kræver af dit folks ejendom i tiende« (L&P 119, indledning til afsnittet). Herren svarede: »Dette skal være begyndelsen til mit folks tiendebetaling. Og derefter skal de, som på denne måde er blevet afkrævet tiende, betale en tiendedel af hele deres indkomst årligt, og dette skal være en stående lov for dem for evigt« (L&P 119:3-4). Det Første Præsidentskab har forklaret, at »en tiendedel af hele deres

Til underviseren: Anvend spørgsmål ved begyndelsen af et afsnit for at indlede en samtale og henvis klassedeltagerne eller familien til teksten for at finde yderligere oplysninger. Anvend spørgsmål ved slutningen af et afsnit for at hjælpe klassedeltagere eller familien til at tænke over og drøfte betydningen af det, de har læst, og anvende det i deres liv.



indkomst årligt« henviser til vore indtægter (se brev fra Det Første Præsidentskab, 19. mar. 1970).

Når vi betaler tiende, viser vi vores trofasthed mod Herren. Vi lærer også vore børn værdien af denne lov. De vil ønske at følge vores eksempel og betale tiende af et hvilket som helst beløb, de får.

- Hvordan er tiende mere et spørgsmål om tro end om penge?
- Hvad kan forældre gøre for at undervise deres børn i at betale og forstå dens betydning?

Vi bør give villigt

- Hvorfor er vores holdning vigtig, når vi betaler tiende?

Det er vigtigt at give villigt. »Når man betaler sin tiende uden glæde, frarøves man en del af velsignelsen. Man må lære at give af et glad hjerte, villigt og med glæde, og så vil ens gave blive velsignet« (Stephen L Richards, *The Law of Tithing*, pjece, 1983, s. 8).

Apostlen Paulus underviste om, at hvordan vi giver, er ligeså vigtigt, som hvad vi giver. Han sagde: »Men enhver skal give, som han har hjerte til – ikke vrangvilligt eller under pres, for Gud elsker en glad giver« (2 Kor 9:7).

- Hvad betyder det for dig at være en »giver af et glad hjerte«?

Tiende og andre offerydelser

- Hvordan anvender Kirken tiendepenge og andre offerydelser?

Som medlem af Kirken giver vi tiende og andre offerydelser til Herren.

Tiende

Tiende bliver anvendt af Kirken til mange formål. Nogle af disse formål er at –

1. bygge, vedligeholde og drive templer, kirkebygninger og andre bygninger.
2. sørge for driftsmidler til stave, menigheder og andre kirkeenheder. (Disse enheder anvender midlerne til at udføre Kirkens

programmer, som omfatter undervisning i evangeliet og sociale aktiviteter).

3. fremme missionering.
4. undervise unge mennesker i Kirkens skoler, i seminar og institut.
5. trykke og distribuere lektionsmaterialer.
6. hjælpe med slægtshistorie og tempeltjeneste.

Andre offerydelser

Fasteoffer. Kirkemedlemmer faster en gang månedligt ved at undvære mad og drikke på to hinanden følgende måltider. De bidrager mindst med det pengebeløb, som de ville have brugt på måltiderne. De kan give så gavmildt, som de er i stand til. Denne ydelse kaldes fasteoffer. Biskopperne anvender disse fasteofferydelser til at sørge for mad, husly, tøj og medicin til de trængende (se kap. 25 i denne bog).

Som en del af fastedagen overværer medlemmerne et møde kaldet faste- og vidnesbyrdmøde, hvor de fortæller hinanden deres vidnesbyrd om Kristus og hans evangelium.

Andre ydelser. Kirkemedlemmer kan bidrage til andre af Kirkens indsatsområder som fx missionering, den selvsupplerende uddannelsesfond, tempelbyggeri og humanitær hjælp.

Tjeneste. Medlemmer giver også af deres tid, evner og ejendele for at hjælpe andre. Denne tjeneste giver Kirken mulighed for at hjælpe trængende medlemmer og ikke-medlemmer rundt om i verden på kommunalt, nationalt og internationalt plan, især når der sker katastrofer.

Vi bliver velsignet, når vi giver tiende og offerydelser

Herren lover at velsigne os, når vi trofast betaler vores tiende og offerydelser. Han sagde: »Bring hele jeres tiende til forrådsammeret, så der kan være føde i mit hus. Sæt mig på en prøve, om ikke jeg åbner himlens vinduer for jer og udøser velsignelser uden mål over jer« (Mal 3:10).

Sidste dages åbenbaring taler om en anden velsignelse til dem, der betaler tiende: »Sandelig er det en offerdag og en dag, på hvilken mit folk skal betale tiende; for den, der betaler tiende, skal ikke opbrændes ved hans komme« (L&P 64:23).

De velsignelser, vi er blevet lovet, er både materialistiske og åndelige. Hvis vi giver villigt, hjælper vor himmelske Fader os med at sørge for vore daglige behov som mad, tøj og husly. Da præsident Gordon B. Hinckley talte til de sidste dages hellige i Filippinerne, sagde han, at hvis folk »vil tage imod evangeliet og efterleve det og betale deres tiende og offerydelser, selv om de ikke er store, så vil Herren holde sit ældgamle løfte, og de vil have ris i deres skåle, tøj på kroppen og tag over hovedet. Jeg ser ingen anden løsning. De har brug for en kraft, der er stærkere end nogen jordisk kraft, til at løfte og hjælpe dem« (»Den levende profets ord«, *Stjernen*, juni 1997, s. 32). Herren vil også hjælpe os med at »få en større kundskab om Gud og et større vidnesbyrd, kraften til at efterleve evangeliet og inspirere [vores] familie til at gøre det samme« (*Kirkens præsidenters lærdomme: Heber J. Grant*, 2003, s. 120).

De, der betaler deres tiende og offerydelser bliver rigt velsignet. De har en dejlig følelse af at hjælpe med til at opbygge Guds rige på jorden.

- Hvilke velsignelser har du, din familie eller dine venner fået ved at betale tiende og andre offerydelser?

Yderligere skriftsteder

- L&P 119:1-4 (tiendeloven)
- 1 Mos 14:18-20; Alma 13:13-16 (Abraham betalte tiende)



Missionering

Kapitel 33

Herrens kirke er en missionerende kirke

- Hvordan er missionering en del af Guds plan for sine børn?

Herren åbenbarede evangeliets plan for Adam: »Og således begyndte evangeliet at blive prædikeret fra begyndelsen« (Moses 5:58). Senere blev Adams retskafne efterkommere sendt ud for at forkynde evangeliet: »De ... formanede alle mennesker overalt til at omvende sig; og menneskenes børn blev undervist i tro« (Moses 6:23).

Alle profeterne har været missionærer. Hver blev på sin tid befalet at forkynde evangeliets budskab. Når som helst præstedømmet har været på jorden, har Herren haft brug for missionærer til at forkynde evangeliets evige principper for sine børn.

Herrens kirke har altid været en missionerende kirke. Da Frelseren levede på jorden, ordinerede han apostle og halvfjerdser og gav dem myndighed og ansvar for at forkynde evangeliet. Størstedelen af deres forkyndelse foregik til deres eget folk, jøderne (se Matt 10:5-6). Efter sin opstandelse sendte Jesus apostle ud for at forkynde evangeliet til ikke-jøderne. Han befalede apostlene: »Gå ud i alverden og prædik evangeliet for hele skabningen« (Mark 16:15).

Apostlen Paulus var en storslået missionær, der blev sendt til ikke-jøderne. Efter han blev omvendt til Kirken, tilbragte han resten af sit liv med at forkynde evangeliet for dem. På forskellige tidspunkter under sin mission blev han pisket, stenet og fængslet. Alligevel fortsatte ham med at forkynde evangeliet (se ApG 23:10-12; 26).

Da Herrens kirke blev genoprettet gennem profeten Joseph Smith, begyndte missioneringen atter. I dag har apostlene og halvfjerdserne

Til underviseren: At fortælle oplevelser om evangeliet kan indbyde Ånden. Du kan evt. på forhånd kontakte nogle få klassedeltagere eller nogen i familien og bede dem om at forberede sig på at fortælle om en oplevelse, der betyder noget for dem, og som kan hjælpe andre.

fået hovedansvaret for at forkynde evangeliet og sørge for, at det bliver forkyndt over hele verden. Herren sagde til Joseph Smith: »[Forkynd] mit evangelium fra land til land og fra by til by ... Aflæg vidnesbyrd hvert eneste sted for alle folk« (L&P 66:5, 7). I juni 1830 begyndte profetens bror, Samuel Harrison Smith, den første missionsrejse for Kirken.

Siden dengang er over en million missionærer blevet kaldet og sendt ud for at forkynde evangeliet. Det budskab, de bringer til verden, er, at Jesus Kristus er Guds Søn og vor Frelser. De vidner om, at evangeliet er blevet gengivet til jorden gennem en Guds profet. Missionærene har fået ansvaret for at forkynde evangeliet for alle mennesker, døbe dem og undervise dem i at gøre alt det, som Herren har befaleet (se Matt 28:19-20). Sidste dages hellige missionærer rejser for egen regning til alle dele af verden for at forkynde evangeliets budskab.

Evangeliet vil blive forkyndt for hele verden

- Hvilke forskellige måder at fortælle andre om evangeliet på har Herren forberedt til os?

Vi har i sidste dages åbenbaring fået at vide, at vi skal bringe det gengivne evangelium til alle folkeslag og folk (se L&P 133:37). Herren giver os aldrig en befaling uden at berede en vej for os til at udføre den (se 1 Ne 3:7). Herren har beredt måder, hvorpå evangeliet kan blive undervist i lande, der engang var lukkede for os. Efterhånden som vi fortsætter med at bede og udøve tro, vil Herren åbne andre lande for missionering.

Herren »inspirerer [også] storslåede menneskers sind til at skabe opfindelser, som yderligere fremmer Herrens værk i en sådan grad, denne verden aldrig tidligere har set« (Russell M. Nelson, i »Computerized Scriptures Now Available«, *Ensign*, apr. 1988, s. 73). Aviser, blade, fjernsyn, radio, satellitter, computere, internettet og relateret teknologi hjælper med at udbrede evangeliets budskab til millioner af mennesker. Vi, der har evangeliets fylde, er nødt til at bruge disse opdagelser for at udføre Herrens befaling: »For sandelig,

lyden skal udgå fra dette sted til hele verden og til jordens fjerneste egne – evangeliet skal blive prædikeret for [en]hver« (L&P 58:64).

- Hvordan har du set, at teknologien er blevet anvendt effektivt i forbindelse med at fortælle andre om evangeliet?

Missionering er vigtigt

- Hvorfor er det vigtigt for hvert menneske at høre og forstå evangeliet?

»Dette er vores første og største interesse som en kirke – at frelse og ophøje menneskebørnenes sjæle« (Ezra Taft Benson, *Den danske Stjerne*, okt. 1974, s. 424). Missionering er nødvendigt for at give verdens mennesker en mulighed for at høre og tage imod evangeliet. De har brug for at lære sandheden at kende, vende sig til Gud og få tilgivelse for deres synder.

Mange af vore brødre og søstre på jorden er forblindede af falske lærdomme og bliver alene »holdt borte fra sandheden, fordi de ikke ved, hvor de kan finde den« (L&P 123:12). Gennem missionering kan vi bringe dem sandheden.

Herren har befalet: »Arbejd I i min vingård for sidste gang – giv for sidste gang en opfordring til jordens indbyggere« (L&P 43:28). Når vi underviser vore brødre og søstre i evangeliet, bereder vi os på Frelserens andet komme (se L&P 34:6).

Vi bør alle være missionærer

- Hvordan kan vi aktivt opsøge muligheder for at fortælle andre om evangeliet? Hvordan kan vi forberede os selv på sådanne muligheder?

Ethvert medlem af Kirken er en missionær. Vi bør være missionærer, selv om vi ikke er formelt kaldet og indsat. Vi er ansvarlige for at undervise alle vor himmelske Faders børn i evangeliet ved ord og gerning. Herren har sagt til os: »Det påhviler enhver, der er blevet advaret, at advare sin næste« (L&P 88:81). Vi har af en profet fået at vide, at vi bør vise vore naboer, at vi elsker dem, før vi advarer dem (se *Kirkens præsidenters lærdomme*: Spencer W.

Kimball, 2006, s. 266). De er nødt til at opleve vores venskab og kammeratskab.

Mosijas sønner påtog sig villigt deres ansvar for at undervise i evangeliet. Da de blev omvendt til Kirken, var deres hjerte fyldt med medfølelse for andre. De ønskede at forkynde evangeliet til deres fjender lamanitterne, »for de kunne ikke bære, at nogen menneskesjæl skulle fortabes; ja, selve tanken om, at nogen sjæl skulle lide uendelig pinsel, fik dem til at skælve og bæve« (Mosi 28:3). Efterhånden som evangeliet fylder vores tilværelse med glæde, føler vi den slags kærlighed og medfølelse for vore brødre og søstre. Vi ønsker at fortælle enhver, som ønsker at lytte, om evangeliets budskab.

Der er mange måder, hvorpå vi kan fortælle om evangeliet. Her er nogle forslag:

1. Vi kan vise venner og andre den glæde, vi oplever ved at efterleve evangeliets sandheder. På den måde er vi et lys for verden (se Matt 5:16).
2. Vi kan overvinde vores naturlige generthed ved at være venlige over for andre og gøre noget venligt for dem. Vi kan hjælpe dem til at finde ud af, at vi er oprigtigt interesserede i dem og ikke søger personlig vinding.
3. Vi kan forklare evangeliet for venner og andre, der ikke er medlemmer.
4. Vi kan invitere venner, der er interesserede i at lære mere om evangeliet, hjem til os, så de kan blive undervist af missionærerne. Hvis vore venner, der ikke er medlemmer, bor for langt væk, kan vi bede om, at missionærer i deres område besøger dem.
5. Vi kan undervise vore børn i vigtigheden af at fortælle om evangeliet, og vi kan berede dem åndeligt og økonomisk til at tage på mission. Vi kan også forberede os på at tjene på fuld-tidsmissioner i vore seniorer.
6. Vi kan betale vores tiende og bidrage til missionsfonden. Disse bidrag anvendes til at fremme missioneringen.

7. Vi kan bidrage til menighedens, grenens eller den overordnede missionsfond ved at give økonomisk støtte til missionærer, hvis familier er ude af stand til at støtte dem.
8. Vi kan udføre slægtsforskning og tempeltjeneste for at hjælpe vore forfædre med at modtage evangeliets fulde velsignelser.
9. Vi kan invitere ikke-medlemmer til aktiviteter som fx familieaften og kirkearrangementer, konferencer og møder.
10. Vi kan forære kirketidsskrifter væk. Vi kan også fortælle om evangeliets budskaber ved at anvende tilgængelige kilder på Kirkens officielle hjemmesider lds.org og mormon.org.

Vor himmelske Fader vil hjælpe os med at være effektive missionærer, når vi har ønsket om at fortælle om evangeliet og beder om vejledning. Han vil hjælpe os med at finde måder til at fortælle dem omkring os om evangeliet.

- Tænk på mennesker, du kan fortælle om evangeliet. Beslut, hvordan du vil gøre det. Overvej at sætte et mål om at fortælle disse mennesker om evangeliet inden for en bestemt dato.

Herren lover os velsignelser for at missionere

Herren fortalte profeten Joseph Smith, at missionærer ville modtage store velsignelser. Da Herren talte til ældsterne, som kom tilbage fra deres mission, sagde han: »I [er] velsignede, for det vidnesbyrd, som I har aflagt, er optegnet i himlen, for at englenerne kan betragte det; og de fryder sig over jer« (L&P 62:3). Han har også sagt, at de, der arbejder for andres frelse, vil blive tilgivet for deres synder og bringe frelse til deres egen sjæl (se L&P 4:4; 31:5; 84:61).

Herren har fortalt os:

»Og dersom I skulle arbejde alle jeres dage med at råbe omvendelse til dette folk og kun føre én sjæl til mig, hvor stor skal da ikke jeres glæde være sammen med ham i min Faders rige!

Og se, hvis jeres glæde skal være stor sammen med én sjæl, som I har ført til mig ind i min Faders rige, hvor stor skal da ikke jeres glæde være, hvis I fører mange sjæle til mig!« (L&P 18:15-16).

- Hvornår har du oplevet glæden ved missionering?

Yderligere skriftsteder

- L&P 1:17-23 (Joseph Smith befalede at forkynde)
- L&P 24:12 (Herren styrker dem, der altid stræber efter at forkynde hans evangelium)
- L&P 38:41 (fortæl om evangeliet med mildhed og sagtomdighed)
- L&P 34:4-6; ApG 5:42 (evangeliet skal forkyndes)
- L&P 60:1-2 (Herren advarer dem, der er bange for at forkynde evangeliet)
- L&P 75:2-5 (de, der forkynder evangeliet og er trofaste, bliver velsignet med evigt liv)
- L&P 88:81-82 (alle, der er blevet advaret, bør advare sin næste)
- Matt 24:14 (evangeliet skal forkyndes, før enden kommer)
- Abr 2:9-11 (evangeliet og præstedømmet skal gives alle folkeslag)

Udvikling af vore talenter

Kapitel 34

Vi har alle forskellige talenter og evner

Vi har alle særlige gaver, talenter og evner, som vi har fået af vor himmelske Fader. Da vi blev født, tog vi disse gaver, talenter og evner med os (se kapitel 2 i denne bog).

Profeten Moses var en stor leder, men han havde brug for Aron, sin bror, som talsmand (se 2 Mos 4:14-16). Nogle af os er ledere ligesom Moses eller gode talere ligesom Aron. Nogle af os kan synge godt eller spille på et instrument. Andre kan være gode til sport eller arbejde godt med deres hænder. Andre talenter, vi kan være i besiddelse af er evnen til at forstå andre, have tålmodighed, være munter eller have evnen til at undervise andre.

- Hvordan har du draget nytte af andres talenter?

Vi bør anvende og udvikle vore talenter

- Hvordan kan vi udvikle vore talenter?

Vi har et ansvar for at udvikle de talenter, vi har fået. Sommetider tror vi, at vi ikke har mange talenter, eller at andre mennesker er blevet velsignet med flere evner, end vi er. Nogle gange bruger vi ikke vore talenter, fordi vi er bange for, at vi fejler eller bliver kritiseret af andre. Vi bør ikke skjule vore talenter. Vi bør anvende dem. Så kan andre se vore gode gerninger og prise vor himmelske Fader (se Matt 5:16).

Der er visse ting, vi må gøre for at udvikle vore talenter. For det første må vi opdage vore talenter. Vi bør vurdere os selv for at finde vore styrker og evner. Vores familie og venner kan hjælpe os med det. Vi bør også bede vor himmelske Fader om hjælp til at lære vore talenter at kende.

Til underviseren: En måde at vise klassedeltagerne, at du holder af dem hver især, er ved at kalde dem ved navn. Lær deres navne. Når nye klassedeltagere kommer i klassen, kan du præsentere dem for de andre.



For det andet må vi være villige til at tilbringe tid og kræfter med at udvikle det talent, vi stræber efter.

For det tredje må vi have tro på, at vor himmelske Fader vil hjælpe os, og vi må have tro på os selv.

For det fjerde må vi lære de nødvendige færdigheder, så vi kan udvikle vore talenter. Det kan vi gøre ved at gå til undervisning, bede venner om at undervise os eller læse en bog.

For det femte må vi øve os og udøve vores talent. Ethvert talent kræver en indsats og arbejde for at kunne udvikles. At beherske et talent må man gøre sig fortjent til.

For det sjette skal vi dele vores talent med andre. Det er ved at bruge vore talenter, at de vokser (se Matt 25:29).

Alle disse trin bliver lettere, hvis vi beder og søger Herrens hjælp. Han ønsker, at vi udvikler vore talenter, og han vil hjælpe os.

Vi kan udvikle vore talenter på trods af vore svagheder

- Hvordan kan vi udvikle vore talenter på trods af vore svagheder?

Fordi vi er dødelige og faldne, har vi svagheder. Med Herrens hjælp kan vi overvinde vore svagheder og faldne natur (se Eter 12:27, 37). Beethoven komponerede sine største værker, efter han var blevet døv. Enok overvandt sin langsommelighed til at tale og blev en mægtig underviser (se Moses 6:26-47).

Visse store sportsfolk har måttet overvinde handicaps, før det lykkedes dem at udvikle deres talenter. Shelly Mann er et eksempel på det. »Som femårig fik hun polio ... Hendes forældre tog hende dagligt til en svømmehal, hvor de håbede, at vandet ville hjælpe med at holde hendes arme oppe, når hun prøvede at bruge dem. Da hun kunne løfte sin arm op af vandet af egen kraft, råbte hun af glæde. Så blev det hendes mål at svømme en bassinbredde, dernæst en længde, derefter adskillige længder. Hun blev ved med at prøve, svømmede, holdt ud, dag efter dag, indtil hun vandt en olympisk guldmedalje i butterfly – en af de allersværeste svømmediscipliner« (Marvin J. Ashton, *Ensign*, maj 1975, s. 86).

Heber J. Grant overvandt mange af sine svagheder og gjorde dem til talenter. Han havde dette motto: »Det, som vi bliver ved med at gøre, bliver lettere for os – ikke fordi tingen har ændret sig, men fordi vores evne til at udføre det, er blevet større« (*Kirkens præsidenters lærdomme: Heber J. Grant, 2003, s. 34*).

Herren vil velsigne os, hvis vi bruger vore talenter klogt

Præsident Joseph F. Smith har sagt: »Enhver af Guds sønner eller døtre har modtaget noget talent, og enhver vil blive krævet nøje til regnskab for det brug eller misbrug, man har gjort af det« (*Evangeliske lærdomme, 1980, s. 310*). Et talent er en slags forvaltning (ansvar i Guds rige). Lignelsen om talenterne fortæller os, at når vi tjener godt i vores forvaltning, får vi større ansvar. Hvis vi ikke tjener godt, bliver vores forvaltning til sidst taget fra os (se Matt 25:14-30).

Vi får også at vide i skriften, at vi bliver dømt i henhold til vore gerninger (se Matt 16:27). Ved at udvikle og anvende vore talenter over for andre mennesker, udfører vi gode gerninger.

Herren glæder sig over os, når vi anvender vore talenter klogt. Han vil velsigne os, hvis vi bruger vore talenter til gavn for andre mennesker og til at opbygge hans rige her på jorden. Nogle af de velsignelser, vi opnår, er glæde og kærlighed, når vi tjener vore brødre og søstre her på jorden. Vi lærer også selvkontrol. Alt det er nødvendigt, hvis vi skal være værdige til at bo sammen med vor himmelske Fader igen.

- Hvilke eksempler findes der på mennesker, hvis talenter er blevet større, fordi de har brugt dem klogt? (Tænk på mennesker, du kender, eller mennesker fra skriften eller Kirkens historie).

Yderligere skriftsteder

- Jak 1:17 (gaver kommer fra Gud)
- L&P 46:8-11; 1 Tim 4:14 (stræben efter og udvikling af gaver)
- 2 Kor 12:9 (det svage gøres stærkt)
- Åb 20:13; 1 Ne 15:33; L&P 19:3 (dom efter vore gerninger)
- Hebr 13:21 (vis gode gerninger)

Lydighed

Kapitel 35

Vi bør adlyde Gud villigt

- Hvilken forskel gør det at adlyde villigt frem for uvilligt?

Da Jesus var på jorden, stillede en lovkyndig ham et spørgsmål:

»Mester, hvad er det største bud i loven?»

Han sagde til ham: »Du skal elske Herren din Gud af hele dit hjerte og af hele din sjæl og af hele dit sind.»

Det er det største og det første bud.

Men der er et andet, som står lige med det: »Du skal elske din næste som dig selv.»

På de to bud hviler hele loven og profeterne« (Matt 22:36-40).

Ud fra disse skriftsteder lærer vi, hvor vigtigt det er for os at elske Herren og vores næste. Men hvordan viser vi vores kærlighed til Herren?

Jesus besvarede det spørgsmål, da han sagde: »Den, der har mine bud og holder dem, han er den, der elsker mig; og den, der elsker mig, skal elskes af min fader« (Joh 14:21).

Vi bør hver især spørge os selv om, hvorfor vi adlyder Guds befalinger. Er det, fordi vi frygter straf? Er det, fordi vi ønsker belønningen for at leve et godt liv? Er det, fordi vi elsker Gud og Jesus Kristus og ønsker at tjene dem?

Det er bedre at adlyde befalingerne, fordi vi frygter en straf end slet ikke at adlyde dem. Men vi bliver meget gladere, hvis vi adlyder Gud, fordi vi elsker ham og ønsker at adlyde ham. Når vi adlyder ham villigt, kan han frit velsigne os. Han sagde: »Jeg, Herren ...

Til underviseren: Du kan hjælpe klassesdeltagerne eller familien med at tænke dybere over et spørgsmål ved at give dem tid til overvejelse. Når de har fået tid nok, kan du bede dem om at svare.



finder glæde i at ære dem, som tjener mig i retfærdighed og i sandhed indtil enden« (L&P 76:5). Lydighed hjælper os også til at vokse og blive mere som vor himmelske Fader. Men de, der ikke gør noget, før de får befaling og så holder befalingerne uvilligt, mister deres belønning (se L&P 58:26-29).

- Hvordan kan vi øge vores ønske om at adlyde?

Vi kan adlyde uden at forstå hvorfor

- Hvorfor behøver vi ikke altid at forstå Herrens hensigter for at være lydige?

Ved at holde Guds befalinger bereder vi os på evigt liv og ophøjelse. Sommetider kender vi ikke årsagen til en bestemt befaling. Men vi viser vores tro og tillid til Gud, når vi adlyder ham uden at vide hvorfor.

Adam og Eva blev befalet at ofre til Gud. En dag viste en engel sig for Adam og spurgte, hvorfor han ofrede. Adam svarede, at det vidste han ikke. Han gjorde det, fordi Herren befalede ham det (se Moses 5:5-6 samt billedet i dette kapitel).

Englen underviste dernæst Adam i evangeliet og fortalte ham om den Frelser, der skulle komme. Helligånden faldt på Adam, og Adam profeterede om indbyggerne på jorden helt til den sidste generation (se Moses 5:7-10); L&P 107:56). Denne kundskab og store velsignelse kom til Adam, fordi han var lydig.

Gud vil berede en vej

Mormons Bog fortæller os, at Nefi og hans ældre brødre fik en meget vanskelig opgave af Herren (se 1 Ne 3:1-6). Nefis brødre beklagede sig og sagde, at Herren krævede noget vanskeligt af dem. Men Nefi sagde: »Jeg vil tage af sted og gøre det, som Herren har befalet, for jeg ved, at Herren ikke giver nogen befalinger til menneskenes børn, uden at han bereder en vej for dem, så de kan udføre det, som han befaler dem« (1 Ne 3:7). Når vi synes, det er vanskeligt at adlyde en befaling fra Herren, bør vi huske Nefis ord.

- Hvornår har Herren beredt en vej for dig, så du kunne adlyde ham?

Ingen befaling er for lille eller for stor at adlyde

Nogle gange tror vi, at en befaling ikke er særlig vigtig. Skrifterne fortæller om en mand ved navn Na'aman, som havde det sådan. Na'aman havde en forfærdelig sygdom og rejste fra Syrien til Israel for at bede profeten Elisa om at helbrede sig. Na'aman var en betydningsfuld mand i sit eget land, så han blev fornærmet, da Elisa ikke kom og hilste personligt på ham men sendte sin tjener i stedet. Na'aman blev endnu mere fornærmet, da han fik Elisas budskab: Vask dig syv gange i Jordanfloden. »Er Damaskus' floder ... ikke bedre end alle vandløb i Israel? Kunne jeg ikke bade i dem og blive ren?» spurgte han. Han gik bort i vrede. Men hans tjenere sagde: »Hvis profeten havde sagt noget svært til dig, ville du så ikke have gjort det? Så meget mere nu, da han blot har sagt: Bad dig, og bliv ren!« Na'aman var klog nok til at forstå, at det var vigtigt at adlyde Guds profet, selv om det syntes som en lille ting. Så han vaskede sig i Jordan og blev helbredt (se 2 Kong 5:1-14).

Sommetider tror vi måske, at en befaling er for vanskelig for os at adlyde. Ligesom Nefis brødre kan vi sige: »Det er noget vanskeligt, Gud kræver af os.« Men ligesom Nefi kan vi være sikre på, at Gud ikke vil give os nogen befaling, uden han bereder en vej for os, så vi kan adlyde ham.

Det var meget »vanskeligt«, da Herren befalede Abraham at ofre sin elskede søn Isak (se 1 Mos 22:1-13; se også kapitel 26 i denne bog). Abraham havde ventet i mange år på Isaks fødsel, den søn som Gud havde lovet ham. Hvordan kunne han miste sin søn på en sådan måde? Den befaling må have været ekstremt vanskelig for Abraham. Alligevel valgte han at adlyde Gud.

Vi bør også være villige til at gøre hvad som helst, Gud kræver. Profeten Joseph Smith har sagt: »Jeg har gjort dette til mit valg-sprog: *Når Herren befaler det, så gør det*« (*Kirkens præsidenters lærdomme: Joseph Smith*, 2007, s. 159). Det kan også blive vores valg-sprog.

- Hvornår har du fået velsignelser som følge af din lydighed mod befalinger, der virkede små?

Jesus Kristus adlød sin Fader

- Hvilke eksempler kommer du i tanke om, når du tænker på Jesus Kristus, der adlyder sin Fader?

Jesus Kristus var det ypperste eksempel på lydighed mod vor himmelske Fader. Han sagde: »For jeg er kommet ned fra himlen, ikke for at gøre min egen vilje, men hans vilje, som har sendt mig« (Joh 6:38). Hele sit liv helligede han til at adlyde sin Fader, men det var ikke altid nemt for ham. Han blev fristet på alle måder som andre dødelige (se Hebr 4:15). I Getsemane have bad han og sagde: »Min fader, hvis det er muligt, så lad dette bæger gå mig forbi. Dog, ikke som jeg vil, men som du vil« (Matt 26:39).

Fordi Jesus adlød Faderens vilje i alt, gjorde han frelse mulig for os alle.

- Hvordan kan det hjælpe os at være lydige, når vi husker Frelserens eksempel?

Følger af lydighed og ulydighed

- Hvilke konsekvenser er der ved at være lydig eller ulydig mod Herrens befalinger?

Himmeriget styres ved lov, og når vi får en hvilken som helst velsignelse, er det ved lydighed mod den lov, hvorpå den er baseret (se L&P 130:20-21; 132:5). Herren har fortalt os, at gennem vores lydighed og flid kan vi opnå kundskab og intelligens (se L&P 130:18-19). Vi kan også vokse åndeligt (se Jer 7:23-24). På den anden side bringer ulydighed skuffelse og medfører tab af velsignelser. »Hvem er jeg, siger Herren, som har lovet noget og ikke har opfyldt det? Jeg befaler, og menneskene adlyder ikke; jeg tilbagekalder, og de modtager ikke velsignelsen. Da siger de i deres hjerte: Dette er ikke Herrens værk, for hans løfter er ikke blevet opfyldt« (L&P 58:31-33).

Når vi holder Guds befalinger, opfylder han sine løfter, sådan som kong Benjamin fortalte sit folk: »[Han] kræver ... at I skal gøre, som han har befalet jer, for hvilket han, hvis I gør det, straks velsigner jer« (Mosi 2:24).

De lydige opnår evigt liv

Herren råder os således: »Og hvis du holder mine befalinger og holder ud til enden, skal du få evigt liv, hvilken gave er den største af alle Guds gaver« (L&P 14:7).

Herren har beskrevet andre velsignelser, der vil komme til dem, der adlyder ham i retfærdighed og sandhed indtil enden:

»For så siger Herren: Jeg, Herren, er barmhjertig og nådig mod dem, der frygter mig, og finder glæde i at ære dem, som tjener mig i retfærdighed og i sandhed indtil enden.

Stor skal deres belønning være og evig skal deres herlighed være.

Og for dem vil jeg åbenbare alle hemmeligheder, ja, alle mit riges skjulte hemmeligheder fra fordums dage, og i kommende tider vil jeg kundgøre dem min gode vilje angående alt det, der hører mit rige til.

Ja, endog evighedens undere skal de kende, og det tilkommende vil jeg vise dem, ja, hvad der skal ske i mange slægtled.

Og deres visdom skal være stor, og deres forståelse nå til himlen ...

For ved min Ånd vil jeg oplyse dem, og ved min kraft vil jeg kundgøre min viljes hemmeligheder for dem – ja, endog det, som øjet ikke har set, ej heller øret hørt, eller ikke er kommet ind i menneskets hjerte« (L&P 76:5-10).

- Hvad betyder sætningen »holde ud til enden« for dig?
- Hvad kan vi gøre for at forblive tro mod evangeliets principper, selv når det er upopulært? Hvordan kan vi hjælpe børn og unge til at forblive tro mod evangeliets principper?

Yderligere skriftsteder

- Abr 3:25 (vi kom til jorden for at vise vores lydighed)
- 1 Sam 15:22 (lydighed er bedre end offer)
- Præd 12:13; Joh 14:15; Rom 6:16; L&P 78:7; 132:36; 5 Mos 4:1-40 (vi bør adlyde Gud)
- 2 Ne 31:7 (Jesus Kristus var lydig)
- Sl 3:1-4; 6:20-22; 7:1-3; Ef 6:1-3; Kol 3:20 (børn bør adlyde deres forældre)
- L&P 21:4-6 (adlyd profeten)
- Joh 8:29-32; Mosi 2:22, 41; L&P 82:10; 1 Ne 2:20 (velsignelser for lydighed)
- L&P 58:21-22; 98:4-6; 134:5-7 (adlyd landets love)
- Es 60:12; L&P 1:14; 93:39; 132:6, 39 (følger af ulydighed)
- 2 Ne 31:16; L&P 53:7; Matt 24:13; Luk 9:62 (hold ud til enden)



Familien kan være evig

Kapitel 36

Betydningen af familier

- Hvorfor sendte vor himmelske Fader os ned på jorden som en del af en familie?

»Ægteskab mellem mand og kvinde er indstiftet af Gud ... Familien er af afgørende betydning i Skaberens plan for sine børns evige skæbne« (»Familien: En proklamation til verden«, *Stjernen*, jan. 1996, s. 101).

Efter vor himmelske Fader bragte Adam og Eva sammen i ægteskabet, befalede han dem at få børn (se 1 Mos 1:28). Han har åbenbaret, at et af ægteskabets formål er at sørge for jordiske legemer til hans åndelige børn. Forældre er partnere med vor himmelske Fader. Han ønsker, at hans åndelige børn hver især får et fysisk legeme og erfaringer med jordelivet. Når en mand og en kvinde bringer børn til verden, hjælper de vor himmelske Fader med at udføre hans plan.

Hvert eneste barn bør bydes velkommen med glæde i familien. Hvert eneste er Guds barn. Vi bør tage os tid til at nyde vore børn, lege med dem og undervise dem.

Præsident David O. McKay har sagt: »Jeg tror af hele mit hjerte på, at det bedste sted at forberede sig til ... evigt liv er i hjemmet« (»Blueprint for Family Living«, *Improvement Era*, apr. 1963, s. 252). I hjemmet kan vi sammen med vores familie lære selvkontrol, offer, loyalitet samt værdien af arbejde. Vi kan lære at elske, at dele og at tjene hinanden.

Fædre og mødre er ansvarlige for at undervise deres børn om vor himmelske Fader. De bør også ved deres eksempel vise, at de

Til underviseren: Vær opmærksom på dem, der ikke har en optimal situation i hjemmet, når du underviser i dette og de næste to kapitler om familier.

elsker ham, fordi de holder hans befalinger. Forældre bør også undervise deres børn i at bede og adlyde befalingerne (se Ordsp 22:6).

- Hvorfor er hjemmet det bedste sted at forberede sig på evigt liv?
- Hvordan kan vi hjælpe Kirkens unge til at forstå helligheden af familien og ægteskabspagten?

Den evige familie

Familien kan være sammen for evigt. For at nyde godt af den velsignelse må vi vies i templet. Når mennesker bliver viet uden for templet, slutter ægteskabet, når en af parterne dør. Når vi bliver viet i templet med Det Melkisedekske Præstedømmes myndighed, bliver vi viet for tid og al evighed. Hvis vi holder vore pagter med Herren, vil vores familie være forenet for evigt som mand, hustru og børn. Døden kan ikke adskille os.

Kærlige familieforhold

- Hvordan kan vi udvikle større harmoni i vores hjem?

Ægtemand og hustru bør være betænksomme og venlige over for hinanden. De bør aldrig gøre eller sige noget, der sårer den andens følelser. De bør også prøve at gøre alt, hvad de kan, for at gøre hinanden lykkelige.

Når forældre lærer Gud at kende og stræber efter at blive ligesom ham, vil de lære børnene at elske hinanden. I Mormons Bog forklarede kong Benjamin:

»I vil ikke lade jeres børn ... slås og skændes, den ene med den anden ...

Men I vil lære dem at vandre på sandhedens og alvorens veje; I vil lære dem at elske hinanden og at tjene hinanden« (Mosi 4:14-15).

Som en del af en familie kan vi hjælpe hinanden med at føle os trygge ved at komme med opmuntring og oprigtig ros. Hvert barn bør føle sig betydningsfuld. Forældre må vise, at de er interesserede i, hvad deres børn gør og udvise kærlighed og omsorg for deres børn. Børn bør ligeledes vise forældrene deres kærlighed.

De bør være lydige og prøve at leve den slags tilværelse, der vil bringe ære til deres forældre og til deres familienavn.

- Hvad kan forældre gøre for at opmuntre deres sønner og døtre til at være gode venner med hinanden? Hvad kan brødre og søstre gøre for at nære deres venskab med hinanden?
- Hvad kan mand og hustru gøre for at hjælpe hinanden med at være lykkelige?

Hvordan man får en vellykket familie

- Hvad gør du for at hjælpe med at styrke din familie og gøre den vellykket?

Præsident Harold B. Lee har sagt: »Det vigtigste af Herrens arbejde, I nogensinde vil udføre, vil være inden for jeres eget hjemms vægge« (*Kirkens præsidenters lærdomme: Harold B. Lee, 2001, s. 134*).

Satan ved, hvor vigtig familien er i vor himmelske Faders plan. Han stræber efter at ødelægge den ved at afholde os fra at komme nær Herren. Han vil friste os til at gøre ting, der skiller familien ad.

Det Første Præsidentskab og De Tolv Apostles Kvorum har udtalt: »Vellykkede ægteskaber og familier bygges på og fastholdes ved tro, bøn, omvendelse, tilgivelse, respekt, kærlighed, barmhjertighed, arbejde og sunde fritidsbeskæftigelser« (*Stjernen, jan. 1996, s. 101*).

Vi ønsker alle at have en glad og vellykket familie. Følgende kan hjælpe os med at opnå det:

1. Bed familiebøn hver morgen og aften (se 3 Ne 18:21). Bed sammen som mand og hustru.
2. Undervis børnene i evangeliet hver uge til familieaften.
3. Studér skrifterne regelmæssigt som familie.
4. Gør ting sammen som familie såsom arbejdsprojekter, tage på ture og træffe beslutninger.
5. Lær at være venlig, tålmodig, langmodig og næstekærlig (se Moro 7:45-48).
6. Deltag regelmæssigt i kirkemøderne (se L&P 59:9-10).

7. Følg Herrens råd i L&P 88:119: »Organiser jer, bered alt, hvad der behøves, og grundlæg et hus, ja, et bønnens hus, et fastens hus, et troens hus, et undervisningens hus, et herlighedens hus, et ordens hus, et Guds hus.«
8. Før en slægtshistorisk optegnelse, udfør tempelarbejde sammen og modtag templets beseglende ordinancer.

Familien er den vigtigste enhed i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Kirken findes for at hjælpe familier med at opnå evige velsignelser og ophøjelse. Organisationerne og programmerne i Kirken er beregnet på at styrke os personligt og hjælpe os med at leve som evige familier.

- Hvad kan familier gøre for at klare sig gennem vanskelige tider?
- Hvilket bevis har du set på, at indsatsen med familiebøn, familieskriftsstudium, familieråd, familiemåltider og familieaftener gør en forskel?

Yderligere skriftsteder og andre kilder

- Moses 2:27-28 (manden og kvinden skabes og velsignes)
- 1 Mos 2:24 (manden skal binde sig til sin hustru)
- L&P 49:15-16 (Gud indstiftede ægteskabet)
- Ef 6:4 (opdrag børnene i retskaffenhed)
- L&P 132:15-21 (evigt ægteskab)
- L&P 88:119-26 (anvisninger på en vellykket familie)
- L&P 93:40-50 (Herren befaler forældre at opdrage deres børn i lys og sandhed)
- »Familien: En proklamation til verden« (tilgængelig på lds.org og i mange kirketidsskrifter, deriblandt *Stjernen*, jan. 1996, s. 101; *Til styrke for de unge: Udfør din pligt over for Gud* (katalognr. 36550 110), s. 44; og *Tro mod sandheden: Et evangelisk opslagsværk* (katalognr. 36863 110), s. 35-37).

Familieansvar

Kapitel 37

Forældrenes ansvar

- Hvilke ansvar har ægtemand og hustru tilfælles i opdragelsen af deres børn?

Hver person har en vigtig plads i sin familie. Gennem profeter har Herren forklaret, hvordan fædre, mødre og børn bør opføre sig og føle for hinanden. Som ægtemand, hustru og børn har vi brug for at lære, hvad Herren forventer, vi skal gøre for at opfylde vores formål som familie. Hvis vi gør alt, hvad vi kan, bliver vi forenede for evigt.

I forældrerollens hellige ansvar »er fædre og mødre forpligtet til at hjælpe hinanden som jævnbyrdige partnere« (»Familien: En proklamation til verden«, *Stjernen*, jan. 1996, s. 101). De bør arbejde sammen for at opfylde familiens åndelige, følelsesmæssige, intellektuelle og fysiske behov.

Visse ansvar må deles af manden og hustruen. Forældre bør undervise deres børn i evangeliet. Herren advarede, at hvis forældre ikke underviser deres børn i tro, omvendelse, dåb og Helligåndsgaven, vil synden hvile på forældrenes hoved. Forældre bør også undervise deres børn i at bede og adlyde Herrens befalinger (se L&P 68:25, 28).

En af de bedste måder, hvorpå forældre kan undervise deres børn, er ved at være et eksempel. Ægtemænd og hustruer bør vise kærlighed og respekt for hinanden og for deres børn i både gerning og ord. Det er vigtigt at huske, at hver person i familien er et Guds barn. Forældre bør behandle deres børn med kærlighed og respekt ved at være bestemte, men venlige over for dem.

Til underviseren: Vær ligesom i kapitel 36 opmærksom på dem, der ikke har en optimal situation i hjemmet. Fremhæv, at med vejledning fra Herren og hjælp fra familien og Kirken, kan enlige forældre på vellykket vis opdrage deres børn.



Forældre bør forstå, at børn sommetider træffer forkerte valg, selv efter de er blevet undervist i sandheden. Når det sker, bør forældrene ikke give op. De bør fortsætte med at undervise deres børn, udtrykke deres kærlighed til dem, være gode eksempler og faste og bede for dem.

Mormons Bog fortæller os, hvordan en fars bønner hjalp en oprørske søn til at vende tilbage til Herrens veje. Alma den yngre var faldet væk fra sin retskafne fars, Almas, lærdomme og var taget ud for at forsøge at tilintetgøre Kirken. Faderen bad i tro for sin søn. Alma den yngre blev besøgt af en engel og omvendte sig fra sin ugudelige levevis. Han blev en stor leder i Kirken (se Mosi 27:8-32).

Forældre kan tilvejebringe en atmosfære af ærbødighed og respekt i hjemmet, hvis de underviser og vejleder deres børn i kærlighed. Forældre bør også give deres børn gode oplevelser.

- Hvordan kan ægtemænd og hustruer støtte hinanden i deres roller? Hvor kan enlige forældre henvende sig for at få støtte?

Faderens ansvar

- Hvilke gode eksempler har du set på fædre, der opdrager deres børn?

»I henhold til den guddommelige plan skal fædre lede deres familie i kærlighed og retskaffenhed og har ansvaret for at sørge for livets fornødenheder samt beskytte deres familier« (*Stjernen*, jan. 1996, s. 101). En værdig far, som er medlem af Kirken, har mulighed for at have præstedømmet, hvilket gør ham til sin families præstedømmeleder. Han bør vejlede sin familie med ydmyghed og venlighed frem for med tvang eller ubarmhjertighed. Skrifterne fortæller, at de, der bærer præstedømmet, bør lede andre ved overtalelse, mildhed, kærlighed og venlighed (se L&P 121:41-44; Ef 6:4).

Faderen deler præstedømmets velsignelser med dem i familien. Når en mand bærer Det Melkisedekske Præstedømme, kan han dele ud af disse velsignelser ved at velsigne de syge og særlige præstedømmevelsignelser. Under ledelse af en præsiderende præstedømmeleder kan han velsigne spædbørn, døbe, bekræfte og

udføre præstedømmeordinationer. Han bør vise sin familie et godt eksempel ved at holde befalingerne. Han bør også sikre sig, at familien beder sammen to gange dagligt og afholder familieaften.

Faderen bør bruge tid sammen med hvert barn personligt. Han bør undervise sine børn i de korrekte principper, tale med dem om deres problemer og bekymringer og råde dem kærligt. Der findes nogle gode eksempler i Mormons Bog (se 2 Ne 1:14-3:25; Alma 36-42).

Det er også faderens pligt at sørge for sin families fysiske behov og sikre sig, at de har den nødvendige mad, husly, tøj og uddannelse. Selv om han er ude af stand til selv at sørge for det hele, ændrer det ikke ved hans ansvar for at sørge for sin familie.

Moderens ansvar

- Hvilke gode eksempler har du set på mødre, der opfostrer deres børn?

Præsident David O. McKay har sagt, at moderrollen er det ædleste kald (se *Kirkens præsidenters lærdomme: David O. McKay*, 2003, s. 157). Det er et helligt kald, et partnerskab med Gud, at bringe hans åndelige børn til verden. At føde børn er en af de allerstørste velsignelser. Hvor der ikke er en far i hjemmet, præsiderer moderen over familien.

Præsident Boyd K. Packer lovpriste kvinder, der ikke var i stand til at få børn selv, men som søgte at have omsorg for andre. Han sagde: »Når jeg taler om mødre, taler jeg ikke kun om mødre, der har født børn, men også om dem, der har været plejemødre, og om de mange kvinder, der uden selv at have fået børn, har været som en mor for andres børn« (*Mothers*, 1977, s. 8).

Sidste dages profeter har sagt: »Mødre har primært ansvaret for at opdrage deres børn« (*Stjernen*, jan. 1996, s. 101). En mor er nødt til at tilbringe tid med sine børn og undervise dem i evangeliet. Hun bør lege og arbejde sammen med dem, så de kan opdage verden omkring sig. Hun må også hjælpe sin familie til at vide, hvordan man gør hjemmet til et rart sted at være. Hvis hun er varm

og kærlig, hjælper hun sine børn til, at de føler sig godt tilpas med sig selv.

Mormons Bog beskriver en gruppe på 2000 unge mænd, som hævede sig til storhed på grund af deres mødres undervisning (se Alma 53:16-23). Ledt af profeten Helaman gik de i kamp mod deres fjender. De havde af deres mødre lært at være ærlige, tapre og pålidelige. Deres mødre lærte dem også, at hvis de ikke tvivlede, ville Gud udfri dem (se Alma 56:47). De overlevede alle slaget. De udtrykte deres tro på deres mødres lærdomme og sagde: »Vi tvivler ikke på, at vore mødre vidste det« (Alma 56:48). Enhver mor har en dyb indvirkning på sine børn.

Børnenes ansvar

- Hvordan hjælper børn deres forældre med at opbygge et lykkeligt hjem?

Børn deler ansvarsene med at opbygge et lykkeligt hjem med deres forældre. De bør adlyde befalingerne og samarbejde med andre i familien. Det er ikke Herren velbehageligt, at børn skændes (se Mosi 4:14).

Herren har befaleet børn at ære deres forældre. Han sagde: »Ær din far og din mor, for at du må få et langt liv på jord[en]« (2 Mos 20:12). At ære sine forældre vil sige at elske og respektere dem. Det betyder også, at man skal adlyde dem. Skrifterne siger til børn: »Adlyd jeres forældre i Herren; for det er ret og rigtigt« (Ef 6:1).

Præsident Spencer W. Kimball har sagt, at børn bør lære at arbejde og være fælles om ansvarsene i hjemmet og haven. De bør få opgaver, der holder huset pænt og rent (se *Kirkens præsidenters lærdomme: Spencer W. Kimball*, 2006, s. 123).

- Hvad bør børn gøre for at ære og respektere deres forældre?
- Hvad gjorde dine forældre, som førte til, at du ærede og respekterede dem?

Det bringer velsignelser at tage imod ansvar

- Hvad kan hver person i familien gøre for at gøre hjemmet til et lykkeligt sted?

En kærlig og lykkelig familie opstår ikke af sig selv. Hver person i familien må gøre sin del. Herren har givet ansvar til både forældre og børn. Skrifterne lærer os, at vi må være betænksomme, have godt humør og være hensynfulde over for andre. Når vi taler, beder, synger eller arbejder sammen, kan vi glæde os over velsignelserne ved harmoni i vores familie (se Kol 3).

- Hvilke traditioner og skikke kan gøre hjemmet til et lykkeligt sted?

Yderligere skriftsteder og andre kilder

- Ordsp 22:6 (oplær et barn)
- Ef 6:1-3 (børn skal adlyde deres forældre)
- L&P 68:25-28; Ef 6:4 (forældres ansvar)
- »Familien: En proklamation til verden«, (tilgængelig på lds.org og i mange kirketidsskrifter, deriblandt *Stjernen*, jan. 1996, s. 101; *Til styrke for de unge* (katalognr. 36550 110), s. 44; og *Tro mod sandheden* (katalognr. 36863 110), s. 35-37).
- *Familievejledning* (katalognr. 31180 110)

Evigt ægteskab

Kapitel 38

Ægteskabet er indstiftet af Gud

Ægteskab mellem en mand og en kvinde er afgørende i Guds plan. Herren har sagt: »Den, der forbyder ægteskab, er ikke ordineret af Gud, for ægteskabet er indstiftet af Gud for menneskene« (L&P 49:15). Lige siden begyndelsen har ægteskabet været en lov i evangeliet. Ægteskabet har til hensigt at vare for evigt, ikke kun i vores jordiske liv.

Adam og Eva blev viet af Gud, før der fandtes nogen død i verden. De havde et evigt ægteskab. De underviste deres børn og deres børns børn i den evige ægteskabslov. Efterhånden som årene gik, kom ugudelighed ind i menneskenes hjerte, og myndigheden til at udføre denne hellige ordinance blev fjernet fra jorden. Ved evangeliets gengivelse er det evige ægteskab blevet genindført på jorden.

- Hvorfor er det vigtigt at vide, at ægteskabet mellem mand og kvinde er indstiftet af Gud?

Evigt ægteskab er afgørende for ophøjelse

- Hvad er Herrens lære om ægteskabet, og hvordan adskiller den sig fra verdens synspunkter?

Mange mennesker i verden betragter udelukkende ægteskabet som en social skik, en lovlig aftale mellem en mand og en kvinde om at leve sammen. Men for sidste dages hellige er ægteskabet meget mere. Vores ophøjelse afhænger af ægteskabet tillige med andre principper og ordinanceer som fx tro, omvendelse, dåb og at modtage Helligåndsgaven. Vi tror, at ægteskabet er det helligste forhold, der eksisterer mellem en mand og en kvinde. Dette hellige forhold påvirker vores lykke nu og i evighederne.



Vor himmelske Fader har givet os den evige ægteskabslov, så vi kan blive ligesom ham. Herren har sagt:

»I den celestiale herlighed er der tre himle eller grader;

og for at kunne opnå den højeste må et menneske indtræde i denne præstedømmeorden [hvilken vil sige den nye og evigtvarende ægteskabspagt],

og hvis han ikke gør dette, kan han ikke opnå den« (L&P 131:1-3).

Evigt ægteskab må foretages af den rette myndighed i templet

- Hvorfor må et ægteskab foretages af den rette myndighed i templet for at være evigt?

Et evigt ægteskab må foretages af en person, der besidder beseglingsmagten. Herren har lovet: »Hvis en mand ægter en kvinde ved ... den nye og evigtvarende pagt ... af ham, som er salvet ... og hvis [de] forbliver i [Herrens] pagt ... skal [det] have fuld kraft, når de er ude af verden« (L&P 132:19).

Et evigt ægteskab skal ikke kun indgås med den rette præstedømmemyndighed, men det skal også udføres i et af vor Herres hellige templer. Templet er det eneste sted, hvor denne hellige ordinance kan foretages.

I templet knæler sidste dages hellige par ved et af de hellige altre i nærvær af familie og venner, som har modtaget tempelbegavelsen. De indgår deres ægteskabspagter over for Gud. De bliver erklæret for mand og hustru for tid og al evighed. Det bliver gjort af en, der bærer Guds hellige præstedømme og som har fået myndighed til at foretage denne hellige ordinance. Han handler under ledelse af Herren og lover parret ophøjelsens velsignelser. Han underviser dem i det, de må gøre for at modtage disse velsignelser. Han minder dem om, at alle velsignelser afhænger af lydighed mod Guds love.

Til underviseren: Alle medlemmer har, uanset om de er gift eller ej, brug for at forstå læren om det evige ægteskab. Dog bør du være opmærksom på følelserne hos de voksne, der ikke er gift. Hjælp efter behov klassesdeltagerne eller familien til at vide, at alle vor himmelske Faders børn, som er trofaste mod deres pagter i dette liv, vil få mulighed for at modtage alle evangeliets velsignelser i evighederne, deriblandt muligheden for at få en evig familie.

Hvis vi bliver viet ved nogen anden myndighed end præstedømmets i templet, gælder ægteskabet kun for dette liv. Efter døden har ægtefællerne ikke noget krav på hinanden eller på deres børn. Et evigt ægteskab giver mulighed for at fortsætte som familie efter dette liv.

Fordele ved et evigt ægteskab

- Hvilke velsignelser er der ved et evigt ægteskab i dette liv og i evigheden?

Som sidste dages hellige lever vi ikke blot i nuet, men med et evigt perspektiv. Dog kan vi også modtage velsignelser i dette liv som følge af at være blevet viet for evighed. Nogle af disse velsignelser er som følger:

1. Vi ved, at vores ægteskab kan vare for evigt. Døden kan kun adskille os midlertidigt. Intet kan adskille os for evigt, bortset fra vores egen ulydighed. Denne kundskab hjælper os med at arbejde hårdere for at opnå et lykkeligt, velykket ægteskab.
2. Vi ved, at vores familieforhold kan fortsætte i evighederne. Denne kundskab hjælper os til at være omhyggelige med at undervise og oplære vore børn. Den hjælper os også med at vise dem større tålmodighed og kærlighed. Som følge deraf skulle vi få et lykkeligere hjem.
3. Eftersom vi er blevet viet på Guds forordnede måde, er vi berettiget til udgydelse af Ånden i vores ægteskab, når vi forbliver værdige.

Nogle af de velsignelser, vi kan have glæde af for evigt, er følgende:

1. Vi kan bo i den højeste grad af Guds celestiale rige.
 2. Vi kan blive ophøjet, ligesom Gud er, og modtage en fylde af glæde.
- Hvordan kan et evigt perspektiv få indflydelse på den måde, hvorpå vi føler omkring ægteskab og familie?

Vi må berede os på et evigt ægteskab

- Hvad kan vi gøre for at hjælpe de unge med at berede sig på et evigt ægteskab?

Præsident Spencer W. Kimball har sagt: »Ægteskab er måske den allervigtigste af alle beslutninger og har de mest vidtrækkende virkninger, for det drejer sig ikke alene om den øjeblikkelige lykke, men også om evig glæde. Det påvirker ikke alene de pågældende to mennesker, men også deres familie og især deres børn og børnebørn igennem mange generationer. Når man skal vælge en ledsager for livet og for evigheden, må man foretage den mest omhyggelige planlægning, udvise megen omtanke og bede og faste for at sikre, at lige netop denne afgørelse bliver rigtig« (Kirkens præsidenters lærdomme: Spencer W. Kimball, 2006, s. 197).

Et evigt ægteskab bør være målet for enhver sidste dages hellig. Det gælder selv for dem, der allerede er borgerligt viet. At berede sig på et evigt ægteskab kræver stor omtanke og bøn. Kun medlemmer af Kirken, der lever retskaffent, har tilladelse til at indtræde i templet (se L&P 97:15-17). Vi beslutter os ikke pludselig en dag for, at vi gerne vil vies i templet og kommer til templet den næste dag og bliver viet. Vi må først leve op til visse krav.

Før vi kan tage til templet, må vi være aktive, værdige medlemmer af Kirken i mindst ét år. Mænd skal være i besiddelse af Det Melkisedekske Præstedømme. Vi skal interviewes af grenspræsidenten eller biskoppen. Hvis han finder os værdige, giver han os en tempelanbefaling. Hvis vi ikke er værdige, vil han tale med os og hjælpe os med at sætte mål for at blive værdige til at indtræde i templet.

Efter vi har modtaget en anbefaling fra vores biskop eller grenspræsident skal vi interviewes af stavspræsidenten eller missionspræsidenten. Vi bliver stillet spørgsmål som følgende i et interview til en tempelanbefaling:

1. Tror du på, og har du et vidnesbyrd om Gud, den evige Fader, hans Søn, Jesus Kristus, og Helligånden? Har du et urokkeligt vidnesbyrd om det gengivne evangelium?

2. Opretholder du præsidenten for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige som profet, seer og åbenbarer? Anerkender du ham som det eneste menneske på jorden, der er bemyndiget til at benytte alle præstedømmets nøgler?
3. Efterlever du kyskhedsloven?
4. Betaler du en ærlig tiende?
5. Overholder du visdomsordet?
6. Er du ærlig i din omgang med dine medmennesker?
7. Stræber du efter at holde de pagter, som du har indgået, og på at overvære dine nadvermøder og præstedømmemøder og leve dit liv i harmoni med evangeliets love og befalinger?

Når du beder om en tempelanbefaling, bør du huske, at det er et helligt privilegium at indtræde i templet. Det er en alvorlig handling, som man ikke skal tage let på.

Vi må stræbe oprigtigt efter at adlyde enhver pagt, som vi indgår i templet. Herren har sagt, at hvis vi er nøjagtige og trofaste, vil vi opnå vores ophøjelse. Vi bliver ligesom vor himmelske Fader (se L&P 132:19-20). En tempelvielse er et hvilket som helst offer værd. Det er en måde at opnå overordentlig mange evige velsignelser på.

- Hvad kan vi gøre for at opmuntre unge mennesker til at sætte mål om at blive viet i templet? Hvordan kan vi hjælpe dem med at berede sig på dette?

Yderligere skriftsteder

- 1 Mos 1:26-28 (vi bør mangfoldiggøre os og opfylde jorden)
- 1 Mos 2:21-24 (det første ægteskab blev foretaget af Gud)
- Matt 19:3-8 (hvad Gud har sammenføjet)
- L&P 132 (ægteskabslovens evige natur)
- L&P 42:22-26 (ægteskabsløfter bør holdes)
- Jakob 3:5-7 (mand og hustru bør være tro mod hinanden)

Kyskhedsloven

Kapitel 39

En bemærkning til forældre

Dette kapitel indeholder dele, der ligger udover små børns fatteevne. Det er bedst at vente til børn er gamle nok til at forstå seksuelle forhold og forplantningen, før de undervises i disse dele i kapitlet. Vore kirkeledere har fortalt os, at forældre er ansvarlige for at undervise deres børn om forplantningen (processen med at undfange og føde børn). Forældre må også lære dem kyskhedsloven, som forklares i dette kapitel.

Forældre kan begynde at undervise børn i at have den rette indstilling til deres legemer, når de er ganske små. Når vi taler åbent og ærbødigt til børnene og anvender de rette navne for deres legemsdele og funktioner, vil det hjælpe dem med at vokse op uden unødigt at skamme sig over deres legemer.

Børn er af naturen nysgerrige. De vil gerne vide, hvordan deres legeme fungerer. De ønsker at vide, hvor de små børn kommer fra. Hvis forældre besvarer alle sådanne spørgsmål med det samme og gør det tydeligt, så børnene kan forstå det, vil børnene fortsætte med komme med deres spørgsmål til forældrene. Men hvis forældrene besvarer spørgsmål, så børnene føler sig flove, afvist eller får et mangelfuldt svar, vil de sandsynligvis gå til en anden med deres spørgsmål og måske få ukorrekte tanker og en upassende indstilling.

Det er dog heller ikke klogt eller nødvendigt at fortælle børn alting med det samme. Forældre behøver kun at give dem den oplysning, som de har bedt om og kan forstå. Når forældrene besvarer disse spørgsmål, kan de undervise børnene i betydningen af at respektere deres eget og andres legeme. Forældre bør lære deres børn at



klæde sig sømmeligt. De bør rette de falske ideer og det vulgære sprog, som børnene måtte lære af andre.

På et tidspunkt når børnene når modenhed, bør forældre åbent have drøftet forplantningen med dem. Børn bør forstå, at disse kræfter er gode og blev givet til os af Herren. Han forventer, at vi anvender dem inden for de grænser, han har sat.

Små børn kommer rene og uskyldige til jorden fra vor himmelske Fader. Når forældre beder om vejledning, vil Herren inspirere dem til at undervise børnene på det rigtige tidspunkt og på den rigtige måde.

Forplantningens kraft

- Hvorfor bør forældre undervise deres børn om forplantning og kyskhed? Hvordan kan de gøre det på passende vis?

Gud befalede hvert levende væsen at forplante sig efter sin egen art (se Moses 2:24). Forplantningen var en del af hans plan, så alle former for liv kunne fortsætte deres eksistens på jorden.

Derpå anbragte han Adam og Eva på jorden. De var ulig hans andre skabelser, fordi de var hans åndelige børn. I Edens have bragte han Adam og Eva sammen i ægteskabet og befalede dem at mangfoldiggøre sig og opfylde jorden (se 1 Mos 1:28). Men deres tilværelse skulle styres af moralske love frem for instinktet.

Gud ønskede, at hans åndelige børn skulle fødes ind i en familie, så de kunne få ordentlig omsorg og undervisning. Vi skal ligesom Adam og Eva tilvejebringe fysiske legemer til disse åndelige børn. Det Første Præsidentskab og De Tolv Apostles Kvorum har sagt: »Vi erklærer, at den måde, hvorved det jordiske liv skabes, er guddommeligt bestemt« (»Familien: En proklamation til verden«, *Stjernen*, jan. 1996, s. 101). Gud har befalet os, at det kun er i ægteskabet mellem en mand og en kvinde, at vi skal have seksuelt samkvem. Denne befaling kaldes kyskhedsloven.

Kyskhedsloven

- Hvad er kyskhedsloven?

Vi skal kun have seksuelt samkvem med vores ægtefælle, som vi er lovformeligt viet til. Ingen, hverken mand eller kvinde, skal have seksuelt samkvem før ægteskabet. Efter ægteskabet er seksuelt samkvem kun tilladt med vores ægtefælle.

Til israelitterne har Herren sagt: »Du må ikke bryde et ægteskab« (2 Mos 20:14). De israelitter, der brød denne befaling, blev underlagt alvorlige straffedomme. Herren har gentaget denne befaling i de sidste dage (se L&P 42:24).

Vi har lært, at kyskhedsloven omfatter andet og mere end samleje. Det Første Præsidentskab har advaret unge mennesker mod andre seksuelle synder:

»Gør ikke noget før ægteskabet, der kan vække de stærke følelser, som kun må komme til udtryk i ægteskabet. Deltag ikke i lidenskabelig kysken, lig ikke ovenpå en anden person eller rør ved en anden persons kønsdele, med eller uden tøj på. Tillad ikke nogen at gøre det ved dig. Væk ikke disse følelser i din egen krop« (*Til styrke for de unge* (hæfte, 2002, s. 27).

Ligesom andre brud på kyskhedsloven er homoseksuel adfærd en alvorlig synd. Sidste dages profeter har talt om farerne ved homoseksuel adfærd og om Kirkens bekymring for mennesker, der måtte have sådanne tilbøjeligheder. Præsident Gordon B. Hinckley har sagt:

»For det første tror vi, at ægteskabet mellem mand og kvinde er indstiftet af Gud. Vi tror, at ægteskabet kan vare evigt ved udøvelsen af det evige præstedømmes magt i Herrens Hus.

Folk spørger om vores indstilling til dem, som anser sig selv for at være såkaldte bøsser og lesbiske. Mit svar er, at vi elsker dem som Guds sønner og døtre. De har måske visse tilbøjeligheder, som er stærke, og som kan være vanskelige at kontrollere. De fleste mennesker har tilbøjeligheder af den ene eller anden form på forskellige tider. Hvis de ikke handler i overensstemmelse med disse tilbøjeligheder, kan de gå fremad som alle andre medlemmer af Kirken. Hvis de bryder kyskhedsloven og Kirkens moralske standarder, så er de underkastet Kirkens disciplinering, ligesom alle andre.

Vi ønsker at hjælpe disse mennesker, at styrke dem, at bistå dem med deres problemer og at hjælpe dem med deres vanskeligheder. Men vi kan ikke være tavse, hvis de hengiver sig i umoralske handlinger, hvis de prøver at holde fast ved, forsvare og leve i et såkaldt registreret partnerskab. At tillade dette ville være at nedgøre det meget alvorlige og hellige grundlag for det gudgivne ægteskab og selve dets formål, at opdrage familier« (*Liahona*, jan. 1999, s. 83).

Satan ønsker, at vi bryder kyskhedsloven

- Hvilke måder frister Satan mennesker på, så de bryder kyskhedsloven?

Satans plan er at bedrage så mange af os, som han kan, for at forhindre os i at bo sammen med vor himmelske Fader. En af de mest ødelæggende ting, han kan gøre, er at tilskynde os til at bryde kyskhedsloven. Han er listig og stærk. Han vil gerne have, at vi tror, at det ikke er nogen synd at bryde denne lov. Mange mennesker er blevet bedraget. Vi må vogte os selv mod onde indflydelser.

Satan angriber standarderne for sømmelighed. Han ønsker, at vi skal tro, at fordi det menneskelige legeme er smukt, er det noget man kan prale med og udstille. Vor himmelske Fader ønsker, at vi skal holde vores krop tildækket, så vi ikke opmuntrer til upassende tanker i andres sind.

Satan opmuntrer os ikke blot til at klæde os usømmeligt, men han opmuntrer os også til at tænke umoralske og upassende tanker. Det gør han med billeder, film, historier, vittigheder, musik og danse, der antyder umoralske handlinger. Kyskhedsloven kræver, at vore tanker så vel som vore handlinger er rene. Profeten Alma lærte os, at når vi dømmes af Gud, »[skal] vore tanker ... også dømmes os skyldige, og i denne forfærdelige tilstand skal vi ikke turde se op til vor Gud« (Alma 12:14).

Jesus har sagt: »I har hørt, at der er sagt: »Du må ikke bryde et ægteskab.«

Men jeg siger jer: Enhver, som kaster et lystent blik på en andens hustru, har allerede begået ægteskabsbrud med hende i sit hjerte« (Matt 5:27-28).

Præsident Gordon B. Hinckley har advaret: »I lever i en verden med forfærdelige fristelser. Pornografi med dets vulgære snavs skyller hen over jorden som en afskyelig opslugende tidevandsbølge. Det er gift. Se det ikke, læs det ikke. Det vil ødelægge jer, hvis I gør det. Det vil fjerne jeres selvrespekt. Det vil frarøve jer fornemmelsen for livets skønheder. Det vil trække jer ned og føre jer ud i en sump af onde tanker og muligvis onde handlinger. Hold jer fra det. Undgå det, som I ville undgå en modbydelig sygdom, for det er lige så dødbringende. Vær dydig i tanke og gerning. Gud har i en bestemt hensigt plantet en guddommelig drift i jer, som let kan forvandles til onde og destruktive hensigter. Lad være med date fast, når I er helt unge. Når I når en alder, hvor I begynder at tænke på ægteskab, så er det tid at blive involveret i det. Men I unge mænd, som går i skole, behøver ikke dette, og det gør de unge piger heller ikke« (se *Stjernen*, jan. 1998, s. 56).

Satan frister os sommetider gennem vore følelser. Han ved, hvornår vi er ensomme, forvirrede eller kede af det. Han vælger disse tidspunkter med svaghed til at friste os til at bryde kyskhedsloven. Vor himmelske Fader kan give os styrke til at gå uskadt gennem disse prøvelser.

Skrifterne fortæller om en retskaffen ung mand ved navn Josef, som blev vist stor tillid af sin herre, Potifar. Potifar havde givet Josef herredømme over alt, hvad han havde. Potifars hustru begærede Josef og fristede ham til at begå ægteskabsbrud med sig. Men Josef modstod hende og flygtede fra hende (se 1 Mos 39:1-18).

Paulus sagde: »De fristelser, der har mødt jer, er kun menneskelige. Og Gud er trofast; han vil ikke tillade, at I fristes over evne, men vil sammen med fristelsen også skabe udvej, så I ikke bukker under« (1 Kor 10:13). Alma understregede, at vi »ikke [vil] blive fristet mere end det, som [vi] kan bære,« når vi »vil ydmyge [os] for Herren og påkalde hans hellige navn og våge og bede bestandigt« (Alma 13:28).

Til underviseren: Spørgsmål om sømmelighed og kyskhed kan også henvises til hæftet *Til styrke for de unge* (katalognr. 36550 110), som kan fås på distributionscentre og på lds.org og som måske kan fås i din kirkebygningens bibliotek.

- Hvilken sammenhæng er der mellem sømmelighed og kyskhed? Hvordan kan forældre lære deres børn at være anstændige i påklædning, sprog og opførsel?
- Hvordan kan vi bekæmpe pornografiens udbredelse og indflydelse?
- Hvilke løfter har Herren givet os for at hjælpe os med at overvinde Satans fristelser?

Brud på kyskhedsloven er yderst alvorligt

Profeten Alma sørgede, fordi en af hans sønner havde brudt kyskhedsloven. Alma sagde til sin søn Corianton: »Ved du ikke, min søn, at dette er en vederstyggelighed i Herrens øjne, ja, yderst vederstyggeligt, mere end alle andre synder, bortset fra det at udgyde uskyldigt blod eller at fornægte Helligånden?« (Alma 39:5). Ukyshhed er det værste næst efter mord.

Hvis en mand eller kvinde bryder kyskhedsloven og undfanger et barn, kan de blive fristet til at begå endnu en vederstyggelig synd: abort. Der er sjældent nogen berettiget årsag til abort. Kirkens ledere har sagt, at abort under visse exceptionelle forhold kan retfærdiggøres, hvis fx graviditeten skyldes incest eller voldtægt, hvis moderens liv eller helbred ifølge kompetent lægelig myndighed menes at være i alvorlig fare, eller hvis det ufødte barn ifølge kompetent lægelig myndighed har alvorlige misdannelser, som ikke muliggør, at barnet kan leve efter fødslen. Men selv disse forhold retfærdiggør ikke automatisk en abort. De, som befinder sig i sådanne situationer, bør kun overveje abort efter at have rådført sig med deres lokale kirkeledere og efter at have modtaget bekræftelse gennem oprigtig bøn.

»Når en mand og kvinde undfanger et barn uden for ægteskabet, bør der gøres alle anstrengelser for at opmuntre dem til at gifte sig. Når sandsynligheden for et vellykket ægteskab er fraværende på grund af alder eller andre omstændigheder, bør ugifte forældre rådes til at give barnet til adoption gennem SDH familietjeneste for at sikre, at barnet vil blive beseglet til tempelværdige forældre«

(ikke oversatte breve fra Det Første Præsidentskab, 26. juni 2002 og 19. juli 2002).

Det er yderst vigtigt for vor himmelske Fader, at hans børn adlyder kyskhedsloven. Medlemmer af Kirken, som bryder denne lov eller påvirker andre til at gøre det, er underlagt kirkedisciplinering.

De, der bryder kyskhedsloven, kan få tilgivelse

Fred kan komme til dem, der har brudt kyskhedsloven. Herren siger til os: »Men når den uretfærdige vender om fra alle de synder, han har begået, og holder alle mine love ... [skal] ingen af de overtrædelser, han har begået ... huskes« (Ez 18:21-22). Fred kommer kun gennem tilgivelse.

Præsident Kimball har sagt: »Enhver tilgivelse er betinget ... Fasten, bønnerne, ydmygheden må være lige så stor eller større end synden. Der må være et sønderknust hjerte og en angerfuld ånd ... Der må være tårer og ægte sindelagsskifte. Der må være overbevisning om synden, opgivelse af det onde og bekendelse af fejlen over for de rette fastsatte myndigheder af Herren« (*Tilgivelsens mirakel*, 1975, s. 310).

For mange mennesker er bekendelsen den vanskeligste del af omvendelsen. Vi må bekende ikke kun over for Herren, men også for den person, vi har krænket, som fx en ægtemand eller hustru, samt til den rette præstedømmemyndighed. Præstedømmelederen (biskoppen eller stavspræsidenten) vil bedømme vores status i Kirken. Herren sagde til Alma: »Hver den, der overtræder imod mig ... hvis han bekender sine synder for dig og mig og omvender sig i sit hjertes oprigtighed, skal I tilgive ham, og jeg vil også tilgive ham« (Mosi 26:29).

Men præsident Kimball advarede: »Selv om tilgivelse så overdådigt er blevet lovet, er der intet løfte om eller antydning af tilgivelse for nogen sjæl, som ikke fuldstændigt omvender sig ... Vi kan næppe gøre for meget ud af at minde folk om, at de ikke kan synde og blive tilgivet og synde igen og igen og forvente tilgivelse gentagne gange« (*Tilgivelsens mirakel*, s. 310, 316). De, der modtager tilgi-

velse og dernæst gentager synden, bliver holdt ansvarlige for deres tidligere synder (se L&P 82:7; Eter 2:15).

De, der overholder kyskhedsloven, bliver velsignet i høj grad

- Hvilke velsignelser får vi, når vi overholder kyskhedsloven?

Når vi adlyder kyskhedsloven, kan vi leve uden skyldfølelse eller skam. Vores og vore børns tilværelse bliver velsignet, når vi holder os selv rene og uplettede for Herren. Børnene kan se hen til vores eksempel og følge i vore fodspor.

Yderligere skriftsteder

- Matt 19:5-9; 1 Mos 2:24 (det ægteskabelige forhold er helligt)
- Titus 2:4-12 (anvisninger om kyskhed)
- 1 Kor 7:2-5; Ef 5:28 (loyalitet mod ægtefællen)
- Åb 14:4-5 (velsignelser for lydighed mod kyskhedsloven)
- Ordsp 31:10 (dyd lovprises)
- Alma 39:9 (gå ikke efter dine øjnes begær)
- L&P 121:45 (lad dyd uophørligt pryde dine tanker)
- Alma 42:16 (omvendelse sker ikke uden straf)
- Alma 42:30 (bortforklar ikke dine synder)
- L&P 58:42-43 (de angrende bekender og forsager deres synder)



Tempeltjeneste og slægtshistorie

Kapitel 40

Vor himmelske Fader ønsker, at hans børn vender tilbage til ham

Jesu Kristi forsoning forsikrer hver af os om, at vi opstår og lever for evigt. Men hvis vi skal bo for evigt med vores familie i vor himmelske Faders nærhed, må vi gøre alt det, Frelseren befaler os at gøre. Det indebærer at blive døbt og bekræftet, og at vi modtager tempelordinancerne.

Som medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige er vi hver især blevet døbt og bekræftet af en, der besidder den rette præstedømmemyndighed. Hver eneste af os må også tage til templet for at modtage de frelsende præstedømmeordinancer, der udføres der. Men mange af Guds børn har ikke haft de samme muligheder. De levede på et tidspunkt eller et sted, hvor evangeliet ikke var tilgængeligt for dem.

Vor himmelske Fader ønsker, at alle hans børn vender tilbage og bor sammen med ham. For dem, der døde uden dåbs- eller tempelordinancerne, har han sørget for en måde, hvorpå det kan ske. Han har bedt os om at udføre ordinancer for vore forfædre i templerne.

Herrens templer

- Hvorfor er templer vigtige i vores tilværelse?

Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges templer er særlige bygninger, der er indviet til Herren. Værdige kirkemedlemmer kan tage

Til underviseren: Billeder kan skabe interesse og hjælpe deltagerne med at øge deres forståelse. Overvej at bede klassedeltagerne eller familien om at overveje deres følelser for tempeltjeneste, når de ser på billedet af templet i dette kapitel.

dertil for at modtage hellige ordinancer og indgå pagter med Gud. Ligesom dåben er disse ordinancer og pagter nødvendige for vores frelse. De skal udføres i Herrens templer.

Vi tager også til templet for at lære mere om vor himmelske Fader og hans Søn, Jesus Kristus. Vi opnår en bedre forståelse af formålet med vores liv og forholdet til vor himmelske Fader og Jesus Kristus. Vi lærer om vores førjordiske eksistens, meningen med jordelivet og livet efter døden.

Tempelordinancer besegler familier for evigt

- Hvad vil det sige at blive beseglet?

Alle templeordinancer bliver udført ved præstedømmets magt. Ved denne magt besegles eller bindes ordinancer, der er udført på jorden, i himlen. Frelseren lærte sine apostle: »Hvad du binder på jorden, skal være bundet i himlene« (Matt 16:19; se også L&P 132:7).

Kun i templer kan vi besegles for evigt som familier. Ægteskab i templet forener mand og kvinde som ægtemand og hustru for evigt, hvis de ærer deres pagter. Dåb og alle andre ordinancer bereder os på denne hellige begivenhed.

Når en mand og en kvinde bliver viet i templet, bliver deres børn, der derefter fødes, også en del af deres evige familie. Par, der er blevet borgerligt viet, kan modtage disse velsignelser ved at forberede sig selv og deres børn på at tage til templet og blive beseglet til hinanden. Forældre, der på lovlig vis adopterer børn, kan få disse børn beseglet til sig.

- Hvad må et par gøre, for at beseglingsmagten kan træde i kraft i deres ægteskab?

Vore forfædre har brug for vores hjælp

- Hvilke ansvar har vi over for vore forfædre, som er døde uden at have modtaget præstedømmeordinancerne?

Mario Cannamela giftede sig med Maria Vitta i 1882. De boede i Tripani i Italien, hvor de opdrog en familie og havde mange vidunderlige år sammen. Mario og Maria hørte ikke om Jesu Kristi

gengivne evangeliums budskab, mens de levede. De blev ikke døbt. De havde ikke muligheden for at tage i templet og blive besejlet som en evig familie. Da de døde, ophørte deres ægteskab.

Mere end et århundrede senere fandt en stor genforening sted.

Efterkommere af Mario og Maria tog til templet i Los Angeles, hvor en oldesøn og hans hustru knælede ved et alter og var stedfortrædere ved besejlingen af Mario og Maria. Tårer fyldte deres øjne, da de tog del i Mario og Marias glæde.

Mange af vore forfædre er blandt dem, der døde uden at have hørt om evangeliet, mens de var på jorden. De lever nu i åndeverdenen (se kap. 41 i denne bog). Der undervises de i Jesu Kristi evangelium. De, der har taget imod evangeliet, venter på, at tempelordinancerne bliver udført for dem. Når vi udfører disse ordinancer i templet for vore forfædre, kan vi tage del i deres glæde.

- Hvordan viser læren om frelse for de døde Guds retfærdighed, medfølelse og barmhjertighed?
- Hvilke oplevelser har du haft med at udføre tempeltjeneste for dine forfædre?

Slægtshistorie – Hvordan vi begynder at hjælpe vore forfædre

- Hvad er de grundlæggende trin for udførelse af slægtshistorisk arbejde?

Sidste dages hellige opmuntres til at deltage i slægtshistoriske aktiviteter. Gennem disse aktiviteter lærer vi om vore forfædre, så vi kan udføre ordinancer på deres vegne. Slægtshistorie indebærer tre grundlæggende trin:

1. Find frem til dine forfædre.
2. Find ud af, hvilke forfædre der har brug for at få udført tempelordinancer.
3. Sørg for, at ordinancerne bliver udført for dem.

De fleste menigheder og grene har slægtshistoriske konsulenter, der kan besvare spørgsmål og lede os til de kilder, vi har brug for.

Hvis en menighed eller gren ikke har en slægtshistorisk konsulent, kan biskoppen eller grenspræsidenten sørge for vejledning.

Find frem til vore forfædre

For at udføre tempelordinancerne for vore forfædre, har vi brug for deres navne. Mange vidunderlige kilder er tilgængelige i dag, der kan hjælpe os med at finde frem til vore forfædres navne.

En god måde at begynde at indsamle oplysninger om vore forfædre på er at se, hvad vi har i vores eget hjem. Vi har måske fødsels-, ægteskabs- eller dødsattester. Vi finder måske også en familiebibel, dødsannonce, familiehistorie eller lommebog og dagbog. Derudover kan vi spørge slægtninge om de oplysninger, de har. Efter at have indsamlet oplysninger i vores hjem og fra vore slægtninge kan vi søge andre kilder så som familiesearch.org. Vi kan også besøge et af Kirkens lokale slægtshistoriske centre.

Hvor meget vi lærer, afhænger af, hvilke oplysninger der er tilgængelige for os. Vi har måske kun få familieoplysninger og er muligvis ikke i stand til at gøre mere end at finde frem til vore forældre og bedsteforældre. Hvis vi allerede har en stor samling af familieoptegnelser, kan vi måske finde frem til forfædre i generationer tilbage i tiden.

Vi kan holde styr på de oplysninger, vi indsamler, i familiegruppeskemaer og anetavler.

Find ud af, hvilke forfædre der har brug for at få udført tempelordinancer

Tempelordinancer for de døde er blevet udført siden Kirkens tidlige dage. Følgelig kan der allerede være udført nogle ordinancer for vore forfædre. For at finde ud af, hvilke forfædre, der har brug for tempelordinancer, kan vi kigge to steder. Vore egne familieoptegnelser kan have oplysninger om, hvad der er blevet udført. Hvis ikke, har Kirken en optegnelse over alle ordinancer, der er blevet udført i templet. Den slægtshistoriske konsulent i din menighed eller gren kan hjælpe dig i dine bestræbelser.

Vær sikker på, at ordinancerne bliver udført

Mange af vore forfædre i åndeverdenen er måske ivrige efter at modtage deres tempelordinancer. Så snart vi finder disse forfædre, bør vi sørge for, at dette arbejde bliver udført for dem.

En af velsignelserne ved slægtsforskning er at tage i templet og udføre ordinancer på vegne af vore forfædre. Vi bør forberede os selv på at få en tempelambefaling, så vi, når det er muligt, kan udføre dette arbejde. Hvis vore børn er 12 år eller ældre, kan de tage del i disse velsignelser ved at blive døbt og bekræftet for disse forfædre.

Hvis det ikke er muligt for os at tage til templet for at deltage i ordinancerne, vil templet sørge for at få ordinancerne udført af andre kirkemedlemmer.

- Hvordan har Herren hjulpet dig eller nogen i din familie til at finde oplysninger om jeres forfædre?

Andre slægtshistoriske muligheder

- Hvilke enkle måder for deltagelse i slægtsforskning findes der for én med mange andre ansvar?

Udover at tilvejebringe tempelordinancer for de forfædre, vi kender til, kan vi hjælpe dem i åndeverdenen på mange andre måder. Vi bør søge Åndens vejledning, når vi bønsonst overvejer, hvad vi kan gøre. Afhængigt af vore omstændigheder kan vi gøre følgende:

1. Komme i templet så ofte som muligt. Efter at have været i templet på egne vegne kan vi udføre de frelsende ordinancer for andre, der venter i åndeverdenen.
2. Søge for at finde frem til forfædre, der er vanskeligere at finde. Slægtshistoriske konsulenter kan lede os til nyttige kilder.
3. Hjælpe med Kirkens indekseringsprogram. Gennem dette program forbereder medlemmer slægtshistoriske oplysninger til brug for Kirkens slægtshistoriske computerprogrammer. Disse programmer gør det lettere for os at finde frem til vore forfædre.

4. Bidrage med slægtshistoriske oplysninger til Kirkens nuværende computerprogrammer for slægtshistorie. Disse programmer indeholder slægtsoplysninger, som mennesker over hele verden har bidraget til. De gør det muligt for mennesker at dele deres familieoplysninger. Slægtshistoriske konsulenter kan give yderligere oplysninger om Kirkens computerprogrammer.
 5. Deltage i familieprojekter om slægtshistorie. Vi kan udføre meget mere for vore forfædre, når vi arbejder sammen med andre i familien.
- Tænke over, hvad du kan gøre for at øge din deltagelse i templet og i slægtsforskning.

Yderligere skriftsteder

- 1 Pet 4:6 (evangeliet blev forkyndt for de døde)
- Mal 4:5-6; L&P 2:2; 3 Ne 25:5-6 (profeten Elias' mission)
- 1 Kor 15:29; L&P 128:15-18 (arbejde for de døde)
- L&P 138 (de dødes forløsning)

Åndeverdenen

Kapitel 41

Livet efter døden

- Hvad sker der med os, efter vi er døde?

Vor himmelske Fader har udarbejdet en plan til vores frelse. Som en del af denne plan sendte han os fra sin nærhed og ned for at bo på jorden og få et dødeligt legeme af kød og blod. Med tiden vil vores jordiske legeme dø, og vores ånd går til åndeverdenen. Åndeverdenen er et sted, hvor vi venter, arbejder og lærer, og hvor de retskafne finder hvile for bekymring og sorg. Vores ånd bor der, indtil vi er klar til vores opstandelse. Dernæst vil vores jordiske legeme atter forene sig med vores ånd, og vi vil modtage den grad af herlighed, vi har forberedt os på (se kap. 46 i denne bog).

Mange mennesker har spekuleret på, hvordan der er i åndeverdenen. Skrifterne og sidste dages hellige profeter har givet os oplysninger om åndeverdenen.

- Hvilken trøst er det for dig at vide, at der er et liv efter døden? Hvordan kan vi anvende vores forståelse for åndeverdenen til at trøste andre?

Hvor er åndeverdenen?

Sidste dages profeter har sagt, at de dødes ånder ikke er langt fra os. Præsident Ezra Taft Benson har sagt: »Sommetider bliver sløret mellem dette liv og livet herefter meget tyndt. Vore kære, som er døde, er ikke langt fra os« (*Den danske Stjerne*, apr. 1972, s. 145). Præsident Brigham Young lærte os, at åndeverdenen er på jorden, rundt omkring os (se *Kirkens prææsidenters lærdomme: Brigham Young*, 1997, s. 279).



Hvad er vore ånders natur?

Åndelige væsener har den samme legemlige form som dødelige, bortset fra at det åndelige legeme har en fuldkommen form (se Eter 3:16). Ånder tager deres hengivne eller fjendtligt indstillede holdning til det retskafne med sig fra jorden (se Alma 34:34).

De har de samme lyster og ønsker, som de havde, da de levede på jorden. Alle ånder er i en voksen skikkelse. De var voksne før deres jordiske eksistens, og de er i en voksen skikkelse efter døden, selv om de dør som spæde eller børn (se *Kirkens præsidents lærdomme: Joseph F. Smith, 1999, s. 130-131*).

- Hvorfor er det vigtigt at vide, at vores ånd vil rumme de samme indstillinger i åndeverdenen, som den har nu?

Hvordan er forholdene i åndeverdenen?

Profeten Alma i Mormons Bog fortalte om to afdelinger eller tilstande i åndeverdenen:

»De retfærdiges ånder bliver modtaget i en tilstand af lykke, som kaldes paradis, en tilstand af hvile, en tilstand af fred, hvori de skal hvile fra alle deres besværligheder og fra al bekymring og sorg.

Og da skal det ske, at de ugudeliges ånder, ja, de, der er onde – for se, de har ingen lod eller del i Herrens Ånd; for se, de valgte onde gerninger hellere end gode, derfor kom Djævelens ånd ind i dem og tog deres bolig i besiddelse – og disse skal blive stødt ud i det yderste mørke; der skal være gråd og jammer og tænderskæren, og dette på grund af deres egen ugudelighed, idet de blev ført omkring som fanger efter Djævelens vilje.

Se, det er den tilstand, de ugudeliges sjæl befinder sig i, ja, i mørke og i en tilstand af forfærdelig, frygtindgydende forventning om Guds vredes rasende harme over dem; således forbliver de i denne tilstand, såvel som de retfærdige i paradiset, indtil tiden for deres opstandelse« (Alma 40:12-14).

Ånderne bliver inddelt i overensstemmelse med renheden i deres liv og deres lydighed mod Herrens vilje, mens de var på jorden. De retskafne og de ugudelige adskilles (se 1 Ne 15:28-30), men

ånderne kan gå fremad, efterhånden som de lærer evangeliets principper og lever i overensstemmelse med dem. Ånderne i paradiset kan undervise ånderne i fængsel (se L&P 138).

Paradis

Ifølge profeten Alma hviler de retskafne ånder fra jordisk bekymring og sorg. Ikke desto mindre er de udelukkende optaget af at udføre Herrens arbejde. Præsident Joseph F. Smith så i et syn, at straks efter Jesus Kristus var blevet korsfæstet, besøgte han de retskafne i åndeverdenen. Han udpegede budbringere, gav dem magt og myndighed og bemyndigede dem til at »bære evangeliets lys til dem, der var i mørke, ja, til alle menneskers ånder« (L&P 138:30).

Kirken er organiseret i åndeverdenen, og præstedømmebærere fortsætter deres ansvar der (se L&P 138:30). Præsident Wilford Woodruff har sagt: »Det samme præstedømme eksisterer på den anden side af sløret ... Alle apostle, alle halvfjerdsere, alle ældster og så videre, som døde i troen, indtræder i tjenestegeringens arbejde, så snart de går til den anden side af sløret« (*Deseret News*, 25. jan. 1882, s. 818).

Familieforhold er også vigtige. Præsident Jedediah M. Grant, en rådgiver til Brigham Young, så åndeverdenen og beskrev den organisation, der findes der, til Heber C. Kimball: »Han sagde, at de mennesker, han så der, var organiseret i familieenheder ... Han sagde: »Da jeg så på familierne, var der blandt nogle mangler ... for jeg så familier, der ikke fik tilladelse til at komme og bo sammen, fordi de ikke havde æret deres kaldelse her« (*Deseret News*, 10. dec. 1856, s. 316-317).

Det åndelige fængsel

Apostlen Peter henviste til åndeverdenen som et fængsel, hvilket det er for nogle (se 1 Pet 3:18-20). I det åndelige fængsel er de ånder, der endnu ikke har taget imod Jesu Kristi evangelium. Disse

Til underviseren: For at hjælpe klassedeltagerne eller familien med at forstå forskellen mellem paradiset og åndernes fængsel, kan du evt. tegne en lodret streg på midten af tavlen eller på et stort stykke papir, så der bliver to kolonner. Øverst i den ene kolonne skriver du *De retfærdiges tilstand*. Øverst i den anden kolonne skriver du *De ugudeliges tilstand*. Bed deltagerne om at beskrive hver tilstand i åndeverdenen baseret på det, de har læst i dette afsnit. Sammenfat deres bemærkninger i de rigtige kolonner.

ånder har handlefrihed og kan tilskyndes af både godt og ondt. Hvis de tager imod evangeliet og de ordinancer, der bliver udført for dem i templerne, kan de forlade det åndelige fængsel og bo i paradiset.

Ydermere er der i det åndelige fængsel de ånder, der har afvist evangeliet, efter det blev forkyndt for dem enten på jorden eller i det åndelige fængsel. Disse ånder lider i en tilstand kendt som helvede. De har fjernet sig selv fra Jesu Kristi nåde, han som sagde: »For se, jeg, Gud, har lidt dette for alle, for at de ikke skal lide, hvis de vil omvende sig; men hvis de ikke vil omvende sig, må de lide, ligesom jeg; hvilken lidelse fik mig, selv Gud, den største af alle, til at skælve af smerte og til at bløde fra hver pore og til at lide på både legeme og ånd« (L&P 19:16-18). Efter at have lidt for deres synder får de mulighed for gennem Jesu Kristi forsoning at arve den laveste grad af herlighed, som er det telestiale rige.

- Hvordan ligner tilstandene i åndeverdenen tilstandene i dette liv?

Yderligere skriftsteder

- 1 Pet 4:6 (evangeliet forkyndt for de døde)
- Moses 7:37-39 (åndeligt fængsel beredt for de ugudelige)
- L&P 76 (åbenbaring om de tre herlighedsriger)
- Luk 16:19-31 (tiggerens og den rige mands skæbne i åndeverdenen)



Indsamlingen af Israels hus

Kapitel 42

Israels hus er Guds pagtsfolk

- Hvilke ansvar har Guds pagtsfolk over for verdens nationer?

Jakob var en stor profet, som levede hundreder af år før Kristi tid. Fordi Jakob var trofast, gav Herren ham det særlige navn Israel, som betyder »en, der sejrer med Gud« eller »lad Gud sejre« (Bible Dictionary, »Israel«, s. 708). Jakob havde tolv sønner. Disse sønner og deres familier blev kendt som Israels tolv stammer eller israelitterne (se 1 Mos 49:28).

Jakob var Abrahams barnebarn. Herren indgik en evigtvarende pagt med Abraham, som blev fornyet med Isak og med Jakob og hans børn (se kap. 15 i denne bog; se også billedet i dette kapitel, der viser Jakob, som velsigner sine sønner). Gud lovede, at israelitterne ville være hans pagtsfolk, så længe de ville adlyde hans befalinger (se 5 Mos 28:9–10). De ville være en velsignelse for alle verdens folkeslag ved at bringe dem evangeliet og præstedømmet (se Abr 2:9-11). Således ville de holde deres pagt med Herren, og han ville holde sin pagt med dem.

Israels hus blev spredt

Igen og igen advarede Herrens profeter Israels hus om, hvad der ville ske, hvis de var ugudelige. Moses profeterede: »Herren skal sprede jer blandt alle folkene over hele jorden« (5 Mos 28:64).

På trods af denne advarsel brød israelitterne konsekvent Guds befalinger. De kæmpede indbyrdes og blev opdelt i to riger: Det nordlige rige kaldt Israel, og det sydlige rige kaldt Juda. Ti af Israels tolv stammer boede i det nordlige rige. Under en krig blev

de besejret af deres fjender og ført væk i fangenskab. Nogle af dem flygtede senere ind i nordenlandene og forsvandt for resten af verden.

Omkring 100 år efter det nordlige riges fangenskab blev det sydlige rige erobret. Hovedstaden Jerusalem blev ødelagt i 586 f.Kr., og mange af dem, der tilhørte de to tilbageværende af Israels stammer, blev taget til fange. Senere vendte nogle af personerne fra disse stammer tilbage og genopbyggede Jerusalem. Lige før Jerusalem blev ødelagt, forlod Lehi og hans familie, som tilhørte Israels hus, byen og slog sig ned på det amerikanske fastland.

Efter Kristi tid blev Jerusalem igen ødelagt, denne gang af romerske soldater. Jøderne blev spredt over store dele af verden. I dag findes der israelitter i alle verdens lande. Mange af disse mennesker ved ikke, at de er efterkommere af det gamle Israel.

- Hvilke fordele har Guds børn opnået, fordi hans pagtsfolk er blevet spredt over hele jorden?

Israels hus skal indsamles

- Hvorfor ønsker Herren, at hans folk bliver indsamlet?
- Hvordan vil Israels hus blive indsamlet?

Herren lovede, at hans pagtsfolk en dag ville blive indsamlet: »Men dem, der er tilbage af mine får, vil jeg samle fra alle de lande, jeg fordrev dem til« (Jer 23:3).

Gud indsamler sine børn gennem missionering. Efterhånden som mennesker kommer til kundskab om Jesus Kristus, modtager frelsens ordinancer og holder de dertil hørende pagter, bliver de »pagtens børn« (3 Ne 20:26). Han har vigtige begrundelser for at indsamle sine børn. Han indsamler dem, så de kan lære evangeliets lærdomme og berede sig til at møde Frelseren, når han kommer igen. Han indsamler dem, så de vil bygge templer og udføre hellige ordinancer for forfædre, der er døde uden at have haft denne mulighed. Han indsamler dem, så de kan styrke hinanden og forenes i evangeliet og finde beskyttelse for verdens uretfærdige

påvirkninger. Han indsamler dem også, så de kan berede sig til at fortælle andre om evangeliet.

Joseph Smith fik overdraget magten og myndigheden til at lede arbejdet med at indsamle Israels hus af profeten Moses, som viste sig i templet i Kirtland i 1836 (se L&P 110:11). Siden dengang har hver profet besiddet nøglerne til indsamlingen af Israels hus, og denne indsamling har været en vigtig del af Kirkens arbejde. Pagtsfolket er nu ved at blive indsamlet, idet de tager imod det gengivne evangelium og tjener Abrahams, Isaks og Jakobs Gud (se 5 Mos 30:1-5).

Israelitterne skal først indsamles åndeligt, dernæst fysisk. De bliver indsamlet åndeligt, når de tilslutter sig Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige og indgår og holder hellige pagter. Denne åndelige indsamling begyndte på profeten Joseph Smiths tid og fortsætter i dag overalt i verden. Omvendte til Kirken er israelitter enten ved blod eller ved adoption. De tilhører Abrahams og Jakobs familie (se Abr 2:9-11; Gal 3:26-29).

Præsident Joseph Fielding Smith har sagt: »Der er mange nationer repræsenteret i ... Kirken ... De er kommet, fordi Herrens Ånd hvilede på dem ... Da de modtog *indsamlingens ånd*, forlod de alle ting for evangeliets sag« (Lærdomme om frelse, 1977, bind 3, s. 212, også fremhævet i den oprindelige tekst).

Den fysiske indsamling af Israel vil sige, at pagtsfolket »skal blive indsamlet til deres arvelande og skal blive bosat i alle deres forjættede lande« (2 Ne 9:2). Efraims og Manasses stammer skal indsamles på det amerikanske fastland. Judas stamme vil vende tilbage til byen Jerusalem og området omkring den. De ti tabte stammer skal fra Efraims stamme modtage deres lovede velsignelser (se L&P 133:26-34).

Da Kirken blev oprettet i sin tid, blev de hellige instrueret i at samle sig i Ohio, derpå Missouri og så i Salt Lake Valley. Men i dag har nutidige profeter sagt, at kirkemedlemmer skal opbygge Guds rige i deres egne lande. Ældste Russell M. Nelson har sagt: »Valget om at komme til Kristus er ikke et spørgsmål om et fysisk sted, det er et spørgsmål om personlig forpligtelse. Folk kan blive bragt til

kundskab om Herren« (3 Ne 20:13) uden at forlade deres land. Det var sandt i Kirkens første tid, at omvendelse til Kirken ofte medførte, at man måtte emigrere. Men nu finder indsamlingen sted i hvert enkelt land ... Indsamlingsstedet for brasilianske hellige er i Brasilien, indsamlingsstedet for nigerianske hellige er i Nigeria, og indsamlingsstedet for koreanske hellige er i Korea osv. Zion er »de rene af hjertet« (L&P 97:21). Zion er der, hvor de retskafne hellige er« (se *Liahona*, nov. 2006, s. 81).

Israels fysiske indsamling vil ikke være fuldendt før Frelserens andet komme og videre ind i tusindårsriget (se JS-M 1:37). Så vil Herrens løfte være opfyldt:

»Men der skal komme dage, siger Herren, da man ikke mere siger: »Så sandt Herren lever, som førte israelitterne op fra Egypten,« men siger: »Så sandt Herren lever, som førte israelitterne op fra Nordens land og fra alle de lande, han fordrev dem til.« Jeg vil føre dem tilbage til den jord, jeg gav deres fædre« (Jer 16:14-15).

- Hvordan er du åndeligt set blevet indsamlet som hørende til Herrens pagtsfolk?
- Hvordan har du deltaget i indsamlingen af andre?

Yderligere skriftsteder

- 1 Mos 17:1-8 (Guds pagt med Abraham)
- Rom 9:4-8; Gal 3:29 (de, der følger Jesus Kristus og hans ord, er pagtens børn)
- 2 Ne 30:2; Mosi 5:10-11 (de, der omvender sig, følger profeterne og har tro på Jesus Kristus, bliver Herrens pagtsfolk)
- 2 Kong 17 (det nordlige rige tages til fange)
- 2 Krøn 36:11-20 (det sydlige rige tages til fange)
- Jak 1:1 (de tolv stammer spredes udenlands)
- 1 Ne 10:12-13 (den nefitiske udvandring var en del af spredningen)

Til underviseren: Når mennesker fortæller beretningen om deres omvendelse til Jesu Kristi gengivne evangelium, fortæller de en beretning om at blive indsamlet åndeligt. Overvej på forhånd at bede nogle få personer fortælle om, hvordan de blev omvendt til evangeliet.

- Jer 3:14-18 (én fra en by, to fra en slægt)
- Ez 20:33-36 (Israel vil blive indsamlet fra alle lande)
- 3 Ne 20:29-46 (jøder vil blive indsamlet til Jerusalem)
- 1 Ne 15:13-18; 3 Ne 21:26-29 (indsamlingen begynder med evangeliets gengivelse)
- L&P 38:31-33 (Herrens pagtsfolk bliver frelst)
- Es 11:11-13 (Herren vil genoprette sit folk)
- Åb 18:4-8 (en røst vil bekendtgøre indsamlingen)
- L&P 133:6-15 (ikke-jøder til Zion, jøder til Jerusalem)



Tegn på det andet komme

Kapitel 43

Jesus Kristus skal vende tilbage til jorden

- Hvad er nogle af tegnene på det andet komme?

Frelseren sagde til Joseph Smith: »Jeg vil åbenbare mig fra himlen med magt og stor herlighed ... og bo hos menneskene i retfærdighed på jorden et tusind år, og de ugudelige skal ikke bestå« (L&P 29:11; se også kap. 44 og 45 i denne bog). Jesus har fortalt os, at visse tegn og begivenheder vil advare os, når tiden for hans andet komme er nær.

I tusinder af år har Jesu Kristi tilhængere set frem til det andet komme som en tid med fred og glæde. Men før Frelseren kommer, vil menneskene på jorden opleve store prøvelser og ulykker. Vor himmelske Fader ønsker, at vi er beredte på disse trængsler. Han forventer også, at vi er åndeligt beredte, når Frelseren kommer i sin herlighed. Derfor har han givet os tegn, som er begivenheder, der vil fortælle os, hvornår Frelserens andet komme er nær. Gennem tiderne har Gud åbenbaret disse tegn til sine profeter. Han har sagt, at alle trofaste tilhængere af Kristus vil vide, hvad tegnene er og vil holde øje med dem (se L&P 45:39). Hvis vi er lydige og trofaste, vil vi studere skrifterne og kende til tegnene.

Nogle af de tegn, der forudsiger Jesu Kristi andet komme, er allerede blevet eller er nu ved at blive opfyldt. Andre vil blive opfyldt i fremtiden.

Til underviseren: Overvej at tildele hver klassesdeltager eller hver i familien en eller to af de tegn, der er beskrevet i dette kapitel (i store klasser kan nogle tegn tildeles mere end en person). Som en del af lektionen kan du give dem tid til at studere oplysningerne om tegnene alene og tænke over, hvilke beviser de har set på, at tegnene er ved at blive opfyldt i dag. Lad dem dernæst fortælle hinanden om deres viden.

Ugudelighed, krig og oprør

Mange af tegnene er forfærdelige og frygtelige. Profeterne har advaret om, at jorden vil blive udsat for stort oprør, ugudelighed, krig og lidelse. Profeten Daniel har sagt, at tidspunktet for det andet komme vil være en trængselstid, én jorden aldrig før har kendt (se Dan 12:1). Herren har sagt: »Menneskenes kærlighed skal blive kold, og ugudelighed være fremherskende« (L&P 45:27). »Og alt skal være i bevægelse; og ... der skal komme frygt over alle mennesker« (L&P 88:91). Vi kan forvente jordskælv, sygdom, hungersnød, store storme, lyn og torden (se Matt 24:7; L&P 88:90). Haglstorme vil ødelægge jordens afgrøder (se L&P 29:16).

Jesus sagde til sine disciple, at hele jorden vil opleve krig: »I skal høre krigslarm og rygter om krig ... For folk skal rejse sig imod folk, og land imod land« (Matt 24:6-7). Profeten Joseph Smith har sagt: »Mist ikke modet, når vi taler til jer om hårde tider, for de kommer snart, for sværdet, hungersnøden og pesten nærmer sig. Der vil komme store ødelæggelser over dette lands overflade, for I skal ikke antage, at den mindste smule eller tøddel af alle de helige profeters profetier ikke skal blive opfyldt, og der er mange, der endnu skal opfyldes« (*Kirkens præsidenters lærdomme: Joseph Smith*, 2007, s. 248-249).

Mange af disse tegn er ved at blive opfyldt. Ugudelighed ses overalt. Lande er konstant i krig. Jordskælv og andre ulykker forekommer. Mange mennesker lider nu under ødelæggende storme, tørke, hungersnød og sygdomme. Vi kan være sikre på, at disse ulykker vil blive mere alvorlige, før Herren kommer.

Men ikke alle de begivenheder, der går forud for det andet komme, er forfærdelige. Mange bringer glæde til verden.

Evangeliets gengivelse

Herren har sagt: »Et lys [skal] bryde frem blandt dem, der sidder i mørke, og det skal være mit evangeliums fylde« (L&P 45:28). Fordums profeter forudsagde evangeliets gengivelse. Apostlen Johannes så, at evangeliet ville blive gengivet af en engel (se Åb 14:6-7). Som opfyldelse af den profeti bragte englen Moroni og andre himmelske sendebud Jesu Kristi evangelium til Joseph Smith.

Fremkomsten af Mormons Bog

Herren fortalte nefitterne om et andet tegn: Mormons Bog ville komme frem til deres efterkommere (se 3 Ne 21). I Det Gamle Testamente forudså profeterne Esajas og Ezekiel fremkomsten af Mormons Bog (se Es 29:4-18; Ez 37:16-20). Disse profetier er nu ved at blive opfyldt. Mormons Bog er blevet bragt frem og er ved at komme ud til hele verden.

Evangeliet forkyndes for hele verden

Et andet tegn på de sidste dage er, at »dette evangelium om Riget skal prædikkes i hele verden som vidnesbyrd til alle folkeslag« (Matt 24:14; se også JS–M 1:31). Alle mennesker skal høre om evangeliets fylde på deres eget sprog (se L&P 90:11). Lige siden Kirkens genoprettelse har missionærer forkyndt evangeliet. Missioneringsindsatsen er øget indtil der nu er titusinder af missionærer, der forkynner i mange af verdens lande på mange sprog. Før det andet komme og under tusindårsriget vil Herren sørge for måder at tilvejebringe sandheden til alle folkeslag på.

Profeten Elias' komme

Profeten Malakias profeterede, at før Frelserens andet komme ville profeten Elias blive sendt til jorden. Profeten Elias ville genoprette beseglingsmagten, så familier kunne besegles til hinanden. Han ville også inspirere mennesker til at interessere sig for deres forfædre og efterkommere (se Mal 4:5-6; L&P 2). Profeten Elias kom til Joseph Smith i april 1836. Siden dengang er interessen for slægtsforskning og slægtshistorie vokset. Vi er også i stand til at udføre beseglingsordinancer i templerne for levende og døde.

Lehis efterkommere vil blive et stort folk

Herren har sagt, at når hans komme er nær, vil lamanitterne blive et retskaffent og respekteret folk. Han sagde: »Men førend Herrens store dag kommer ... [skal] lamanitterne ... blomstre som rosen« (L&P 49:24). Store mængder af Lehis efterkommere er nu ved at modtage evangeliets velsignelser.

Opbygningen af Det Ny Jerusalem

Nær tidspunktet for Jesu Kristi andet komme vil de trofaste hellige opføre en retfærdig by, en Guds by, ved navn Det Ny Jerusalem. Jesus Kristus selv vil regere der (se 3 Ne 21:23-25; Moses 7:62-64; TA 1:10). Herren har sagt, at byen vil blive opført i staten Missouri i De Forenede Stater (se L&P 84:2-3).

Disse er kun nogle få af de tegn, som Herren har givet os. Skrifterne beskriver mange flere.

- Hvilket bevis ser du på, at disse tegn er ved at blive opfyldt?

Kundskab om tidernes tegn kan hjælpe os

- Hvordan kan vi forholde os rolige og fredfyldte, selv når nogle af tegnene er forfærdelige og frygtelige?

I forbindelse med sit andet komme har Herren sagt: »Den time og dag kender intet menneske, ej heller englene i himlen« (L&P 49:7). Det belærte han om med lignelsen om figentræet. Han sagde, at når vi ser et figentræ få blade, kan vi regne ud, at sommeren snart kommer. På samme måde kan vi, når vi ser tegnene beskrevet i skrifterne, vide, at hans komme er nær (se Matt 24:32-33).

Herren giver disse tegn for at hjælpe os. Vi kan sætte vores tilværelse i orden og forberede os selv og vores familie på det, der er i vente.

Vi er blevet advaret om ulykker og bedt om at berede os på dem, men vi kan også se frem til Frelserens komme og være glade. Herren har sagt: »Vær ikke foruroligede, for når alt dette [tegnene] sker, kan I vide, at de løfter, der er blevet givet jer, skal blive opfyldt« (L&P 45:35). Han har sagt, at de, der er retskafne, når han kommer, ikke bliver tilintetgjort »men skal udholde den dag. Og jorden skal blive givet dem i arv ... og deres børn skal vokse op uden synd ... For Herren skal være midt iblandt dem, og hans herlighed skal være over dem, og han skal være deres konge og deres lovgiver« (L&P 45:57-59).

Yderligere skriftsteder

- 1 Kor 15:22-28 (enden kommer; døden afskaffes)
- Matt 16:1-4 (tyd tidernes tegn)
- Matt 24; L&P 29:14-23; 45:17-57; 88:87-94; JS-M 1 (tegn på det andet komme)
- 1 Thess 5:1-6 (hold øje med tegnene og bered jer)
- L&P 38:30 (lad os berede os, så vi ikke skal frygte)
- L&P 68:11 (vi kan kende tegnene)



Jesu Kristi andet komme

Kapitel 44

Se frem til Frelserens andet komme

Fyrre dage efter sin opstandelse var Jesus og hans apostle forsamlede på Oliebjerget. Tidspunktet for at forlade jorden var kommet for Jesus. Han havde fuldført alt det arbejde, som han havde at udføre på det tidspunkt. Han skulle til at vende tilbage til vor himmelske Fader indtil tiden for hans andet komme.

Efter Jesus havde belært sine apostle, steg han til himmels. Mens apostlene så op mod himlene, kom der to engle ved siden af dem og sagde: »Hvorfor står I og ser op mod himlen, galilæere? Den Jesus, som er blevet taget fra jer op til himlen, skal komme igen på samme måde, som I har set ham fare op til himlen« (ApG 1:11).

Fra da af og indtil i dag har Jesu Kristi tilhængere set frem til det andet komme.

Hvad vil Jesus gøre, når han kommer igen?

Når Jesus kommer igen på jorden, gør han følgende:

1. *Han renses jorden.* Når Jesus kommer igen, kommer han i magt og stor herlighed. På det tidspunkt bliver de ugudelige tilintetgjort. Alt, hvad der er forgængeligt, bliver fortæret, og jorden bliver renses ved ild (se L&P 101:24-25).
2. *Han vil dømme sit folk.* Når Jesus kommer igen, vil han dømme folkeslagene og vil skille de retskafne fra de ugudelige (se Matt 25:31-46; se også kapitel 46 i denne bog). Johannes Åbenbarer skrev om denne dom: »Og jeg så troner og nogle, der tog sæde på dem; de fik givet domsmagt. Og jeg så sjælene af dem, som var blevet halshugget på grund af Jesu vidnesbyrd og Guds ord

Til underviseren: Overvej at tildele hver klassedeltager eller person i familien et af de fem nummerede punkter i dette kapitel. Bed hver person om at arbejde individuelt og studere deres punkt inkl. skriftstederne. Bed dem dernæst hver især om at drøfte det, de har lært.

... De kom til live og blev konger med Kristus i tusind år.« De ugudelige, han så, »kom ikke til live, før de tusind år var omme« (Åb 20:4-5; se også L&P 88:95-98).

3. *Han indvarsler tusindårsriget.* Tusindårsriget er den tusindårige periode, hvor Jesus regerer på jorden. De retskafne tages op for at møde Jesus ved hans komme (se L&P 88:96). Hans komme indleder det tusindårige styre (se kap. 45 i denne bog).

Præsident Brigham Young har sagt:

»I tusindårsriget, når Guds rige er oprettet på jorden i kraft, helighed og fuldkommenhed og ondskabens regering, som har hersket så længe, er undertrykt, vil Guds hellige have privilegiet af at bygge deres templer, og ved at gå ind i dem bliver de så at sige søjler i Guds templer [se Åb 3:12], og de vil gøre arbejde for deres døde. Da vil vi se vore venner komme frem og måske nogle, som vi her har kendt her ... Og vi vil modtage åbenbaringer for at kende vore forfædre helt tilbage til fader Adam og moder Eva, og vi vil gå ind i Guds templer og udføre arbejde for dem. Da vil [børn] blive beseglet til [forældre], til kæden er komplet tilbage til Adam, så der vil være en komplet præstedømmekæde fra Adam til sidste led« (*Kirkens præsidenters lærdomme: Brigham Young*, 1997, s. 333-334).

4. *Han vil fuldføre den første opstandelse.* De, der har opnået privilegiet at komme frem i de retfærdiges opstandelse, opstår fra deres grav. De bliver taget op for at møde Frelseren, når han kommer ned fra himlen (se L&P 88:97-98).

Efter Jesus Kristus opstod fra de døde, opstod der også andre retskafne mennesker, som var døde. De viste sig i Jerusalem og også på det amerikanske fastland (se Matt 27:52-53; 3 Ne 23:9-10). Det var begyndelsen på den første opstandelse. Nogle mennesker er opståede siden da. De, der allerede er opstået, og de, der opstår på tidspunktet for hans komme, arver alle det celestiale riges herlighed (se L&P 76:50-70).

Efter at de, der arver celestial herlighed, er opstået, opstår endnu en gruppe: De, der vil modtage en terrestrial her-

lighed. Når alle disse mennesker er opstået, er den første opstandelse fuldført.

De ugudelige, som lever på tidspunktet for Herrens andet komme, bliver tilintetgjort i kødet. De må, ligesom de ugudelige, der allerede er døde, vente indtil den sidste opstandelse. De resterende af de døde vil alle opstå for at møde Gud. De arver enten det telestiale rige eller kastes ud i det yderste mørke sammen med Satan (se L&P 76:32-33, 81-112).

5. *Han indtager sin retmæssige plads som himlens og jordens konge.* Når Jesus kommer, opretter han sit styre på jorden. Kirken bliver en del af det rige. Han regerer over alle mennesker på jorden i fred i 1000 år.

Da Jesus Kristus første gang kom til jorden, kom han ikke i herlighed. Han blev født i en beskeden stald og lagt i en krybbe med hø. Han kom ikke med store hære, sådan som jøderne havde forventet det af deres Frelser. I stedet kom han og sagde: »Elsk jeres fjender og bed for dem, der forfølger jer« (Matt 5:44). Han blev afvist og korsfæstet. Men han vil ikke blive afvist ved sit andet komme, »for hvert øre skal høre det, og hvert knæ skal bøje sig og hver tunge skal bekende,« at Jesus er Kristus (L&P 88:104). Han vil blive hilst som »herrerens herre og kongernes konge« (Åb 17:14). Han skal kaldes »Underfuld Rådgiver, Vældig Gud, Evigheds Fader, Freds Fyrste« (Es 9:5).

- Hvad tænker og føler du, når du overvejer begivenhederne ved det andet komme?

Hvordan kan vi vide, hvornår Frelserens komme er nær?

Da Jesus Kristus blev født, vidste meget få mennesker, at verdens Frelser var kommet. Når han kommer igen, vil der ikke være nogen tvivl om, hvem han er. Ingen kender det nøjagtige tidspunkt for, hvornår Frelseren kommer igen. »Men den dag eller time er der ingen, der kender, hverken englene i himlene eller Sønnen, men alene Faderen« (Matt 24:36; se også L&P 49:7).

Herren anvendte en lignelse for at give os en ide om tidspunktet for hans komme:

»Lær denne lignelse af figentræet: Når dets grene bliver bløde og får blade, ved I, at sommeren er nær.

Sådan skal I også vide, når I ser dette ske, at han står lige for døren« (Mark 13:28-29).

Herren har også givet os nogle tegn, så vi kan vide, hvornår hans komme er nær. Efter at have åbenbaret tegnene, advarede han:

»Våg derfor, for I ved ikke, hvad dag jeres Herre kommer ...

Derfor skal I også være rede, for Menneskesønnen kommer i den time, I ikke venter det« (Matt 24:22, 44).

For yderligere oplysninger om, hvordan vi kan vide, hvornår Jesu andet komme er nær, henvises til kapitel 43 i denne bog.

Hvordan kan vi være beredte, når Frelseren kommer?

Den bedste måde, hvorpå vi kan berede os på Frelserens komme, er at tage imod evangeliets lærdomme og gøre dem til en del af vores tilværelse. Vi bør gøre vores bedste hver dag, ligesom Jesus sagde, da han var på jorden. Vi kan søge profeten for vejledning og følge hans råd. Vi kan leve værdigt, så vi kan have Helligånden som vejleder. Så vil vi se frem til Frelserens komme med glæde og ikke med frygt. Herren har sagt: »Frygt ikke, lille flok, riget er jeres, indtil jeg kommer. Se, jeg kommer hastigt. Så ske det. Amen« (L&P 35:27).

- Hvorfor skal vi hellere tænke på vores forberedelse frem for det præcise tidspunkt for det andet komme?

Yderligere skriftsteder

- Joh 14:2-3; Matt 26:64 (Jesus vil berede et sted og komme igen)
- Mal 3:2-3; 3:19; L&P 64:23-24 (jorden skal opbrændes)
- L&P 133:41-51 (de ugudelige skal tilintetgøres)
- Matt 13:40-43 (dommen forudsagt)
- 1 Kor 15:40-42; L&P 76; 88:17-35 (herlighedsriger)
- L&P 43:29-30; 29:11 (Frelserens komme vil indvarsle tusindårsriget)
- TA 1:10 (Jesus skal regere)
- Alma 11:43-44; 40:23 (opstandelsen forklares)
- L&P 88:96-98 (de døde skal opstå)
- Zak 14:9; Åb 11:15; 1 Ne 22:24-26 (Jesus skal regere som konge)



Tusindårsriget

Kapitel 45

Mennesker på jorden under tusindårsriget

- Hvem vil være på jorden under tusindårsriget?

Et tusind års fred, kærlighed og glæde begynder på jorden ved Jesu Kristi andet komme. Denne tusindårige periode kaldes tusindårsriget. Skrifterne og profeterne hjælper os med at forstå, hvordan det vil være at leve på jorden under tusindårsriget.

På grund af tilintetgørelsen af de ugudelige ved Frelserens andet komme, er det kun retskafne mennesker, der lever på jorden ved tusindårsrigets begyndelse. Det er dem, der har levet et dydigt og ærligt liv. Disse mennesker arver enten det terrestriale eller det celestiale rige.

Under tusindårsriget lever der stadig dødelige på jorden, og de vil fortsat få børn, sådan som vi gør nu (se L&P 45:58). Joseph Smith har sagt, at udødelige væsener hyppigt vil besøge jorden. Disse opstandne væsener vil hjælpe os med at regere samt udføre andet arbejde (se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 322-323).

Mennesker har stadig deres handlefrihed, og i en tid er mange fritstillede med hensyn til at fortsætte med deres religion og ideer. I sidste instans vil alle bekende, at Jesus Kristus er Frelseren.

Under tusindårsriget skal Jesus »personligt ... regere på jorden« (TA 1:10). Joseph Smith forklarede, at Jesus skal »regere over de hellige og komme ned og undervise« (*Kirkens præsidenters lærdomme: Joseph Smith*, 2007, s. 254).

Til underviseren: Tusindårsriget kan som emne sommetider få folk til at spekulere på ideer, der ikke findes i skrifterne eller i de sidste dages profeters lære. Vær forsigtig, så du undgår sådanne spekulationer, når du leder denne lektion.

Kirkens arbejde under tusindårsriget

- Hvilke to store opgaver bliver udført under tusindårsriget?

Der vil være to store opgaver for Kirkens medlemmer i tusindårsriget: tempeltjeneste og missionering. Tempeltjeneste omfatter de ordinancer, der er nødvendige for ophøjelse. Disse omfatter dåb, håndspålæggelse for Helligåndsgaven og tempelordinancerne – begavelse, tempelægteskab samt besegling i familieenheder.

Mange mennesker er døde uden at have modtaget disse ordinancer. Mennesker på jorden må udføre disse ordinancer for dem. Dette arbejde bliver nu gjort i Herrens templer. Der er for meget arbejde til at færdiggøre det før tusindårsriget begynder, så det vil blive fuldført i løbet af den tid. Opstandne væsener vil hjælpe os med at rette de fejl, vi har begået, da vi søgte vore afdøde forfædre. De vil også hjælpe os med at finde de oplysninger, vi behøver, for at fuldføre vore optegnelser (se Joseph Fielding Smith, *Lærdomme om Frelse*, 1977, bind 2, s. 141, 206).

Den anden store opgave i tusindårsriget er missionering. Der vil blive undervist i evangeliet med stor kraft til alle mennesker. Til sidst bliver der ikke brug for at undervise andre i evangeliets første principper, fordi »alle kender mig, fra den mindste til den største, siger Herren« (Jer 31:34).

- Hvordan kan vi forberede os nu på arbejdet i tusindårsriget?

Forholdene i tusindårsriget

- Hvordan bliver tilværelsen i tusindårsriget anderledes i forhold til tilværelsen på jorden nu?

Profeten Joseph Smith har sagt, at i tusindårsriget »[skal] jorden ... blive fornyet og få sin paradisiske herlighed« (TA 1:10).

Satan bundet

I tusindårsriget bliver Satan bundet. Det betyder, at han ikke har magt til at friste dem, der lever på det tidspunkt (se L&P 101:28). »Børn[ene] skal vokse op uden synd til frelse« (L&P 45:58). »Og på grund af [Herrens] folks retfærdighed har Satan ingen magt; derfor kan han ikke blive løst i et tidsrum af mange år, for han har

ingen magt over folkets hjerte, for de bor i retfærdighed, og Israels Hellige regerer« (1 Ne 22:26).

Fred på jorden

I tusindårsriget vil der ingen krig være. Mennesker vil leve i fred og harmoni med hinanden. Ting, der har været anvendt til krig, bliver ændret til nyttige formål. »De skal smede deres sværd om til plovjern og deres spyd til vingårdsknive. Folk skal ikke løfte sværd mod folk, og de skal ikke mere oplæres til krig« (Es 2:4; se også Es 11:6-7; L&P 101:26).

Retfærdig ledelse

Præsident John Taylor har sagt: »Herren vil være konge over hele jorden og hele menneskeheden bogstaveligt talt være under hans herredømme, og alle nationer under himlene vil skulle anerkende hans bemyndigelse og bøje sig for hans scepter. De, som tjener Gud i retskaffenhed, vil stå i forbindelse med ham og med Jesus, de vil have engles betjening og vil kende fortiden, nuet og fremtiden. Og andre mennesker, som ikke måtte udvise fuld lydighed mod hans love og heller ikke blive fuldt ud belært om hans pagter, vil ikke desto mindre skulle underkaste sig hans regering fuldt ud. For det vil være Guds regering på jorden, og han vil gennemføre sine love og kræve den lydighed fra verdens nationer, som han har ret til« (*Kirkens præsidenters lærdomme: John Taylor, 2002, s. 225*).

Ingen død

I tusindårsriget er der ingen død, sådan som vi kender den. Når mennesker har nået alderdommen, dør de ikke og bliver ikke begravet. I stedet forandres deres dødelige tilstand til en udødelig på »et øjeblik« (se L&P 63:51; 101:29-31).

Alt åbenbaret

Nogle sandheder er ikke blevet åbenbaret for os. Alt vil blive åbenbaret i tusindårsriget. Herren har sagt, at han vil »åbenbare alt – det, som er sket, og det skjulte, som ingen har kendt til, det, der vedrører jorden, og ved hvilket den blev skabt, og formålet og sigtet med den – det, der er allermest kostbart, det, som er ovenover, og det,

som er nedenunder, det, som er i jorden og på jorden og i himlen (L&P 101:32-34).

Andre aktiviteter i tusindårsriget

På mange måder bliver tilværelsen meget lig det, den er nu, bortset fra at alt bliver udført i retskaffenhed. Mennesker vil spise og drikke og have tøj på (se *Kirkens præsidenters lærdomme: Brigham Young*, 1997, s. 333). Mennesker sår, høster afgrøder og bygger huse (se Es 65:21).

- Hvilke tanker og følelser har du om de forhold, der kommer til at eksistere i tusindårsriget?

En afgørende kamp efter tusindårsriget

- Hvad bliver jordens endelige skæbne?

Ved slutningen af de 1000 år slippes Satan fri for en kort tid. Nogle mennesker vil vende sig bort fra vor himmelske Fader. Satan vil samle sine hære, og Mikael (Adam) vil samle himlens hærskarer. I dette store slag bliver Satan og hans tilhængere kastet ud for evigt. Jorden bliver forandret til et celestialt rige (se L&P 29:22-29; 88:17-20, 110-115).

Yderligere skriftsteder

- Zak 14:4-9; ; 1 Ne 22:24-25 (Jesus skal regere på jorden)
- Dan 7:27 (de hellige skal få riget)
- L&P 88:87-110 (forhold i tusindårsriget)
- Åb 20:1-3; 1 Ne 22:26 (Satan skal bindes)
- L&P 101:22-31 (fjendskab ophører; ingen død; Satan skal ingen magt få til at friste)
- Es 11:1-9 (ulven og lammet skal leve side om side)
- L&P 43:31; Åb 20:7-10 (Satan løses for en kort tid)

Den endelige dom

Kapitel 46

Guds domme

- Hvilke forskellige domme kommer, før den endelige dom?
Hvilken forbindelse har alle disse domme med hinanden?

Vi får ofte i skrifterne at vide, at den dag vil komme, hvor vi vil stå foran Gud og blive dømt. Vi har brug for at forstå, hvordan dommen finder sted, så vi kan være bedre beredt på denne vigtige begivenhed.

Skrifterne lærer os, at vi alle bliver dømt i overensstemmelse med vore gerninger: »Og jeg så de døde, både store og små, stå foran tronen, og bøger blev åbnet, og en anden bog blev åbnet, det er livets bog, og de døde blev dømt efter deres gerninger ifølge det, der stod skrevet i bøgerne« (Åb 20:12; se også L&P 76:111; 1 Ne 15:32; Abr 3:25-28). Vi bliver også dømt »ud fra [vores] hjertes ønske« (L&P 137:9; se også Alma 41:3).

Her på jorden bedømmes vi ofte i henhold til vores værdighed til at opnå muligheder inden for Guds rige. Når vi bliver døbt, bliver vi bedømt værdige til at modtage denne ordinance. Når vi kaldes til at tjene i Kirken eller interviewes i forbindelse med et embede i præstedømmet eller en tempelanbefaling, bliver vi bedømt.

Alma lærte, at når vi dør, overgives vores ånd til en tilstand af lykke eller elendighed (se Alma 40:11-15). Det er en dom.

Vore ord, handlinger og tanker skal dømme os

- Forestil dig at blive dømt for alle dine tanker, ord og handlinger.

Til underviseren: Du behøver ikke at undervise i alt i hvert kapitel. Når du bønsumt forbereder dig til at undervise, så søg Åndens vejledning for at vide, hvilke dele af kapitlet du skal dække.



Profeten Alma bevidnede: »Vore ord skal dømme os skyldige, ja, alle vore gerninger skal dømme os skyldige ... og vore tanker skal også dømme os skyldige« (Alma 12:14).

Herren har sagt: »På dommens dag skal mennesker aflægge regnskab for ethvert tomt ord, de har talt. På dine ord skal du frikendes, og på dine ord skal du fordømmes« (Matt 12:36-37).

Tro på Jesus Kristus hjælper os med at berede os til den endelige dom. Ved at være hans trofaste tilhængere og omvende os fra alle vore synder kan vi få tilgivelse for vore synder og blive rene og hellige, så vi kan bo i Guds nærhed. Når vi omvender os fra vore synder og afstår fra enhver uren tanke eller handling, forandrer Helligånden vores hjerte, så vi slet ikke længere har ønsket om at synde (se Mosi 5:2). Når vi så bliver dømt, findes vi rede til at indtræde i Guds nærhed.

- Tænk over, hvad du kan gøre for at højne dine tanker, ord og handlinger.

Vi bliver dømt efter optegnelser

- Hvilke optegnelser bliver vi dømt ud fra? Hvem dømmer os?

Profeten Joseph Smith har sagt, at de døde bliver dømt ud fra optegnelser ført på jorden. Vi bliver også dømt ud fra »livets bog«, som føres i himlen (se L&P 128:6-8).

»I skal alle ... stå foran Israels Helliges dommersæde ... og så skal [I] dømmes i overensstemmelse med Guds hellige dom« (2 Ne 9:15). Og ifølge Johannes' åbenbaring: »... og bøger blev åbnet, og en anden bog blev åbnet, det er livets bog, og de døde blev dømt efter deres gerninger ifølge det, der stod skrevet i bøgerne« (Åb 20:12). De »bøger«, der omtales, er de »optegnelser [over jeres gerninger], der føres på jorden ... Livets bog, er den optegnelse, som bliver ført i himlen« (L&P 128:7)« (*Kirkens præsidenters lærdomme: Harold B. Lee*, 2001, s. 226).

Der er en anden optegnelse, der vil blive brugt til at dømme os. Apostlen Paulus har sagt, at vi selv er en optegnelse om vores liv (se Rom 2:15). Der er i vores legeme og sind oplagret en

fuldstændig beretning om alt, hvad vi har gjort. Præsident John Taylor har belært om denne sandhed: »[Den enkelte] fortæller selv beretningen og vidner mod sig selv ... Den optegnelse, der er skrevet af mennesket selv i dets eget sinds tavler, den optegnelse, som ikke kan lyve, udfoldes på den dag for Gud og engle samt de, der skal sidde som dommere« (*Deseret News*, 8. mar. 1865, s. 179).

Apostlen Johannes har sagt, at »Faderen dømmer heller ingen, men hele dommen har han overdraget til Sønnen« (Joh 5:22). Sønnen vil på sin side kalde andre til at hjælpe sig ved dommen. De Tolv, som var med ham i hans tjenestegerning, skal dømme Israels tolv stammer (se Matt 19:28; Luk 22:30). De tolv nefitiske disciple skal dømme det nefitiske og lamanitiske folk (se 1 Ne 12:9-10; Morm 3:18-19).

Arv af en plads i et herlighedsrige

- Hvordan påvirker vores trofasthed under livet på jorden vores liv i evighederne?

Ved den endelige dom skal vi arve en plads i det rige, som vi er beredt til. Skrifterne lærer os om de tre herlighedsriger – det celestiale rige, det terrestriale rige og det telestiale rige (se L&P 88:20-32).

I Lære og Pagter 76, beskriver Herren de måder, hvorpå vi kan vælge at leve vores jordiske liv. Han forklarede, at vore valg afgør, hvilket rige, vi er beredt til. Vi lærer af denne åbenbaring, at selv medlemmer af Kirken vil arve forskellige riger, fordi de ikke er lige trofaste og tapre i at adlyde Kristus.

Her følger den slags tilværelse, vi kan vælge at leve og de riger, vore valg vil gøre os fortjent til.

Det celestiale rige

»De er dem, der modtog vidnesbyrd om Jesus og troede på hans navn og blev døbt ... så de ved at holde hans befalinger kunne blive tvættet og rensat for alle deres synder og modtage den helige Ånd.« Det er dem, der overvinder verden ved deres tro. De er retfærdige og tro, så Helligånden kan besegle deres velsignelser på dem (se L&P 76:51-53). De, der arver den højeste grad i det

celestiale rige, som bliver guder, skal også være viet for evighed i templet (se L&P 131:1-4). Alle, der arver det celestiale rige, vil leve sammen med vor himmelske Fader og Jesus Kristus for altid (se L&P 76:62).

Ved det arbejde, vi udfører i templerne, kan alle mennesker, der har levet på jorden, få lige mulighed for at modtage evangeliets fylde og frelsens ordinancer, så de kan arve en plads i den højeste grad i den celestiale herlighed.

Det terrestriale rige

Det er disse, der afviste evangeliet på jorden, men bagefter modtog det i ånde verdenen. Disse er jordens hæderlige mennesker, som blev gjort blinde for Jesu Kristi evangelium af menneskers listighed. Det er også dem, der modtog Jesu evangelium og vidnesbyrd, men som derefter ikke var tapre. De vil blive besøgt af Jesus Kristus, men ikke af vor himmelske Fader (se L&P 76:73-79).

Det telestiale rige

Disse mennesker modtog ikke evangeliet eller Jesu vidnesbyrd på jorden eller i ånde verdenen. De skal lide for deres egne synder i helvede til efter tusindårsriget, hvor de da opstår. »Disse er dem, som er løgnere og troldmænd og ægteskabsbrydere og horkarle og enhver, der elsker og øver løgn.« De mennesker er så talrige som stjernerne på himlen og sandet på havets bred. De bliver besøgt af Helligånden, men ikke af Faderen og Sønnen (se L&P 76:81-88, 103-106, 109).

Det yderste mørke

Disse er dem, der havde vidnesbyrd om Jesus gennem Helligånden og kendte til Herrens magt, men tillod, at Satan overvandt dem. De frasagde sandheden og trodsede Herrens magt. For dem findes der ingen tilgivelse, for de fornægtede Helligånden efter at have modtaget den. De får ikke et rige med herlighed. De skal leve i evigt mørke, lidelse og elendighed sammen med Satan og hans engle for evigt (se L&P 76:28-35, 44-48).

- Hvilke karaktertræk har en person, der overvinder verden ved tro og er tapper i Jesu vidnesbyrd, ifølge Lære og Pagter 76:50-53, 62-70?

Vi bør berede os nu på dommen

- Hvad må vi gøre for at være rede til den endelige dom?

I virkeligheden er hver dag en dommens dag. Vi taler, tænker og handler i overensstemmelse med celestial, terrestrial eller telestial lov. Vores tro på Jesus Kristus, som den kommer til udtryk i vore daglige handlinger, afgør, hvilket rige vi arver.

Vi har Jesu Kristi gengivne evangelium i sin fylde. Evangeliet er det celestiale riges lov. Alle præstedømmeordinancer, der er nødvendige for vores fremgang, er blevet åbenbaret. Vi er gået ned i dåbens vande og har indgået en pagt om at leve et kristuslignende liv. Hvis vi er trofaste og holder de pagter, vi har indgået, har Herren fortalt os, hvad vores dom bliver. Han vil sige til os: »Kom, I som er min faders velsignede, og tag det rige i arv, som er bestemt for jer, siden verden blev grundlagt« (Matt 25:34).

Yderligere skriftsteder

- Rom 2:6-9; Åb 20:12-13 (dommen)
- Alma 11:41, 45; Morm 7:6; 9:13-14 (vi dømmes i en opstanden tilstand)
- 2 Ne 29:11; 3 Ne 27:23-26 (bøger benyttet ved dommen)
- Alma 41:2-7 (vores dom afgøres ved vore handlinger, vores hjerter ønsker, omvendelse og at holde ud til enden)
- Morm 3:22 (omvend jer og bered jer til at stå foran dommersædet)
- Luk 12:47-48; L&P 82:3 (af den, der er givet meget, kræves der meget)
- L&P 88:16-33 (vi modtager hver især det, vi er værdige til)

Ophøjelse

Kapitel 47

Planen for vores fremgang

Da vi boede hos vor himmelske Fader, fremlagde han en plan for vores fremgang. Vi kunne blive ligesom ham, et ophøjet væsen. Den plan krævede, at vi skulle adskilles fra ham og komme ned på jorden. Denne adskillelse var nødvendig for at bevise, om vi ville adlyde vor himmelske Faders befalinger, selv om vi ikke længere var i hans nærhed. Planen betød, at når jordelivet var slut, ville vi blive dømt og belønnet i overensstemmelse med vores grad af tro og lydighed.

Fra skrifterne lærer vi, at der er tre herlighedsriger i himlen. Apostlen Paulus nævnte, at han kendte en mand, der blev »rykket bort til den tredje himmel« (2 Kor 12:2). Paulus beskrev to af rigerne i himlen: det himmelske og det jordiske (se 1 Kor 15:40-42). Det himmelske er det højeste, og det jordiske er det andet. Gennem sidste dages åbenbaring lærer vi, at der er et tredje rige, og at de tre riger benævnes som det celestiale (det højeste), det terrestriale (det andet) og det telestiale (det tredje) (se L&P 76:92, 71, 81). Vi lærer også, at der er tre himle eller grader i det celestiale rige (se L&P 131:1).

Ophøjelse

- Hvad er ophøjelse?

Ophøjelse er evigt liv, den slags liv, som Gud lever. Han lever i stor herlighed. Han er fuldkommen. Han besidder al kundskab og al visdom. Han er Faderen til åndelige børn. Han er en skaber. Vi kan blive ligesom vor himmelske Fader. Det er ophøjelse.

Hvis vi viser os trofaste over for Herren, kan vi bo i den højeste grad i himlens celestiale rige. Vi bliver ophøjet, så vi kan leve sammen



med vor himmelske Fader i en evig familie. Ophøjelse er den største gave, som vor himmelske Fader kan give sine børn (se L&P 14:7).

Ophøjelsens velsignelser

- Hvilke velsignelser får de mennesker, der ophøjes?

Vor himmelske Fader er fuldkommen, og han fryder sig ved, at det er muligt for hans børn at blive ligesom ham. Hans værk og herlighed er »at tilvejebringe udødelighed og evigt liv for mennesket« (Moses 1:39).

De, der får ophøjelse i det celestiale rige ved tro på Jesus Kristus, får særlige velsignelser. Herren har lovet: »Alt er deres« (L&P 76:59). Følgende er nogle af de velsignelser, der gives til ophøjede mennesker:

1. De vil leve evigt i vor himmelske Faders og Jesu Kristi nærhed (se L&P 76:62).
2. De bliver guder (se L&P 132:20-23).
3. De bliver forenede for evigt med deres retskafne familiemedlemmer og vil være i stand til at få evig udvikling.
4. De modtager en fylde af glæde.
5. De får alt, hvad vor himmelske Fader og Jesus Kristus har – al magt, herlighed, herredømme og kundskab (se L&P 132:19-20). Præsident Joseph Fielding Smith har skrevet: »Faderen har lovet, at gennem Sønnen skal alle ting gives dem, som er lydige mod hans bud. *De skal gå frem i kundskab, visdom og magt, gå frem fra nåde til nåde, indtil den fuldkomne dags fylde bryder frem over dem*« (Lærdomme om frelse, 1977, bind 2, s. 38-39, også fremhævet i den oprindelige tekst).

Krav for ophøjelse

Tiden for opfyldelse af kravene til ophøjelse er nu (se Alma 34:32-34). Præsident Joseph Fielding Smith har sagt: »For at nå til ophøjelsen må vi acceptere evangeliet og alle dets pagter og påtage os de forpligtelser, som Herren har tilbudt; vi må vandre i lyset og forståelsen af sandheden og leve af hvert ord, der udgår af Guds mund« (Lærdomme om frelse, bind 2, s. 45).

For at blive ophøjet må vi først vise vores tro på Jesus Kristus og dernæst holde ud i den tro til slutningen af vores liv. Vores tro på ham må være sådan, at vi omvender os fra vore synder og adlyder hans befalinger.

Han befaler os alle at modtage visse ordinancer:

1. Vi må døbes.
2. Vi må modtage håndspålæggelse for at blive bekræftet som medlem af Jesu Kristi Kirke og for at modtage Helligåndsgaven.
3. Brødre må tage imod Det Melkisedekske Præstedømme og højne deres kaldelser i præstedømmet.
4. Vi må modtage tempelbegavelsen.
5. Vi må vies for evighed, enten i dette liv eller i det næste.

Udover at tage imod de påkrævede ordinancer befaler Herren os alle at:

1. Elske Gud og vores næste.
2. Holde befalingerne.
3. Omvende os fra vore forseelser.
4. Søge efter vore afdøde slægtninge og modtage evangeliets frelsende ordinancer for dem.
5. Overvære vore kirkemøder så regelmæssigt som muligt, så vi kan forny vore dåbspagter ved at deltage i nadveren.
6. Elske vores familie og styrke dem i at følge Herrens veje.
7. Bede familiebønner og personlige bønner hver dag.
8. Undervise andre i evangeliet ved ord og eksempel.
9. Studere skrifterne.
10. Lytte til og adlyde Herrens profeters inspirerede ord.

Til sidst har vi hver især brug for at modtage Helligånden og lære at følge hans vejledning i vores personlige liv.

- Hvordan forbereder ordinancer og pagter os til ophøjelse?

- Hvordan hjælper tro på Jesus Kristus os med at adlyde befalingerne?
- Hvorfor må vi lære at følge Helligåndens vejledning for at blive ophøjet?

Når vi har været trofaste og holdt ud til enden

- Hvad sker der, hvis vi har holdt ud til enden og været Kristi trofaste disciple?

Herren har sagt: »Hvis du holder mine befalinger og holder ud til enden, skal du få evigt liv, hvilken gave er den største af alle Guds gaver« (L&P 14:7). Præsident Joseph Fielding Smith har sagt: »Hvis vi vil forblive i Gud, dvs. holde hans bud, tilbede ham og efterleve hans sandhed, så vil den tid komme, da vi skal sole os i sandhedens fylde, der vil blive klarere og klarere indtil den fuldkomne dag« (*Lærdomme om frelse*, bind 2, s. 39).

Profeten Joseph Smith har sagt: »Når man klatrer op ad en stige, skal man begynde nederst, og gå opad trin for trin, indtil man når toppen. Sådan er det også med evangeliets principper – man skal begynde med de første, og fortsætte indtil man lærer alle ophøjelsens principper. Men det vil vare længe, efter at man er gået gennem sløret [er død], før man har lært dem. De kan ikke alle forstås i denne verden. Det vil være et stort arbejde at lære vores frelse og ophøjelse, selv ud over graven« (*Kirkens præsidenters lærdomme: Joseph Smith*, 2007, s. 265.)

Joseph Smith har sagt: »Det er evangeliets første princip med bestemthed at erkende Guds karakter ... at han engang var et menneske som vi ... Gud selv, Fader til os alle, boede på en jord, akkurat som Jesus Kristus selv gjorde« (*Profeten Joseph Smiths lærdomme*, 1954, s. 417).

Vor himmelske Fader kender vore prøvelser, vore svagheder og vore synder. Han er medfølelse og barmhjertig mod os. Han ønsker, at vi skal klare os godt, ligesom han gjorde.

Forestil jer, hvilken glæde vi hver især vil føle, når vi vender tilbage til vor himmelske Fader, hvis vi kan sige: »Fader, jeg har levet i

overensstemmelse med din vilje. Jeg har været trofast og har holdt dine befalinger. Jeg er glad for at være hjemme igen.« Da vil vi høre ham sige: »Godt ... du har været tro i det små, jeg vil betro dig meget. Gå ind til din herres glæde!« (Matt 25:23).

- Gennemgå Matt 25:23). Tænk over, hvordan du ville føle, hvis du hørte Herren sige disse ord til dig.

Yderligere skriftsteder

- L&P 132:3-4, 16-26, 37 (angående ophøjelse)
- L&P 131:1-4 (evigt ægteskab er nøglen til ophøjelse)
- L&P 76:59-70 (den celestiale herligheds velsignelser forklaret)
- L&P 84:20-21 (guddommelighedens kraft tilkendes gennem præstedømmets ordinancer)

Til underviseren: Når du giver klassesdeltagerne eller familien tid til at overveje evangeliets sandheder, fundere over deres liv eller tænke over deres kærlighed til vor himmelske Fader og Jesus Kristus, giver du dem en mulighed for at blive undervist af Helligånden.

Billedfortegnelse

Omslag: *Det levende vand*, af Simon Dewey, © Simon Dewey.
Baggrund © Artbeats

Side 4: Foto © NASA og STSci

Side 8: Foto © NASA og STSci

Side 14: Detalje fra *Kristus ved Emmaus*, af Carl Bloch.

Benyttet med tilladelse fra Det Nationalhistoriske Museum på Frederiksborg Slot i Hillerød.

Side 18: Foto af Dimitri Vervitsiotis/Digital Vision/Getty Images

Side 22: Foto © Corbis

Side 26: *På vej væk fra Edens have*, af Joseph Brickey. © 1998
Joseph Brickey

Side 38: *Joseph Smith*, af ukendt kunstner, med tilladelse fra arkiverne hos Community of Christ. *Brigham Young*, af Danquart Anthon Weggeland, med tilladelse fra Kirkens historiske museum. *John Taylor*, af ukendt kunstner, med tilladelse fra Kirkens historiske bibliotek og arkiver. *Wilford Woodruff*, af H. E. Peterson. *Lorenzo Snow*, af Lewis Ramsey, med tilladelse fra Kirkens historiske museum. *Joseph F. Smith*, af A. Salzbrenner, © IRI. *Heber J. Grant*, af C. J. Fox, © IRI. *George Albert Smith*, af Lee Greene Richards, © IRI. *David O. McKay*, af Everett Clark Thorpe, © Everett Clark Thorpe. *Joseph Fielding Smith*, af Shauna Cook Clinger, © 1983 IRI. *Harold B. Lee*, af Grant Romney Clawson, © IRI. Foto af Ezra Taft Benson © Busath Photography. Foto af Thomas S. Monson © Busath Photography

Side 50: *Kristus velsigner Jairus' datter*, af Greg K. Olsen. © 1990 IRI

Side 58: *Jesus beder i Getsemane have* af Harry Anderson.
© Syvendedagsadventistkirken. Må ikke kopieres

- Side 80:** Detalje fra *Abraham i Mamre*, af Harry Anderson. © IRI
- Side 86:** Detalje fra *Kristus ordinerer apostlene*, af Harry Anderson. © IRI
- Side 92:** Detalje fra *Mit hjertes ønsker*, af Walter Rane. Med tilladelse fra Kirkens historiske museum
- Side 100:** Detalje fra *Jesus Kristus*, af Harry Anderson. © IRI
- Side 130:** *Det sidste måltid*, af Simon Dewey. © Simon Dewey
- Side 146:** Detalje fra *Kristus og den rige unge mand*, af Heinrich Hofmann. Med tilladelse fra C. Harrison Conroy Co., Inc.
- Side 158:** Detalje fra *Jesus tvætter apostlenes fødder*, af Del Parson. © 1983 IRI
- Side 164:** Foto © Getty Images
- Side 170:** Detalje fra *Den barmhjertige samaritaner*, af Joseph Brickey. © 2001 Joseph Brickey
- Side 176:** Foto af George Doyle/Stockbyte/Getty Images
- Side 186:** Detalje fra *Gå ud i alverden*, af Harry Anderson. © IRI
- Side 198:** *Adam og Eva bringer ofre*, af Keith Larson. © 1996 Keith Larson
- Side 216:** Foto af Robert Casey. © 2004 Robert Casey
- Side 222:** Foto af Robert Casey. © 2004 Robert Casey
- Side 242:** Detalje fra *Jakob velsigner Josef*, af Harry Anderson. © IRI
- Side 248:** *Det andet komme*, af Harry Anderson. © IRI
- Side 254:** Detalje fra *Det andet komme*, af Harry Anderson. © IRI
- Side 260:** Detalje fra *Uden forbitrelse*, af Nancy Glazier-Koehler. © 1984 Nancy Glazier-Koehler
- Side 266:** Detalje fra *Den endelige dom*, af John Scott. © 1974 IRI
- Side 272:** Detalje fra vægmaleri af Dan Baxter
-

Indeks

A

- Abraham, Guds pagt med, 82
Adam og Eva
 befaling om at få børn, 28
 de første på jorden, 27
 deres adskillelse fra Gud, 28-29
 deres fald, 28
 deres ægteskab, 27
 Helligånden kom til, 30-32
 tapre ånder, 27
Adspredelse, 156
Alkohol, 165-166,
Andet komme, Jesu Kristi, 255-259
 tegn på, 249-253, 258
Apostle, deres embeder og pligter,
 76-77, 95-96
 Se også Tolv Apostle
Arbejde, 153-157, 167
 udtalelse om, af
 David O. McKay, 157
 udtalelse om, af Heber J. Grant,
 154
Aronske Præstedømme
 embeder og pligter i, 74-75
 kvorummer i, 77
 Se også Melkisedekske
 Præstedømme;
 Præstedømmet

B

- Befalinger, overholdelse af,
 del af omvendelse, 109-110
Bekendelse, del af omvendelse,
 108-109
Bekræftelse. *Se* Helligåndsgaven
Beseglingsmagten, gengivet ved
 profeten Elias, 251
Bibelen, 43-45
Biskop, embede og pligter, 75
Bøn, 33-37
 hvordan bønner besvares, 36-37
 hvordan vi bør bede, 36
 hvorfor vi skal bede, 33-35
 hvornår vi skal bede, 35-36
Børn
 Adam og Eva blev befalet at få,
 28
 ansvar hos, 213

C

- Celestiale rige
 dåb nødvendig for at indtræde i,
 114
 ophøjelse i, 268-269, 271-276

D

- Diakon, embede og pligter, 74
Djævelen. *Se* Satan
Dom
 endelige, 265-272
 forberedelse til, 270
-

optegnelser vil blive brugt ved, 267-268
ord, gerninger og tanker vil blive brugt ved, 265-267
ved Jesus Kristus, 267
Domme, Guds, 265
Døde, ordinancer for, et kendetegn på den sande kirke, 88-89
Dåb, 113-117
 behov for, 113-114
 hvem der bør døbes, 115
 måde, 114-115
 ny begyndelse ved, 116-117
 pagter, 115-116

E

Edens have, 27-28
Elias, profeten, hans komme, 251
Erkendelse af synder, del af omvendelse, 107-108
Eva. *Se* Adam og Eva
Evangeliets sandheder gengivet, 96-97

F

Fader i Himlen. *Se* Himmelske Fader, vor
Faldet, 27-29
 følger af, 28-29
Familien
 ansvar, 209-214
 betydningen af, 205-206
 drage omsorg for, 154
 evig, 205-208
 forhold, 206-207
 udtalelse om, af
 David O. McKay, 205
 udtalelse om, af Harold B. Lee, 207
 vellykket, 207-208

Familien: En proklamation til verden, 10, 205, 207, 208, 209, 211, 212, 214, 223
Faste, 141-145
 passende, 141, 143
 velsignelser ved, 144-145
Fastedagen, 143-144
Fasteofre, 144, 184
Forfædre, hjælp til, 232-235
Forladelse, dåb til syndernes, 113
Forplantningens kraft, 223
Forsagelse af synd, del af omvendelsen, 108
Forsoning, 59-65
 frelse fra synd en følge af, 61-65
 historie af Boyd K. Packer illustrerer, 62-64
 Kristus den eneste i stand til at udføre, 60
 Kristus led og døde for at udføre, 54-56, 60
 nødvendig for frelse, 59
 opstandelse en følge af, 61
 udtalelse om, af
 Joseph Fielding Smith, 107
 Se også Jesus Kristus
Forudordination, 9-10
 udtalelse om, af Joseph Smith, 9-10
Forældre, ansvar hos, 154, 209, 211
Frafald, det store, 89-90
Frelseren. *Se* Jesus Kristus
Frelsesplanen, 10-11, 23
Frihed til at vælge. *Se* Handlefrihed
Fristelser, overvindelse af, udtalelse om, af Gordon B. Hinckley, 226
Frugt, 166
Fædre, ansvar hos, 211-212
Fødsel, vores tid og sted valgt af vor himmelske Fader, 9

Første principper og ordinancer, 88
 bragt tilbage i deres fylde ved
 genoprettelsen, 96-97
 Første Præsidentskab, 95-96

G

Genoprettelse, Kirkens
 forudsagt, 90-91, 93-94
 gennem Joseph Smith, 94-97
 Gerninger, vi vil blive dømt ud fra,
 265, 267
 Give, 183
 udtalelse om, af
 Stephen L Richards, 183
 Glæde, fylde af, 9
 Grøntsager, 166
 Gud. *Se* Himmelske Fader, vor
 Gøre det godt igen, del af
 omvendelse, 109

H

Halvfjerdsår, embede og pligter, 76
 Handlefrihed
 et evigt princip, 17
 kræver valg, 19-20
 nødvendig i frelsesplanen, 17,
 19
 Satan søgte at borttage, 17
 udøvelse uden erindring
 om forudtilværelse, 11
 Hede drikke, 166
 Helbredelsens gave, 126
 Helligånden, 30-32
 dåb nødvendig for at modtage
 Helligåndsgaven, 114
 egenskaber ved, 31
 kom til Adam og Eva, 30
 mission, 31-32
 udtalelser om, af
 Joseph Fielding Smith, 32

Se også Helligåndsgaven
 Helligåndsgaven, 119-121
 definition af, 119-120
 en af Guds største gaver, 121
 genkendelse af Helligåndens
 påvirkning, 120-121
 modtagelse af, 120
 Herlighedsriger, 268-269
 Herrens dag, 137-138
Se også Sabbatten
 Himmelske Fader, vor
 egenskaber ved, 6
 fader til alle, 9
 hans gerning og herlighed, 6
 herskeren over alt, 5
 kende, 6-7
 legeme, 6
 mennesker skabt i hans billede,
 6
 skaberen af alt, 5
 udtalelse om rollen som vor
 Fader, af Joseph Smith, 5
 udtalelse om vores forhold til,
 af Joseph F. Smith, 9
 virkeligheden af, 5-6
 vores potentiale til at blive som,
 9
 ønske hos, at vi udvikler de
 evner, han har, 10-11
 Holde ud til enden, velsignelser
 modtaget for at, 275-276
 Hvede, 167
 Hvile, 156, 167
 Højpræst, embede og pligter, 76

I

Israel
 indsamlingen af, hus, 243-247
 Jakobs navn ændret til, 243
 spredningen af, hus, 243-244

udtalelse af Joseph Fielding
Smith om indsamlingen af,
245
udtalelse af Russell M. Nelson
om indsamlingen af, 245-246

Israelitter, 243

J

Jakob

Guds pagt med, 243
navn ændret til Israel, 243

Jesus Kristus

adlød Faderen, 201
eksempel på næstekærlighed,
172-173
eksempel på tjeneste, 162-163
Faderens enbårne Søn, 51-52
forløsning ved, 54-56
forudordineret i forudtilværelsen,
9

Frelser og leder i jordelivet, 13,
15

fødsel og mission blev
forudsagt, 49-51
gjorde velsignelser tilgængelige
for os gennem forsoningen,
56

hans fuldkomne liv, 52-53

hans kærlighed, 53-54

hans liv, 49-56

hans lærdomme, 52-54

hans offer, 56, 147-148,

indstiftede nadveren, 131-132,
organiserede Kirken, 54

Orson F. Whitneys syn om
hans lidelse, 55

Skaber, 23-24

ønsker vi tjener andre, 160

Se også Andet komme,
Jesu Kristi; Forsoningen;
Tro på Jesus Kristus

K

Kaffe, 166

Kirke, Jesu Kristi

blive medlem af, gennem dåb,
113

frafald i, 89-90

genoprettelsen af, forudsagt,
90-91, 93-94

genoprettet, vil aldrig blive
tilintetgjort, 97-98

i dag, 93-98

i fordums tider, 85-91

kendetegn ved, 85-89

myndighed i, 87, 94-95

organisationen i, 87-88, 95-96

organiseret ved Joseph Smith,
95-96

på det amerikanske fastland, 89
åbenbaring i, 85, 87

Korn, 167

Kostelige Perle, den, 47

Krig i himlen, 15-16

Kristus. *Se* Jesus Kristus

Kundskab, gaven at have, 125

Kyskhed, 221-229

Kød, 167

L

Lediggang, 155-156

Lucifer. *Se* Satan

Lydighed, 197-203

dåb viser, 114

udtalelse om, af Joseph Smith,
200

Lyve, 178
 Lære og Pagter, 46
 Lærer, embede og pligter, 75

M

Melkisedekske Præstedømme
 embeder og pligter i, 75-77
 kvorummer i, 77-78
Se også Aronske Præstedømme;
 Præstedømmet
 Menigheder, 96
 Mennesket
 barn, Guds, 9
 hersker over Guds skaberværk, 5
 skabt i Guds billede, 6
 udtalelse af Joseph F. Smith om
 guddommeligt herkomst af, 9
 Mirakler, gaven at udføre, 127
 Missionering, 187-192
 udtalelse om, af
 Ezra Taft Benson, 189
 Mormons Bog, 45-46
 Myndighed
 et kendetegn på den sande
 kirke, 87
 gengivet, 94-95
 Mødre
 ansvar hos, 212-213
 udtalelse om, af Boyd K. Packer,
 212

N

Nadveren, 131-134
 forrettelse af, 132
 holdning, når man tager, 133-134
 Kristus indstiftede, 131-132
 pagter fornyet gennem, 133
 Narkotika, misbrug af, 166
 Nye og evigtvarende pagt, 83-84

Næstekærlighed, 169-175
 udtalelse om, af Joseph Smith,
 173-174
 udtalelse om, af
 Thomas S. Monson, 172

O

Offerydelser, 181-185
 udtalelse om, af
 Gordon B. Hinckley, 185
 udtalelse om, af Heber J. Grant,
 185
 udtalelse om, af Stephen L
 Richards, 183
 Ofre, 147-151
 Omvendelse
 behov for, 105
 definition af, 107
 nu er tiden til, 111
 principper for, 107-110
 udtalelser om, af Spencer W.
 Kimball, 107, 109-110, 228
 velsignelser ved, 110
 Ophøjelse, 271-276
 blive værdig til, 13
 evigt ægteskab afgørende for,
 215, 217
 udtalelse om, af Joseph Fielding
 Smith, 273
 Optegnelser, vi vil blive dømt ud
 fra, 267-268
 Ord, vi vil blive dømt ud fra, 265-
 267
 Ordinancer
 et kendetegn på den sande
 kirke, 88-89
 gengivet, 96-97
 Oversætte tungetale, gaven at, 124
 Oversættelsesgaven, 124

P

Pagt

- Abrahams, 82-84
- definition af, 81-82
- dåbs-, 115-116
- fornyet gennem nadveren, 133
- nye og evigtvarende, 83-84

Pagtsfolk, 81-84

Paradis

- i åndeverdenen, 240
- udtalelse om, af
 - Jedediah M. Grant, 240
- udtalelse om, af
 - Wilford Woodruff, 240

Patriark, embede og pligter, 76

Patriarkalske velsignelser, 10, 76, 128

- udtalelse om, af
 - Thomas S. Monson, 10

Personlighed, udviklet i det

- førjordske liv, 9-10

Profeter, 39-42

- deres ord er hellig skrift, 47
- forudordinerede, 9-10
- Guds repræsentanter på jorden, 39
- har Gud kaldet gennem tiderne, 40

Profetere, gaven at, 126

Præsident, Kirkens, 39-40

- leder Kirken, 95
- levende profet i dag, 40-41
- opretholdelse af, 41
- udtalelse om, af Wilford
 - Woodruff, 41
- velsignelser for at være lydige mod, 42
- Se også* Profeter

Præst, embede og pligter, 75

Præstedømmet, 67-70

behov for, 67-68

definition af, 67

hvordan det anvendes på rette vis, 70

hvordan mænd modtager, 68-69

nøgler i, 73-74

opdelinger i, 71-73

organisationen i, 71-79

udtalelse om, af Joseph F.

Smith, 73-74

velsignelser for anvendelse på rette vis, 70

Se også Aronske Præstedømme;

Melkisedekske

Præstedømme

Prøve, jordelivet en, 10-11

Prøvelser, nødvendig for udvikling, 11

R

Rådet i himlen, 11

S

Sabbatten, 135-140

definition af, 135

formål med, 135

helligholde, 138-139

historie, 137

Søndag, 137

velsignelser for at overholde, 139

Satan

befriet i kort tid ved slutningen af tusindårsriget, 264

bundet i tusindårsriget, 262-263

efterligner Åndens gaver, 128

fristede Eva, 28

frister os, 16

kastet ud af himlen, 15-16

modstander af det gode, 19-20

- stred mod Jesus i himlen, 15
 søgte at borttage frihed til at
 vælge, 13, 15
 ønsker vi skal bryde
 kyskhedsloven, 225-227
- Skabelsen
 udførelse af, 23-24
 ved Jesus Kristus, 23-24
 viser Guds kærlighed, 24-25
- Skriverne, 43-48
 består af fire bøger, 43-47
 studium af, 47-48
- Slægtshistorie, 231-236
- Slør dækker hukommelse om
 himmelske hjem, 11
- Smith, Joseph
 Kirken genoprettet ved, 94-97
 sandheden gengivet ved, 96-97
- Snyde, 178-179
- Sorg over synd, del af omvendelsen,
 108
- Stav, 96
- Stjæle, 178
- Store råd, det, 11
- Stærke drikke, 165-166,
- Sundhed, Herrens lov om.
Se Visdomsordet
- Synd
 alle er skyldige i, 105
 definition af, 105
- Søndag, sabbat, 137
- T**
-
- Talenter
 udtalelse om at stå til regnskab
 for, af Joseph F. Smith, 196
 udtalelse om udvikling af, af
 Heber J. Grant, 196
 udtalelse om udvikling af, af
 Marvin J. Ashton, 195
- udviklet i det førjordiske liv,
 9-10
 udvikling af, 193-196
- Tanker, vi vil blive dømt ud fra,
 265, 267
- Te, 166
- Tegn, tidernes. *Se* Andet komme,
 Jesu Kristi
- Telestial herlighed, 269
- Templer
 arbejde udført i, 231-236
 arbejde udført i, under
 tusindårsriget, 256, 262
 evigt ægteskab forrettet i,
 217-218
- Terrestrial herlighed, 269
- Tiende, 181-185
 udtalelse om, af
 Gordon B. Hinckley, 185
 udtalelse om, af Heber J. Grant,
 185
 udtalelse om, af
 Stephen L. Richards, 183
- Tilgivelse
 for at bryde kyskhedsloven, 228
 glæde over, 110-111
 udtalelser om, af
 Spencer W. Kimball, 228
- Tilgivelse af andre, del af
 omvendelsen, 109
- Tjeneste, 159-163, 184
 udtalelser om, af
 Spencer W. Kimball, 160
- Tobak, 166
- Tolv Apostle, dømmes af, 268
Se også Apostel
- Tro på andres vidnesbyrd,
 gaven at, 126
- Tro på Jesus Kristus, 99-104
 definition af, 99, 101

en åndelig gave, 99, 126
 hvordan vi kan øge, 101-103
 hvorfor vi har behov for, 101
 udtalelse om følgerne af, fra
 Forelæsninger om troen,
 103-104
 udtalelser om behov for
 gerninger sammen med,
 af Spencer W. Kimball, 103
 velsignelser som følge af,
 103-104
 Tungemålgaven, 123-124
 Tusindårsriget, 261-264
 udtalelse om, af Brigham
 Young, 256
 udtalelse om, af John Taylor,
 263

U

Udvikling, jordelivet nødvendig
 for, 10-11
 Ulydighed, følgerne af, 201
 Undervise
 gaven at kunne, 125
 ud fra denne bog, 1-3
 Urter, 166

V

Vide at Jesus Kristus er Guds Søn,
 gaven at, 126
 Vidnesbyrd, udtalelse om, af
 David O. McKay, 126
 Vin, 165-166,
 Visdomsord, gaven at få, 124-125
 Visdomsordet, 165-168
 udtalelse om, af Heber J. Grant,
 168

Y

Yderste mørke, 269

Æ

Ægteskab
 evigt, 215-220
 udtalelser om, af
 Spencer W. Kimball, 219
 Ældste, embede og pligter, 76
 Ærlighed, 177-180
 udtalelse om, af
 Brigham Young, 177
 udtalelse om, af Joseph F. Smith,
 179
 udtalelse om, af
 Mark E. Petersen, 177

Å

Åbenbaring, et kendetegn på den
 sande kirke, 85, 87
 Åndelige fængsel, 240-241
 Åndelige gaver, 123-129
 beskrivelse af, 123-127
 et kendetegn på den sande
 kirke, 89
 forsigtig med at anvende,
 128-129
 Satan efterligner, 128
 udvikling af, 127-128
 Åndens gaver. *Se* Åndelige gaver
 Ånder, legemlige form, 239
 Åndeverdenen, 237-241
 Brigham Youngs lære om, 237
 udtalelse om, af
 Ezra Taft Benson, 237

JESU KRISTI
KIRKE
AF SIDSTE DAGES HELLEGE

